

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • JUNI 2011

Liahona

**Prestedømmet:
Guddommelighetens
kraft, s. 14, 16, 19**

**Utdannelse: Min vei
ut av fattigdom, s. 42**

**Lær barna Internett-
sikkerhet, s. 64**

**75 år med tjeneste og
selvhjulpenhet, s. 81**

Den hellige elven Susquehanna, av Glen S. Hopkinson

Den 15. mai 1829, i nærheten av Harmony, Pennsylvania, viste døperen Johannes seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery. Han handlet under ledelse av oldtidens apostler Peter, Jakob og Johannes, og la sine hender på Josephs og Olivers hode og overdro Det aronske prestedømme til dem.

Deretter sa Johannes at Joseph skulle døpe Oliver og at Oliver deretter skulle døpe Joseph i elven Susquehanna. Deretter skulle

de ordinere hverandre til Det aronske prestedømme. (Se Joseph Smith – Historie 1:68–72; L&P 13:1.)

Noen uker senere viste Peter, Jakob og Johannes seg for Joseph og Oliver i nærheten av Harmony og overdro Det hellige melkisedekske prestedømme til dem og ordinerte dem til apostler (se L&P 27:12; 128:20).

Liahona, juni 2011

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Tiendens velsignelser**
Av president Henry B. Eyring
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Styrk familier gjennom timelig selvhjulpenhet**

HOVEDARTIKLER

- 16 Prestedømsvelsignelser: Lær å stole på Gud**
Av Mark L. Grover
Jeg var ikke fortrolig med å gi velsignelser, men da min hustru fikk kreft, visste jeg at jeg var det middel som hun kunne motta hjelp fra himmelen gjennom.
- 24 Jeg ønsket desperat å slutte**
Navn ønskes ikke oppgitt
Hvordan jeg overvant min mangeårige kamp med pornografi.

- 28 Den sanne vei til lykke**
Av eldste Quentin L. Cook
Fem nøkler til lykke.
- 34 Seil trygt hjem**
Av Richard M. Romney
Unge i Visakhapatnam i India finner en trygg havn hjemme.
- 81 Kirkens velferdsplan**
Markering av 75 år med selvhjulpenhet og tjeneste.

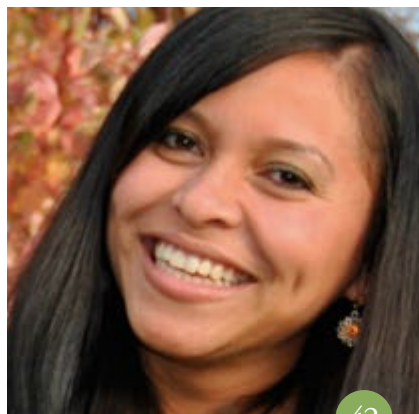
AVDELINGER

- 8 Små og enkle ting**
- 11 Tjeneste i Kirken: Velsignet ved råd**
Av eldste M. Russell Ballard
- 12 Vi taler om Kristus: Han bar mine sorger**
Av Jane Bleak

- 14 Vår lære: Prestedømmet er myndighet til å handle i Guds navn**
- 19 Våre hjem, våre familier: Kraften i et rettfærdig eksempel**
Av Jerry Stringam
- 20 Evangeliets klassikere: De siste-dagers-helliges oppfatning av ekteskap**
Av president Hugh B. Brown
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 79 Ideer til familiens hjemmeaften**
- 80 Til vi ses igjen: Bygg på en sikker grunnvoll**
Av Joshua J. Perkey

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: *Gjengivelse av Det melkisedekske prestedømme*, av Walter Rane. Siste omslagsside: Fotoillustrasjon Matthew Reier.

42

42 Kraften i utdanning

Av Suzy Taggy Coelho Caldas Nelsen

Min mor sa at det var det eneste som kunne løfte meg ut av fattigdom.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.

Tips: Spør Nicole.

46 Spørsmål og svar

Hvordan kan jeg vite om mine prøvelser er ment å hjelpe meg å bli bedre, eller om dette er min himmelske Faders måte å advare meg på og fortelle at jeg er på gal vei?

48 Ditt eksempel er viktig

Av eldste Joseph W. Sitati

Unge i Kenya i Afrika lærer at å etterleve evangeliet styrker dem og andre.

51 Linje på linje: Lære og pakter 121:41-43

52 Plakat: Den hellige lund

53 Fra misjonsmarken: Åndens tegn

Av Pedro Ovalles

54 Lær en mann å fiske

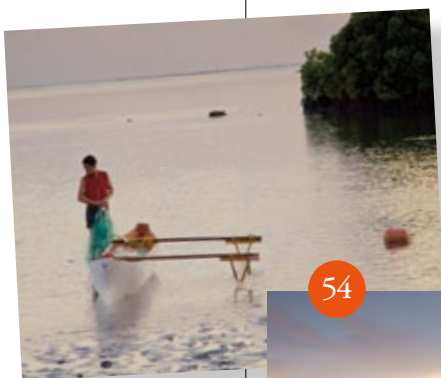
Av Adam C. Olson

Da hans far døde, var Ezras himmelske Fader der for å hjelpe ham.

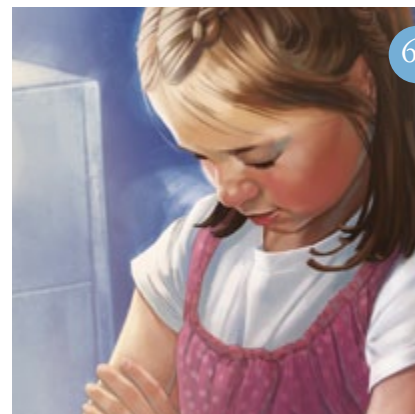
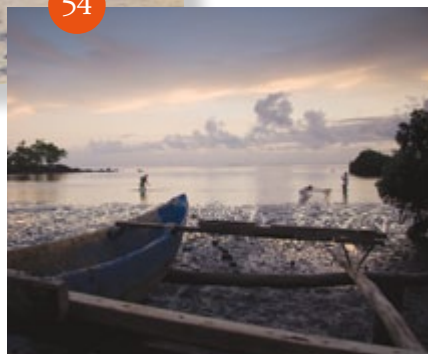
58 Hva svømming lærte meg

Av Marissa Thompson

Ikke alt gruppepress er negativt.

54

68

60 Sett din lit til Herren

Av Elaine S. Dalton

Hvorfor måtte min far dø? Et skriftsted i Det gamle testamente ga meg svar.

61 Et spesielt vitne: Hvilke vel-signelser mottar vi gjennom Den gjenopprettede kirke?

Av eldste L. Tom Perry

62 Bring Primær hjem: Evangeliets første prinsipper og ordinanser gjør det mulig for meg å bo hos Gud igjen.

Av Ana Maria Coburn og Cristina Franco

64 Slå av og fortell

Av Danielle Kennington

Connor lærer hva han skal gjøre hvis han ser et dårlig nettsted.

67 Vår side

68 Min store avgjørelse

Av Rebecca Shaw

Nicole ber for å få vite om hun skal bli døpt.

70 For små barn

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges offisielle norske
tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Ryan Carr

Redaksjonsassistent: Susan Barrett

Redaksjonsmedarbeidere: David A. Edwards, Matthew
D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten,
Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J.
Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe,
Melissa Zenteno

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produksjon: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard
G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim
Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson
Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Oversettelse: Petter Svanevik

Abonnement eller adresseendring ordnes gjennom
tidsskriftsrepresentanten eller direkte gjennom
distribusjonssenteret i Tyskland.

Gratis telefon: 00800 3478 3388.

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto),
betales til konto nr.: 6118.07.13629.

For abonnement og priser utenfor USA og Canada, kontakt
ditt lokale distribusjonssenter eller en leder i din menighet
eller gren.

**Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; eller e-post til: liahona@ldschurch.org.**

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Asmund H. Hernes

Reistadlia 36

3425 REISTAD

Tlf.: 32 84 25 58

Nyhetsredaktør: Asmund H. Hernes

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kroatisk, tsjekkisk, dansk,
hollandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk,
ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk,
ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de
forskjellige språkområder.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i Liahona kan kopieres til leilighetsvis,
ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale
kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at
kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes
til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2011 Vol. 75 No. 6. LIAHONA (USPS 311) Norwegian
(ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by
phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Mer på Internett

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

«Jeg ønsket desperat å slutte» (side 24) for-
teller hvordan en mann overvant sin avhengighet
av pornografi. Vi har satt sammen en liste over
artikler om dette emne på www.liahona.lds.org.

FOR UNGDOM

Unge i Visakhapatnam i India
henter styrke i sine familier (se
side 34). Se flere bilder av disse
unge på www.liahona.lds.org.

FOR BARN

Ikke alle nettstedet
er sikre (se side 64).
Men denne er: **Finn
spill og aktiviteter** på
www.liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale finnes på mange språk på
www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Avhengighet, 24

Bønn, 67, 68

Den hellige ånd, 62, 64, 68

Død, 12, 54, 60

Dåp, 62, 68, 73

Eksempel, 19, 28, 48, 54

Ekteskap, 20

Familie, 19, 20, 28, 34, 54, 70

Foreldreansvar, 20

Gjenoppretelse, 52, 61

Hjelpeforeningen, 7

Inspirasjon, 40

Jesu Kristus, 12

Lykke, 20, 28

Medier, 64

Misjonærarbeid, 53

Motgang, 12, 16, 39, 46

Normer, 28, 48, 58, 64

Omvendelse, 19, 62, 64

Pornografi, 24

Prestedømmet, 14, 16, 19, 38,

39, 41, 48, 51

Råd, 11

Selvhjulpenhet, 7, 81

Skriftstudium, 34

Stevnemøter, 19

Sørge, 12

Tiende, 4

Tillit, 60

Tro, 60, 62

Utdannelse, 42

Velferd, 81

Velsignelser, 16, 38, 39, 41

Vennlighet, 70

Vennskap, 34, 58

Vitnesbyrd, 53, 80

**Av president
Henry B. Eyring**

Førsterådgiver i Det
første presidentskap

Tiendens

VELSIGNELSER

Guds hensikt med å gi oss bud er å velsigne oss. Han ønsker å gi oss evig liv, den største av alle hans gaver (se L&p 14:7). For å motta den gave det er å leve med ham for evig i familier i det celestiale rike, må vi være i stand til å etterleve lovene i dette rike (se L&p 88:22).

Han har gitt oss bud i dette liv for å hjelpe oss å utvikle denne egenskap. Tiendeloven er én av de forberedende bud. Loven går ut på at vi gir Herren en tiendedel av all vår inntekt. Den er enkel nok til at selv et barn kan forstå den. Jeg har sett barn gi sin biskop en tiendekonvolutt med en tiendedel av de myntene de har tjent.

Én av velsignelsene ved å betale full tiende er å utvikle tro til å etterleve en enda høyere lov. For å bo i det celestiale rike må vi etterleve innvielsesloven. Der må vi være i stand til å føle at alt vi er og alt vi har, tilhører Gud.

Det er minst tre måter hvorved det å betale full tiende i dette liv forbereder oss til å *føle* hva vi må føle for å kunne motta det evige livs gave.

For det første, når vi betaler tiende til Kirken, utøser vår himmelske Fader velsignelser over oss. Alle som konsekvent har betalt full tiende, vet at dette er sant. Velsignelsene er noen ganger åndelige og noen ganger timelige. De blir gitt i Herrens beleilige tid og ifølge det han vet er best for oss.

Når vi mottar disse velsignelsene, styrkes vår tro på at Gud er kilden til alt som er godt i livet. Det blir lettere å se at innvielse ganske enkelt erkjenner at alt som Gud har skapt, er hans. Det får oss til å *føle* takknemlighet for at han bare ber om 10 prosent av det han allerede har gitt oss. Så vi er bedre forberedt til å etterleve innvielsesloven når vi vil bli bedt om det.

For det annet, alle som konsekvent har betalt full tiende, *føler* større tillit når vi ber Gud om det vi og vår familie trenger. Han har lovet oss velsignelser som er større enn vi kan motta, når vi trofast har holdt vår pakt om å betale tiende (se Malakias 3:10). Så en av de store velsignelser ved tiende er tillit til hva som venter oss i fremtiden. Uansett hvordan vår situasjon er, vil alt ordne seg på beste

måte. Når vi holder våre løfter, vil han holde sine. Å føle fred er en av de store velsignelser ved å betale full tiende. De som har holdt tiendebudet, kan vitne om at de blir velsignet med fred, at dette er reelt og dyrebart.

For det tredje, de som betaler tiende, *føler* at de får større kjærlighet til Gud og til alle Guds barn. Denne større kjærlighet finner sted når vi forstår hvordan Faderen bruker tienden vi gir til å velsigne mennesker i denne verden og for evigheten.

Gjennom sine bemyndigede tjenere bruker han tienden med stor omtanke. Tiendebetaleren hjelper Herren å bygge templer, der familier kan bli beseglet for evig. Tiendebetaleren hjelper ham å sende evangeliet ut til mennesker overalt. Tiendebetaleren hjelper ham å lindre sult og lidelse på hans egen måte gjennom hans tjenere. Alle disse tjenere kan fortelle hvordan kjærligheten vokste fordi tienden ble brukt til å velsigne mennesker. Og det kan den trofaste tiendebetaler.

Tiendeoppgjøret finner sted flere måneder inn i fremtiden. Jeg ber om at du og din familie vil begynne nå å planlegge og forberede dere til velsignelsene som Gud utøser over alle som kan erklære for ham at de har betalt full tiende. ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

- Noen ganger er den beste måte å undervise om et bestemt prinsipp på å demonstrere det (se *Undervisning, intet større kall* [2000], 162-163). Overvei å be et familiemedlem demonstrere hva en tiendedel er. Han eller hun skulle demonstrere det ved å skille ut én gjenstand fra en gruppe på 10. Som avslutning kan du overveie å be et familiemedlem vise hvordan man fyller ut en tiendeslipp.
- «Elevene vil nyte godt av hverandres deltakelse» (*Undervisning, intet større kall*, 63). Be familiemedlemmer fortelle hva de tror president Eyring mener med å «*føle* hva vi må føle for å kunne motta det evige livs gave». Overvei å drøfte de tre måtene som det å betale tiende forbereder oss på til å føle det vi trenger å føle for å kunne motta Guds velsignelser.

UNGDOM

Nok penger

av Fabiano dos Santos da Silva

Jeg møtte misjonærene da jeg var 17. På den tiden bodde min eldre bror og jeg sammen. Vår mor var gått bort året før, og livet var vanskelig. Da misjonærene underviste meg, forsto jeg at Kirken var den jeg alltid hadde lett etter.

Men mine venners innflytelse hindret meg i å gå i kirken på søndager.

En gang gikk jeg på en aktivitet i Kirken på en ukedag. Å se alle de unge le og leke gjorde meg veldig glad. Misjonærene, sammen med de unge, benyttet anledningen til å undervise meg i en leksjon om evangeliet, og jeg følte så godt at jeg bestemte meg for å bli døpt.

Men også etter at jeg hadde sluttet meg til Kirken, møtte jeg utfordringer. Jeg var det eneste medlem av Kirken i den delen av byen og bodde langt unna møtehuset. Mine venner som ikke var medlemmer, ønsket ikke lenger å ha noe med meg å gjøre. Når jeg følte meg alene, ba jeg, og jeg følte Herrens kjærlighet.

Hver måned mottok jeg et lite pengebeløp fra et fond min mor hadde etterlatt seg. Det var vanskelig å klare seg med så lite penger. Men jeg bestemte meg for å være lydig. Jeg betalte tiende og måtte også betale for transport til Seminar og søndagens møter. Jeg forsto ikke hvordan, men i slutten av måneden fant jeg ut at jeg hadde hatt nok penger til å gjøre alt.

Jeg vet at jeg har blitt velsignet ved å betale tiende. Å adlyde dette budet hjalp meg å få et sterkere vitnesbyrd, reise på misjon og gjenkjenne velsignelser slik at jeg kan styrke nye medlemmer som har utfordringer.

BARN

Jeg kan betale tiende

Å betale tiende betyr å **gi 10 prosent** av det vi tjener til Herren. Se på disse tre barna som utfører arbeidsoppgaver. På den første blanke linjen ved hver tegning skriver du hvor mye du tror hvert barn kan tjene for jobben. På den andre linjen skriver du hvor mye tienden blir.

Bonusspørsmål: Hvem av disse tiendebetalerne ville motta de største velsignelser? (Tips: Se siste avsnitt av president Eyrings budskap.)

Styrk familier gjennom timelig selvhjulpenhet

Studer dette lesestoffet, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Abli selvhjulpne – evnen til å sørge for oss selv og vår familie – er enhver søsters ansvar. Vi blir selvhjulpne når vi lærer å bli glad i arbeid, når vi søker inspirasjon for å finne de beste måter å sørge for oss selv på, og når vi samarbeider med familie-medlemmer for å dekke grunnleggende behov.

Når vi er selvhjulpne, bruker vi våre velsignelser og ressurser til å forberede oss til problemer og til å unngå dem. Men selvhjulpnehet forsterkes når vi ber om mot til å møte med tro de utfordringer som helt sikkert vil melde seg. Selvhjulpnehet gjør oss også i stand til å holde vår pakt om å ta oss av andre.

I Hjelpeforeningen lærer vi prinsipper og ferdigheter for selvhjulpnehet. Søstre kan lære om budsjettering, hvordan vi unngår gjeld, arbeidskvalifikasjoner, Skriftene og evangeliet, hvordan vi lærer andre å lese og lære, teknologi, fysisk helse, god kondisjon, hvordan vi unngår avhengighet og hvordan vi helbreder den, sosial og følelsesmessig helse, sykdomsforebyggelse, hagearbeid, matproduksjon og lager, kriseberedskap og mange andre emner som vil hjelpe oss å bli selvhjulpne.¹

Julie B. Beck, Hjelpeforeningens president på generalplan, forklarer at «å sørge for oss selv og andre er et tegn på at vi er vår Herre Jesu Kristi disipler... Da [min svigermor] plutselig døde ifjor, etterlot hun seg tegn på at hun hadde vært selvhjulpne. Hun hadde en gyldig tempelanbefaling og velbrukte Skrifter og leksjonsbøker i evangeliet. Kjærlig delte vi grytene, pannene og tallerknene som hun hadde brukt til å tilberede tusenvis av måltider. Hun etterlot seg lappetepper hun hadde laget av gammelt tøy. Hun trodde på det gamle ordtaket «Bruk det opp, slit det ut, la det klare seg eller klar deg uten.» Vi så matforrådet hun hadde dyrket, konserver og lagret. Det var spesielt gripende å se hennes små regnskapsbøker, der hun trofast hadde ført inn sine utgifter gjennom mange år. Fordi hun var forutseende, etterlot hun seg litt penger hun hadde spart i tilfelle krise, og hun etterlot seg ingen gjeld! Det aller viktigste var at hun hadde lært og inspirert mange andre med de ferdigheter hun hadde ervervet seg gjennom sitt trofaste liv.»²

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan kan jeg hjelpe mine søstre og deres familier å forbedre seg når det gjelder å være timelig selvhjulpne?
2. Hvordan kan jeg selv bli bedre når det gjelder å være timelig selvhjulpne?

Mer informasjon finnes på www.reliefsociety.lds.org.

NOTER

1. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 9.4.2.
2. Julie B. Beck, «The Welfare Responsibilities of the Relief Society President», *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (2009), 6.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 231.

Fra vår historie

Hjelpeforeningens søstre har alltid deltatt i arbeidet med å frelse sjeler timelig og åndelig. Hver uke når Den kvinnelige hjelpeforening i Nauvoo kom sammen, rapporterte søstrene om de trengende. Donasjoner i form av penger, varer, talenter og tid ble fordelt for å hjelpe de trengende. Dette grunnleggende arbeid for å lindre lidelse har fortsatt å være Hjelpeforeningens arbeid gjennom generasjonene.

Da de hellige kom til Saltsjødalen, ba president Brigham Young (1801–77) søstrene å hjelpe dem som var i nød, og lære seg ferdigheter som ville gjøre det mulig for dem å klare seg selv. Han sa: «Lær å forsørge dere selv. Legg dere opp korn og mel, og spar det til en tid med mangel.»³ Under prestedømmets ledelse fortsetter Hjelpeforeningen å undervise om selvhjulpnehet, å beskytte familien og oppfordre til personlig rettskaffenhet og gjerninger som viser nestekjærlighet, Kristi rene kjærlighet.

Fra Skriftene

Johannes 13:34–35; Jakobs brev 1:27; Mosiah 4:26; Lære og pakter 29:34–35; 38:30; 44:6

Små og enkle ting

«Ut av små ting kommer det som er stort» (L&P 64:33).

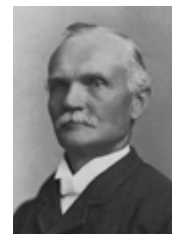
KIRKENS HISTORIE RUNDT OM I VERDEN

Tyskland

Selv om misjonærarbeid tok til i Tyskland i 1840-årene, var det ikke før i 1851 at to personer, som trolig var de første konvertitter der, ble døpt. Samme år reiste president John Taylor, som da var medlem av De tolv apostlers quorum, til Hamburg for å overvåke oversettningen av Mormons bok til tysk. I 1852 ble en gren organisert i Hamburg, men de fleste tidlige konvertitter utvandret til Utah på grunn av forfølgelse. Blant disse var Karl G. Maeser, som senere ble rektor ved Brigham Young Academy i Provo, Utah.

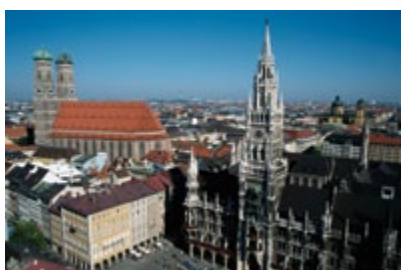
Etter 1. verdenskrig opplevde Tyskland en stor vekst i antall konvertitter til Kirken, spesielt fra 1921 til 1925. Tyskland misjon ble delt i to – Tyskland-Østerrike misjon og Sveits-Tyskland misjon. Øst-Tyskland misjon ble organisert i 1937. Misjonærene ble trukket ut fra Tyskland under 2. verdenskrig. Da de kom tilbake

i 1947, var landet delt i Øst-Tyskland og Vest-Tyskland. Men misjonærarbeidet fortsatte, og 19. juni 1985 ble Freiberg Tyskland tempel innviet i Øst-Tyskland – det første tempel i et kommuniststyrt land. Et tempel til ble innviet to år senere, i Frankfurt i Vest-Tyskland. Landet ble gjenforenet i 1990.

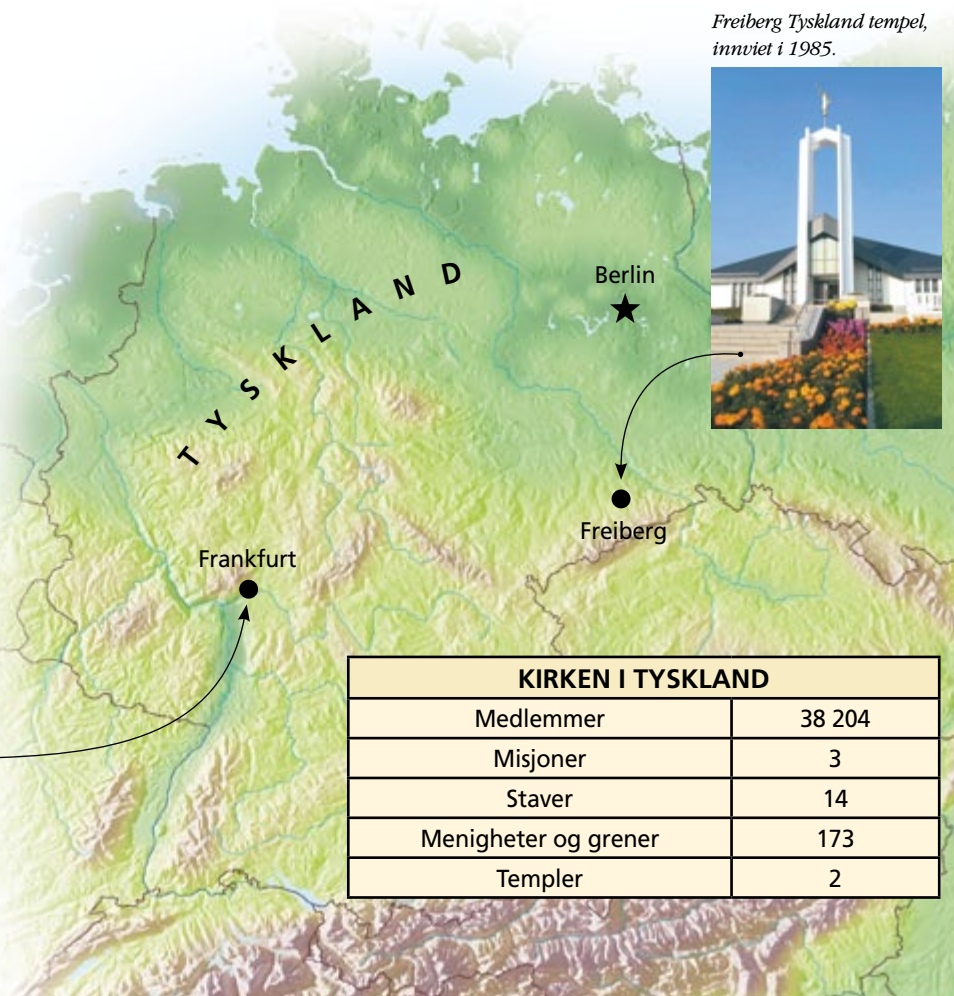

Karl G. Maeser utvandret fra sitt fedreland, Tyskland, og kom til Utah i 1860.

Freiberg Tyskland tempel, innviet i 1985.

Over: Utsikt over München, Tyskland. Under: Frankfurt Tyskland tempel, innviet i 1987.

KIRKEN I TYSKLAND	
Medlemmer	38 204
Misjonere	3
Staver	14
Menigheter og grener	173
Templer	2

Evangeliet kommer først

Misjonærer fant og underviste min oldefar i Samoa. Da min bestefar sluttet seg til Kirken, måtte han gi avkall på noen av de tradisjonelle trosoppfatninger og religiøse skikker hans folk hadde. Vår familie er stolt av vår samoanske arv, men på grunn av min bestefars eksempel har vi lært at evangeliet kommer først.

Da jeg var ung, fortalte min far meg om stammens båndtåtoveringer som er vanlige, og noen populære retter som ikke nødvendigvis ville være i harmoni med Kirkens læresetninger. Far sa: «Ikke delta i noe av dette. Du er først og fremst et Guds barn fremfor samoaner, fremfor en stor, tøff kar fra øyene.» Dette er noe jeg alltid har husket.

I dag bor min hustru og jeg på Costa Rica. Her finnes det tradisjoner og kulturell etikette, slik det er overalt, som ikke er i samsvar med det Kirken lærer. Noen ganger må vi ha mot til å vende oss bort fra disse skikkene og til læresetningene i Jesu Kristi evangelium.

Morgan Sa Mataalii, Costa Rica

Opprett en profil på Mormon.org

Kirkens medlemmer over hele verden kan dele evangeliet med andre ved å opprette en profil på Mormon.org. Personer som går inn på dette nettstedet, kan bruke disse profilene til å lære om Kirken direkte fra medlemmer. Opprett en profil og del ditt vitnesbyrd med andre ved hjelp av følgende trinn:

1. Gå inn på **mormon.org/create**.

Logg deg inn med din LDS account.

Hvis du ikke har en LDS account, registrerer du deg med et brukernavn og passord ved å oppgi medlemsnummer og fødselsdato. Du finner medlemsnummeret på tempelanbefalingen din eller ved å kontakte menighets- eller grenssekretæren.

2. Gi opplysninger innen følgende områder: «Om meg», «Hvorfor jeg er en siste-dagers-hellig (mormoner)», «Hvordan jeg lever ifølge min tro», «Hyppig stilte spørsmål», «Personlige historier» og «Tilleggsopplysninger».

3. Når du oppretter profilen, må du ha i tankene at du snakker med personer som ikke er medlemmer av Kirken. Unngå uttrykk som de kanskje ikke er vant til. Du kan for eksempel si: «En gang i måneden underviser jeg i en klasse for voksne kvinner fra levende profeters ord» istedenfor: «Jeg er lærer i Hjelpeforeningen for Undervisning for vår tid».

4. Legg ved bilde av deg, oppgi fornavn og gi en kort introduksjon. Du kan også lenke profilen til din blogg, Facebook account eller Twitter account, men det er ikke nødvendig. Unngå detaljerte, personlige opplysninger, som etternavn eller bosted.

Når profilen din er ferdig, vil den bli sendt til «redigerere» for godkjenning. Når profilen er godkjent, kan de som besøker nettstedet, lese ditt vitnesbyrd og kontakte deg for å få mer informasjon om Kirken.

Kirkens presidenter og minneverdige begivenheter quiz

Match hver gjenstand nedenfor med den av Kirkens presidenter den forbindes med.

- 1.** Solbriller. Brukt av denne Kirkens president når han reiste for å besøke bosetninger rundt om i Utah territorium.

- 2.** Flosshatt. Denne gjenstanden antyder at denne profeten var kjent for sitt fornemme utseende og sin oppførsel.

- 3.** Medalje for fremragende tjeneste. Denne Kirkens president mottok denne prisen for sin tjeneste som landbruksminister i USAs president Dwight D. Eisenhowers regjering.
- 4.** Velferdsvarer. Denne presidenten startet og ledet Kirkens velferdsprogram under Den store depresjonen.
- 5.** Sadel. Denne profeten elsket hesten sin ved navn Sonny Boy.

- 6.** Dagbok. Denne profeten ivret for å bevare Kirkens historie, og hans optegnelser er blant Kirkens mest verdifulle historier.

- 7.** Foto av BYU Jerusalem Center. Denne Kirkens president forhandlet om å kjøpe tomt i Jerusalem til å bygge senteret.

- 8.** Minimikrofon. Denne presidenten brukte denne innretningen, festet til brillene, fordi flere kreftoperasjoner hadde påvirket stemmen hans.

- A.** Joseph Smith jr. (1805–44)
B. Brigham Young (1801–77)
C. John Taylor (1808–87)
D. Wilford Woodruff (1807–98)
E. Lorenzo Snow (1814–1901)
F. Joseph F. Smith (1838–1918)
G. Heber J. Grant (1856–1945)
H. George Albert Smith (1870–1951)
I. David O. McKay (1873–1970)
J. Joseph Fielding Smith (1876–1972)
K. Harold B. Lee (1899–1973)
L. Spencer W. Kimball (1895–1985)
M. Ezra Taft Benson (1899–1994)
N. Howard W. Hunter (1907–95)
O. Gordon B. Hinckley (1910–2008)
P. Thomas S. Monson (1927–)

- 9.** Stokk. Denne presidenten brukte stokk på sine eldre dager, og han viftet vennlig med den for å hilse på grupper av siste-dagers-hellige.

- 10.** Tiendeslipp. Denne presidenten understreket Joseph Smiths læresetninger om tiende.

- 11.** Spelemann på taket. Denne presidenten er glad i litteratur og har sitert fra denne klassikeren ved mer enn én anledning.

- 12.** Skrivemaskin. Denne presidenten var en av Kirkens mest produktive forfattere.

- 13.** Sverd. Denne Kirkens president var leder for Nauvoo-legionen.

- 14.** Blomsterkrans. Denne profeten reiste til Hawaii da han var 15 år som en av de første siste-dagers-hellige misjonærer der.

- 15.** Lommeur.

Denne profeten hadde denne gjenstanden på seg den dagen martyriet fant sted i Carthage fengsel.

- 16.** Speidernes hederspris Silver Buffalo. Denne presidenten var den første store initiativtaker med hensyn til speidervirksomhet i Kirken.

VELSIGNET VED råd

Av eldste M. Russell Ballard

i De tolv apostlers quorum

Da jeg var biskop for noen år siden, opplevde en familie i menigheten en krisesituasjon da faren mistet arbeidet sitt. Jeg var bekymret

for dem og besøkte dem for å rådslå med dem og tilby hjelp fra Kirken. Interessant nok nølte de med å ta imot mitt tilbud om midlertidig hjelp, derfor tok jeg saken opp i menighetsrådet. I kjærlig fortrolighet fortalte jeg dem om mine bekymringer for denne fine familien og ba om forslag til hvordan vi kunne hjelpe dem.

Hjelpeforeningens president meldte seg frivillig til å snakke med moren og få klarlagt hvilke timelige behov de hadde, og arbeide med dem så de kunne ta imot eventuelle varer de trengte – noe som selvfølgelig var i henhold til Kirkens program. Innen et par dager hadde hun oppnådd det jeg ikke hadde vært i stand til, og familien tok ydmykt og takknemlig imot hjelp i form av varer. Eldstenes quorumpresident rådslo med familiefaren – noe som naturligvis var hans rett og plikt – og arbeidet sammen med ham for å finne en jobb. Unge menns president la merke til at familiens hus virkelig trengte å males, og han organiserte det slik at hans prester sammen med høyprestenes gruppe skulle male huset.

Under min samtale med foreldrene oppdaget jeg at de hadde stor gjeld og lå etter med

STYRK DEM SOM TRENGER HJELP

«Menighetsrådets medlemmer streber etter å holde seg informert om behov, velferd og åndelig fremgang blant medlemmene i deres organisasjoner. De holder seg også informert om medlemmer som opplever spesielle utfordringer eller forandringer. Denne informasjonen hjelper dem å styrke dem som trenger det mest.»

Håndbok 2 – Kirkens administrasjon (2010), 4.5.1.

Håndbok 2 og de verdensomspennende satellittoverførte lederskapsopplæringene i november 2010 og februar 2011 er tilgjengelig på LDS.org. Klikk "Menu" og deretter "Serving in the Church."

betalingen av sitt pantelån. Jeg fulgte de godkjente retningslinjene for velferd og spurte om deres slektninger hadde mulighet til å hjelpe, men fikk få holdepunkter. Men Hjelpeforeningens president fikk vite at moren hadde en bror som var velstående.

«Det er ingen grunn til å kontakte ham,» sa moren. «Vi har ikke engang snakket sammen på mange år.»

Jeg forsto hennes dilemma, likevel følte jeg at det var viktig å følge Kirkens orden. Derfor snakket jeg med henne og fikk til slutt hennes tillatelse til å kontakte broren, som bodde i en by langt unna. Jeg ringte ham og forklarte den vanskelige situasjonen som hans yngre søster var i. Innen tre dager befant han seg i Salt Lake City og hjalp søsteren å få orden på økonomien. I mellomtiden hjalp eldstenes quorumpresident hennes mann å finne en stabil jobb med god inntekt.

Men det viktigste var at de kom hverandre nærmere og var mer forenet som familie. Jeg tror aldri jeg kommer til å glemme det herlige øyeblikket da moren og hennes bror ble gjenforenet etter mange års adskillelse. Selv om broren hadde vært borte fra Kirken, følte de straks godt for hverandre. Dette førte til at broren til slutt kom tilbake til full aktivitet i Kirken og fornyet sitt forhold til familien.

Alt dette hendte takket være en inspirert innsats av et trofast menighetsråd, som fungerte ifølge det programmet som Gud har utarbeidet for sine barn gjennom sine tjenere. ■

Fra Counseling with Our Councils (1997), 15–17.

Han bar mine sorger

MOTGANG KAN LEDE OSS TIL GUD

«Det finnes mennesker som har opplevd en katastrofe som nesten synes uoverkommelig, og som har blitt noe bitre. Men hvis de stopper opp og tenker, kan også motgangen de har opplevd, vise seg å være et middel til større åndelig styrke. Motgang kan i seg selv føre til og ikke bort fra Gud og åndelig vekst.»

President David O. McKay (1873–1970), *Treasures of Life*, red. Clare Middlemiss (1962), 107–108.

«Sannelig våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret» (Mosiah 14:4).

Av Jane Bleak

Jeg kommer aldri til å glemme sommeren og høsten 2009. Den 9. juni døde min far etter å ha lidd av demens i mer enn 10 år. Den 25. juni døde vår 22 år gamle sønn plutselig, og mindre enn en måned senere døde mitt søskenbarn. Den 13. august gjennomgikk min 82 år gamle mor en hjerteroperasjon og innledet en langvarig rekonvalesenstid. Den 18. oktober døde min 41 år gamle bror. Den 31. oktober fikk min mann et kraftig hjerteinfarkt og var uten hjerterfunksjon i åtte minutter. Brannmennene, førstehjelperne og en prestedømsvelsignelse bragte ham tilbake til oss.

Folk spurte meg ofte hvordan vi taklet alle disse hendelsene. Mitt svar var alltid at vi vendte oss til Frelseren, og han passet på oss. Han lot oss ikke være alene i våre prøvelser. Jeg følte at himlene betjente meg og holdt meg oppe. Han har «visselig båret [mine] sorger» (Mosiah 14:4).

Trøst kom også i form av familie, venner og medlemmer av menigheten og staven vår. De tok seg kjærlig av oss på utallige måter. Vårt 13 år gamle barnebarn, Krystal, skrev et brev til oss etter av vår

sønn Michael var død. Hun minnet oss på at vi ikke var alene da hun skrev: «Gud bærer dere.» Hennes brev minnet meg på skriftstedet i Lære og pakter 84:88: «Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere.»

Jeg hentet styrke ved å lese en tale av eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum med tittelen «Stol på Herren». Han sa: «Akkurat når alt synes å gå bra, kommer ofte utfordringene i flerfoldige doser, anvendt samtidig. Når disse prøvelsene ikke er en følge av ulydighet fra din side, er de tegn på at Herren mener du er beredt til å vokse mer. Han gir deg derfor erfaringer som stimulerer til vekst, forståelse og medfølelse med andre, og som polerer og foredler deg til ditt eget evigvarende beste. Å få deg fra det sted du er til det sted Han ønsker du skal være, krever en masse strekking, og det medfører normalt ubehag og smerte» (*Lys over Norge*, jan. 1996, 16).

Han sa at spørsmål som «Hvorfor må dette hende meg?» eller «Hvorfor må

I Getsemane viste Jesus Kristus oss et fullkomment eksempel på tillit da han ba til sin Fader og sa: «Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi!» Men deretter sa han: «Men ikke som jeg vil, bare som du vil» (se Matteus 26:39-44).

jeg lide dette nå?» fører oss på blindspor. Eldste Scott foreslår at vi heller stiller spørsmål som «Hva skal jeg lære av denne erfaringen?» «Hvem skal jeg hjelpe?» og «Hvordan kan jeg huske mine mange velsignelser i prøvens stund?»

Jeg har motstått fristelsen til å spørre: «Hvorfor?» I stedet har jeg bedt min himmelske Fader lede meg gjennom mine prøvelser. Han har velsignet meg med håp for fremtiden, hjulpet meg å

helbrede mitt tunge hjerte, gjort meg mer oppmerksom på det gode rundt meg, gitt meg anledninger til å tjene, gitt meg større medfølelse for andre og styrket min kjærlighet til familie og venner.

Gjennom det hele har jeg fått et vitnesbyrd om at vår utfordring er å overlate vår vilje til vår himmelske Fader, for bare da kan vi personlig bli lutret og polert slik han har planlagt spesielt for hver enkelt av oss. ■

Hvordan takle sorg

- Vi blir ikke latt alene med vår sorg, for Jesus Kristus – «en smertenens mann, vel kjent med sykdom» (Jesaja 53:3) – har båret våre sorger som en del av forsoningen.
- Vi kan strebe etter å motstå fristelsen til å spørre: «Hvorfor?» I stedet kan vi be om Herrens veiledning.
- Vi kan akseptere utfordringen det er å underkaste oss vår himmelske Faders vilje.

Mer informasjon om dette emne finner du ved å se Ordspråkene 3:5–6 og Joseph B. Wirthlin, «Søndagen vil komme», *Liahona*, nov. 2006, 28–30.

HVORFOR KAN VI STOLE PÅ HERREN?

Eldste Richard G. Scott bidrar til å besvare dette spørsmålet i sin generalkonferansetale «Stol på Herren» (*Lys over Norge*, jan. 1996, 16–18).

1. Gud vet hva han gjør. Når vi gjennomgår prøvelser som han har en hensikt med, kan vi stole på at han hjelper oss.
2. Guds plan er å opphøye oss så vi kan vende tilbake for å bo i hans nærhet.¹
3. Å overvinne prøvelser er en del av den planen. Når vi gjør det, høster vi styrke, forståelse, tro og tillit til Gud.²

Overvei å dele eldste Scotts tale «Stol på Herren» med en som strever.

NOTER

1. Se *Evangeliets prinsipper* (2009), 10-11.
2. Se *Evangeliets prinsipper* 17-21.

PRESTEDØMMET

ER MYNDIGHET TIL Å HANDLE I GUDS NAVN

Vår Fader i himmelen styrer himmel og jord. Ved hans evige makt holdes universet i fullkommen orden. For å lede sin kirke på jorden delegerer han en del av sin kraft og myndighet til verdige mannlige medlemmer av Kirken. Denne delegerte myndigheten kalles prestedømme. Vi ser dette mønster for delegert ansvar i Det nye testamente, da Jesus Kristus ga sine apostler myndighet til å handle i hans navn (se Matteus 16:19).

Dette er Guds mønster for ledelse. Det er i virksomhet på jorden idag. De som har prestedømmet, har myndighet til å handle i Guds navn når det gjelder å lede hans kirke og forrette de hellige ordinanser som er nødvendige for frelse, som dåp, bekreftelse, forrettelse av nadverden og tempelviselse. Alle trofaste siste-dagers-hellige menn, kvinner og barn trenger prestedømsordinanser og blir velsignet ved å motta dem.

Embeder i prestedømmet

Det er to avdelinger i prestedømmet: Det melkisedekske og Det aronske. Det melkisedekske prestedømme har større myndighet enn Det aronske.

Innen disse to avdelingene finnes bestemte embeder, eller ansvarsområder. Embedene i Det aronske prestedømme er diakon, lærer, prest og

biskop. Embedene i Det melkisedekske prestedømme er eldste, høyprest, patriark, sytti og apostel. De som har disse embedene, er organisert i quorumer, eller grupper. Hvert embede er tildelt visse plikter.

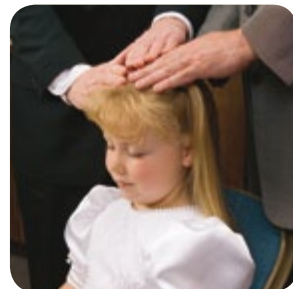
Prestedømmets nøkler

Uttrykket *nøkler* viser til myndigheten til å presidere over bestemte enheter eller virkeområder i Kirken. I staver og menigheter er det for eksempel bare stavspresidenten, biskopen og quorumpresidenter som har prestedømsnøkler. Nøklerne blir gitt ved håndspåleggelse av en prestedømsbærer som har myndighet til å overdra dem.

- Presidenter i Det melkisedekske prestedømmes quorumer mottar nøkler til å presidere og forrette i åndelige saker (se L&p 107:10, 18–19).
- Presidenter i Det aronske prestedømmes quorumer mottar nøkler til englers betjening og til å forrette ordinanser som dåp og nadverd (se L&p 107:20).
- Kirkens president innehar alle prestedømmets nøkler for hele Kirken (se L&p 81:1-2).

Det melkisedekske prestedømmes embeder og noen av pliktene:

1. Eldster bekrefter «dem som er døpt i kirken, ved håndspåleggelse for dåpen med ild og Den Hellige Ånd» (L&p 20:41).

Det aronske prestedømmes embeder og noen av pliktene:

2. Høyprester «skal forvalte i åndelige ting» og har «rett til å virke i» eldsters, presters, læreres og diakoners embeder (L&p 107:12).

3. Patriarker gir patriarkalske velsignelser (se L&p 107:53; 124:91–93).

4. Syttier forkynner evangeliet og er spesielle vitner om Jesus Kristus under ledelse av De tolv apostlers quorum (se L&p 107:25, 34).

5. Apostlene er «spesielle vitner om Kristi navn i hele verden» (L&p 107:23).

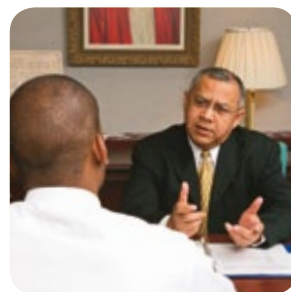
1. Diakoner deler ut nadverden.

2. Lærere skal alltid «våke over kirken, være til hjelp for medlemmene og styrke dem» (L&p 20:53).

3. Prester skal «undervise, ... døpe og forrette nadverden, og ... besøke hvert enkelt medlems hjem» (L&p 20:46–47).

4. Biskoper er presidenter for prestenes quorum og presiderer, som høyprest, over alle medlemmer i en menighet (se L&p 107:87–88). ■

«Uten prestedømmets ordinanser og prestedømmets myndighet, blir ikke guddommelig-
hetens kraft tilkjennegitt for mennesker
i kjødet» (L&p 84:21).

Av Mark L. Grover

«Jeg har aldri bedt Gud om noe som han ikke har gitt meg,» sa min hustru, Deborah. Disse ordene forundrer meg fremdeles, selv om jeg var sammen med henne da det ble oppfylt. Og det forundrer trolig alle som kjenner til Deborahs syv år lange kamp med systemisk lupus, hennes to-årige kamp med brystkreft og til slutt hennes død 19. september 1990. Men de som blir forundret og overrasket forstår kanskje ikke prestedømsvelsignelser og deres oppfyllelse. Jeg hadde selv vanskelig for å lære hva det betyr å ha prestedømme og bruke det til å velsigne andre.

Selv om mine foreldre begge var aktive i Kirken og trofaste mot dens forskrifter, husker jeg ikke at prestedømmet hadde en spesiell åndelig innflytelse i min barndom. Jeg kan ikke huske at jeg var syk nok til å trenge en velsignelse og har ingen minner om at prestedømsvelsignelser ble gitt til andre i familien.

Det at det ikke ble lagt vekt på prestedømsvelsignelser fortsatte i min egen familie da jeg giftet meg og min kone og jeg fikk barn. Jeg ga prestedømsvelsignelser hvis noen

om den ekstra åndelige hjelp hun kan ha ønsket.

Da legen i mars 1989 opplyste oss om at min kone hadde kreft, ble vårt liv forandret. Fordi kreftformen var så sjelden, hadde den unngått legenes oppmerksomhet i to år. Da den endelig ble diagnostisert, hadde den spredt seg og sjansen for helbredelse var betraktelig redusert. Vi visste at vi kjempet en kamp som vi ikke kunne vinne på egen hånd, og åpnet opp for mer åndelig hjelp. Menigheten vår fastet for Deborah, og vi var takknemlige for Hjelpeforeningens omsorg. Hun kjempet en kamp som mange andre har kjempet. En venn som hadde gjennomgått samme kjemoterapi som min kone skulle ha, betrodde oss at under de tyngste periodene med behandling hadde han bedt om og mottatt prestedømsvelsignelser. Han rådet oss til å gjøre det samme – søke åndelig hjelp for å tåle virkningene av behandlingen.

Kjemoterapien var hard. Min kone opplevde alle reaksjoner som kunne ventes. Hun var dårlig i mange dager etter en behandling. Hun tilbragte de fleste dagene i

Prestedømsvelsignelser

LÆR Å STOLE PÅ GUD

var alvorlig syke eller skulle opereres. Jeg ga også min kone noen velsignelser for å gi følelsesmessig hjelp, men det forekom sjelden.

Å gi en velsignelse var alltid en positiv erfaring for meg. Men manglende forståelse og liten selvtilit begrenset meg i utøvelsen av denne prestedømsfunksjonen. Jeg strevde med hva jeg skulle si, og var usikker på om det som kom til mitt sinn, virkelig var det Gud ønsket.

Denne situasjonen ble ikke særlig annerledes da min kone oppdaget at hun led av systemisk lupus. Disse årene med sykdom og utmattelse og ubehag ble bare lindret av prestedømsvelsignelser nå og da. Min kone var klar over min usikkerhet når det gjaldt å gi velsignelser, og ba sjelden

sengen, og å spise var et ork. Men litt etter hvert lærte vi hvordan vi skulle møte hver utfordring så godt som mulig.

I denne tunge perioden ba min kone meg om prestedømsvelsignelser, slik vår venn hadde rådet oss til. Jeg ga henne en velsignelse for å redusere hennes engstelse den første uken med kjemoterapi. Ved hjelp av en prestedømsvelsignelse avtok frykten i forbindelse med en operasjon – selv om den ikke forsvant fullstendig. Lange perioder med oppkast opphørte, og søvn erstattet urolige netter da jeg la mine hender på hennes hode og velsignet henne. Disse velsignelsene ga oss løfter om hjelp og trøst, iblandet glimt av fremtiden. De fylte oss med varme og glede.

Jeg skulle ønske jeg kunne si at det ble lettere for meg

*Enhver velsignelse
ble oppfylt – selv
om vi ikke mottok
det vi ønsket
aller mest.*

å gi velsignelser da, men det kan jeg ikke. Jeg ga velsignelser når jeg ble bedt om det, men det var fortsatt vanskelig for meg å bruke prestedømmet. Jeg nevnte aldri dette for min hustru, men hun kunne føle mitt ubehag. Men dette var store prøvelser, og hun visste at hun hadde rett til hjelp og at jeg var den som hun kunne motta den gjennom. Så når hun trengte hjelp, ba hun om den.

I HARMONI MED HANS VILJE

«Når vi utøver Guds prestedømmes ubestridte myndighet, og når vi husker hans løfte om at han vil høre og besvare troens bønn, må vi alltid huske at tro og prestedømmets helbredende kraft ikke kan gi et resultat som er i strid med Hans vilje hvis prestedømme det er. Dette prinsippet forklares i åpenbaringen som befaler Kirkens eldster å legge sine hender på de syke. Herrens løfte er at "den som har tro på meg til å bli helbredet og ikke er bestemt til å dø, skal bli helbredet" (L&P 42:48; uthevelse tilføyd)» ...

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, «Helbredelse av syke», *Liahona*, mai 2010, 50.

Før jeg ga noen velsignelse, visste jeg hva jeg ønsket å velsigne henne med: Jeg ønsket mer enn noe annet å velsigne henne med å bli helbredet. Og hun ønsket også det. Men den velsignelsen mottok hun aldri. Det som ble gitt, var velsignelser med trøst, noe som ikke fjernet prøvelsen, men gjorde det lettere å tåle den.

Langsomt begynte jeg å forstå bedre hvordan prestedømmet og prestedømsvelsignelser fungerer. Å gi velsignelser var ikke et middel til å få det jeg ønsket, men snarere en måte å motta nødvendig hjelp på. Jeg lærte å stole på Herren og hans vilje istedenfor på det jeg mente var nødvendig. Jeg fikk tillit til at de ordene som kom til mitt sinn, virkelig var ordene som Gud ønsket jeg skulle si. Selv om å gi velsignelser aldri har blitt lett for meg, har jeg lært å stole på følelsene jeg har når jeg gir velsignelser.

Etter at Deborah var ferdig med behandlingene, begynte vi på den vanskelige ventetiden for å se om stoffene hadde vært effektive. Vi nøt denne tiden uten legeavtaler, prøver og behandlinger. Men i bakhodet lå frykten for at noen kreftceller hadde klart å overleve den kraftige cellegiften og var i ferd med å etablere seg igjen.

Litt etter litt overbeviste små fysiske tegn oss om vår største frykt: behandlingene hadde ikke lyktes. Legene var positive, men vi visste at det bare var et spørsmål om tid.

De siste seks månedene av Deborahs liv var utrolig rolige. Etter at et siste forsøk mislyktes, bestemte vi oss for å avslutte behandlingene og reise hjem og nyte den tiden som var igjen. Noen vil kanskje ikke tro at dette var noen herlige måneder, men det var den beste tiden i mitt liv.

I denne perioden foreslo noen bekymrede venner og familien at vi skulle være mer pågående overfor Herren i kampen for å redde hennes liv. De fortalte meg at jeg hadde prestedømmet og skulle bruke det for å helbrede henne. Selv om jeg forsto deres følelser, forsto ikke disse vennene hva som foregikk. Det var ikke noe jeg ønsket mer enn å love Deborah å leve, men disse ordene kom aldri når jeg ga henne en velsignelse. Det var ikke stort hun ville ha ønsket mer enn å bli velsignet med helse, men hun følte aldri at hun skulle be om det. Begge trodde vi på mirakler, men innså også vårt begrensede perspektiv med hensyn til en erfaring som passer inn i en evig plan.

Det som hendte, var et stort mirakel. I velsignelsene ble hun aldri lovet livet, men ble gitt en ubestridelig forsikring om at det som skjedde, var Guds vilje. Hun ble ikke lovet at det skulle være lett, men fikk hjelp til å holde ut tunge tider. Hun fikk ikke være igjen og oppdra våre barn, men ble forsikret om evige bånd. Hun gikk bort med svært begrenset smerte og ubehag, med familien ved sin side.

Jeg vet at Gud virkelig lever og har stor omsorg for oss. Han gir oss trøst og hjelp når vi trenger styrke og forståelse. Selv om livet er vanskelig, har Herren lovet å hjelpe oss gjennom våre prøvelser, og en måte hjelpen kommer på, er gjennom prestedømsvelsignelser. Fordi min kone visste dette, kunne hun si: «Jeg har aldri bedt Gud om noe som han ikke har gitt meg.» ■

Kraften i et rettferdig eksempel

Av Jerry Stringam

I april 1992 bodde min familie og jeg i Provo i Utah. Vi hadde flyttet dit fra Canada slik at jeg kunne fullføre en universitetsgrad ved Brigham Young University. Min sønn Jase, som var 17, var blitt venner med en ung pike som het Krista.

På lørdagen i generalkonferansehelgen kom Jase inn i stuen og spurte om han kunne låne bilen for å ta med seg Krista og kjøpe en milkshake. Jeg kastet nøklene til ham, og han gikk inn på kjøkkenet for å ringe henne. Jeg kunne høre én del av samtalen, som lød slik:

«Hei, Krista, det er meg, Jase.

Jeg lurte på om du har lyst til å bli med ut og ta en milkshake.»

Stillehet.

«Du mener etter prestedømsmøtet?

Greit, jeg ringer deg da.

Vi ses.»

Jase la på telefonen og kom inn i stuen igjen.

«Så skal du ut med henne?» spurte jeg.

«Hun sa at hun hadde lyst til det,» svarte han, «men hun ba meg ringe igjen etter at jeg har kommet hjem fra prestedømsmøtet.» Med et nedslått uttrykk lusket han inn på rommet sitt.

Noe slo meg kraftig. Jeg hadde vokst opp i det sydlige Alberta, nesten 130 km fra stavssenteret. Ingen hadde ventet at jeg, eller ikke engang mine foreldre, som hadde lederstillinger i grenen, skulle komme til konferansemøter, for ikke å snakke om prestedømsmøtet. Nå var det noen som regnet med det.

Hvordan skulle jeg reagere på min sønns triste uttrykk da han gikk inn på rommet sitt? Jeg visste at min avgjørelse ville skape presedens for fremtidige år.

Jeg kom meg opp av stolen og ropte nedover gangen til Jase og min andre sønn, som nylig var ordinert til diakon: «Skift klær. Vi har 10 minutter på oss til å komme til prestedømsmøtet i stavssenteret.» Jeg skyndte meg å bli ferdig, og da jeg kom ut fra soverommet, var begge guttene klare, og vi satte kurs mot bilen.

Jeg husker ikke talene så godt, men jeg husker at vi følte Ånden. Det føltes godt å være på prestedømsmøtet med mine sønner. Da vi kom hjem, var Jase fornøyd, noe som gjorde at jeg følte godt. Han ringte til Krista, og de dro ut for å kjøpe milkshakes.

I løpet av de to tiårene som har gått siden den dagen, har prestedømsbærerne i vår familie ikke gått glipp av et eneste prestedømsmøte under generalkonferansene. Fordi en rettskaffen ung kvinne sto frem for sin tro, fikk vår familie anledning til å forandre seg, og vi fortsetter å høre ordene fra profeter i de siste dager og føle Ånden under generalkonferansens prestedømsmøte. ■

De siste-dagers-helliges oppfatning av ekteskap

Hugh B. Brown ble født 24. oktober 1883 i Granger, Utah. Han ble ordinert til apostel i 1958. Han var rådgiver for president David O. McKay i åtte år. Følgende artikkel er et utdrag fra hans bok *You and Your Marriage*.

Av president Hugh B. Brown (1883–1975)

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Ekteskapet er og skulle være et sakrament. Ordet *sakrament* defineres forskjellig, men blant kristne betyr det en religiøs handling eller seremoni, helliget av en som har riktig myndighet. Det er et løfte, eller en høytidelig pakt, et åndelig tegn eller bånd mellom de forpliktende partene og mellom dem og Gud. At ekteskapet ble innstiftet og helliget av Herren selv kommer frem av følgende sitater:

«Det er ikke godt for mennesket å være alene. Jeg vil gjøre ham en medhjelp som er hans like ...

Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg

til sin hustru, og de skal være ett kjød» (1. Mosebok 2:18, 24).

Da Jesus dro fra Galilea og kom til Judea på den andre siden av Jordan, fulgte en menneskemengde ham, og fariseerne stilte ham spørsmål angående skilsmisse.

«Han svarte og sa: Har dere ikke lest at han som skapte dem, fra begynnelsen skapte dem til mann og kvinne,

Derfor skal mannen forlate far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød?

Så er de ikke lenger to, men ett kjød. Derfor, det som Gud har sammenføyd, det skal ikke et menneske skille» (Matteus 19:4–6).

Ekteskapet oppfyller Guds hensikter

Det er tydelig at Gud hadde til hensikt at mann og kvinne skulle være ett. Ved personlig å forrette ved denne første vielse helliget han ekteskapets institusjon. Det er en normal, sunn og ønskverdig tilstand, og ble innstiftet for å oppfylle Guds hensikt på jorden.

Det er det sentrale element i hjemmet. Det er mer enn en menneskelig institusjon som kun reguleres ved skikk og bruk og sivile lover. Det er mer enn en kontrakt som er godkjent av morallover. Det er eller skulle være et religiøst sakrament som får menn og kvinner til høytidelig å samarbeide med Gud i hans erklærte hensikt å gjøre jordelivet og dødeligheten tilgjengelig for hans åndebarn og tilveiebringe dem udødelighet og evig liv.

Det er noen som hevder at det beste, mest hengivne og mest ønskverdige liv kan oppnås utenfor ekteskapspakten. De ville med andre ord forby dem som søker den høyeste herlighet, å bli «besmittet med fysiske og dyrelignende forbindelser». Det er ingen hjemmel i Skriftene for en slik lære. I Ordspråkene leser vi: «Den

som har funnet en hustru, har funnet lykke, og har fått en god gave fra Herren» (Ordspråkene 18:22) ...

Og i Lære og pakter leser vi: «Og videre, sannelig sier jeg dere, at den som forbyr ekteskap, er ikke ordinert av Gud, for ekteskapet er gitt til mennesket av Gud» (L&p 49:15).

Tempelekteskap medfører sann lykke

Siste-dagers-hellige tror at for å oppnå det beste i livet og den største lykke i denne verden og i den neste må menn og kvinner bli viet i templet for tid og evighet. Uten tempelekteskapets beseglende ordinanser kan ikke mennesket oppnå en gudliggende stilling eller motta en fylde av glede ...

For en siste-dagers-hellig er det bare én form for ekteskap som er fullt ut akseptabelt: tempelekteskap eller celestialt ekteskap, som kun forrettes i Kirkens templer. Templer blir reist og innviet i hellighet til Herren for å være et sted der åndelige og evige seremonier og ordinanser kan bli utført. Selv om vi anerkjenner vielser utført av prester i andre kirker og borgerlige vielser utført av lovlige vigselfmenn eller andre som har vigselfrett, tror vi at et ekteskap for tid og evighet bare kan forrettes i et Guds tempel, og da kun av en som har den myndighet som Kristus ga til Peter da han sa: «Det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen» (Matteus 16:19).

Denne myndighet omtales i

Skriftene som «nøkklene til himlenes rike» (Matteus 16:19), og i et celestialt ekteskap åpner disse nøklene døren til dette riket.

For å oppnå det beste i livet og den største lykke i denne verden og i den neste, tror siste-dagers-hellige at menn og kvinner må bli viet i templet.

Behov blir fullt ut dekket

Menneskene har visse grunnleggende behov – moralske, sosiale, biologiske og åndelige – og disse kan bare fullt ut dekket i den Gud-gitte institusjon evig ekteskap.

For å ha et rikt liv her og evig liv heretter må menne-

skene elske og bli elsket, tjene og ofre, ha ansvar og utøve sine Gud-gitte skapende krefter. «Jeg er kommet for at de skal ha

fordeler som mann og hustru, foreldre og barn, er ordinansen som sanksjonerer og helliggjør dette aller vakreste av alle forhold, ikke akseptabel hvis den inneholder begrensningen «inntil døden skiller dere ad». For at familieforhold og ekteskapelige forhold skal være evige, må ekteskapskontrakten *offisielt* inneholde ordene «for tid og all evighet».

Alle mennesker skulle forstå sitt ansvar overfor sine barn og paktene de inngår med tanke på disse. Da Herren sa: «Vi kan ikke bli fullkomne uten dem» (L&p 128:18), siktet han til en lenke med ledd som strekker seg inn i fremtiden så vel som til fortiden. Vi kan faktisk ha mer direkte ansvar for dem vi har blitt betrodd i

dette liv, enn for våre forfedre. Vi kan ikke holdes ansvarlig for våre forfedres synder, hverken begåtte synder eller unnlattelses-synder, men han har advart oss og sagt at hvis våre etterkommere svikter, og dette kan tilskrives at vi har forsømt vår plikt

Siste-dagers-hellige tror at Gud virkelig er den tredje deltaker i dette [ekteskapelige] forhold, og at å bringe barn til verden innen ekteskapets guddommelig godkjente institusjon er en del av hans plan.

liv og ha overflod» (Johannes 10:10).

Men ekteskapets største verdi er kanskje ikke det som tilfaller den enkelte mann og kvinne. Formålet med deres ekteskap i begynnelsen tilkjennegis i Herrens bud: «Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden, legg den under dere» (1 Mosebok 1:28). I et godt ekteskap har menneskene anledning til å realisere sin naturlige trang til å være skapende og produktiv. Dette kan man bare få fullstendig oppfylt og ha riktig glede av i et ekteskap, ved å få barn og oppdra barn. Foreldre skulle huske at barna de får – deres barn – også er Guds barn. Han er Far til deres åndelegemer, og i det førjordiske liv sørget han så viselig for at evig element og evig ånd skulle være uadskillelig forenet og motta en fylde av glede. Siste-dagers-hellige tror derfor at Gud virkelig er den tredje deltakeren i dette

forholdet, og at å bringe barn til verden innen ekteskapets guddommelig godkjente institusjon er en del av hans plan for å tilveiebringe menneskene udødelighet og evig liv.

Ekteskapets evige natur

Da Herren Jesus beskrev kjærlighet til Gud og kjærlighet til vår neste som de to store bud, lovpriste han kjærlighet. Vi har faktisk blitt fortalt at Gud er kjærlighet. Siden Gud er evig, må derfor kjærligheten være evig, og dens frukter og velsignelser er ment å vedvare gjennom kommende evigheter. Men for å nyte godt av den evige kjærlighets privilegier og

overfor dem, da vil syndene komme på vårt hode.

Blant de velsignelser som gis dem som når den høyeste grad i det celestiale rike, er velsignelsen evig avkom, som bl.a betyr at menneskene også etter døden kan fortsette å samarbeide med Gud om å tilveiebringe menneskene udødelighet og evig liv.

Fremgang som evige ledsagere

De siste-dagers-helliges oppfatning av evig fremgang inkluderer evig utvikling, evig forøkelse av kunnskap, kraft, intelligens, årvåkenhet og alle de egenskaper og evner som utgjør guddommelighet. Men i Guds plan kan ikke menneskene nå denne tilstand med tiltagende fullkommenhet, i sin uferdige eller ugifte tilstand. Det må finne sted vekst og utvikling i hele mennesket – med andre ord, mennesket som har funnet og blitt forenet med sin andre halvdel.

Denne oppfatning av ekteskapet, med guddommelig perspektiv, gir ny mening og tilfører ekteskapet betydning, verdighet og ære. Med denne oppfatningen vil en tankefull person være mer omhyggelig og selektiv i sitt valg av en evig ledsager. Før menn og kvinner inngår en slik evig kontrakt, skulle de visselig være ydmyke og tankefulle og i bønn søke guddommelig veiledning.

Ekteskapets religiøse hellighet og stadfesting blir i stor grad styrket og verdsatt når paret, før ekteskapet inngås – og de må nødvendigvis være av samme tro – starter med samme mål i tankene. De må forberede seg og være verdige til å motta den hellige ordinansen i bygninger der bare de verdige kan komme inn. Her blir de belært, de inngår pakter og lover deretter ved alteret evig kjærlighet og troskap til hverandre, i Guds og

englers nærvær. En slik oppfatning og praksis, med tilhørende forpliktelser, vil med sikkerhet føre til et stabilt hjem, til lovprisning av ekteskapet som institusjon og til menneskesjelenes frelse.

Ingen velsignelser holdt tilbake

«Men hva med de mange

modne medlemmer av Kirken som ikke er gift? Uforskyldt er de alene om å takle livets prøvelser. La oss huske at Herren, i sin egen tid og på sin egen måte, vil se til at ingen velsignelse blir berøvet hans trofaste hellige. Herren vil dømme, og belønne hver enkelt i henhold til både dyptfølte ønsker og gjerninger.»

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum, «Celestialt Ekteskap,» *Liahona* og *Ensign*, nov. 2008, 94..

En troens handling

Et slikt ekteskap er i alt vesentlig en troens handling, høytideliggjort i nærvær av en guddommelig partner. Det kreves tro og mot for å gjennomføre det og holde ut til enden, tross vanskeligheter, prøvelser, skuffelser og leilighetsvis tap av kjære som man kan oppleve.

Når man aksepterer betingelsene i dette evige ekteskapet, må man innse at hvis man svikter her, svikter man totalt. Hvis man svikter når det gjelder å ivareta forpliktelsene forbundet med den evige pakt – uansett hvor godt man lykkes på andre felt – vil den forferdelige straff være tap av celestial herlighet, ledsaget av ansvaret for det tap de lider som man har inngått kontrakten med og som man er ansvarlig for.

«Ekteskapet er gitt til mennesket av Gud.

Derfor er det ifølge loven at han skulle ha én hustru, og de to skal være ett kjød, og alt dette for at jorden kan oppfylle sin skapelses mål, og at den kan fylles med det antall mennesker som var skapt før verden ble til» (L&p 49:15–17). ■

Undertitler tilføyd, tegnsætning og store bokstaver er modernisert.

JEG ØNSKET
DESPERAT Å

SLUTTE

Navn ønskes ikke oppgitt

Hvordan jeg overvinner min avhengighet av pornografi.

Min kamp med pornografi begynte da jeg var ung, da andre viste meg upassende stoff og adferd. Evangeliet betydde ikke mye for meg på den tiden. Familien min hadde gått i kirken gjennom alle mine Primær-år, men da jeg ble 13 eller 14, sluttet vi helt å gå. Derfor spilte egentlig ikke evangeliets læresetninger noen rolle for meg når jeg tok avgjørelser.

Det falt meg aldri inn å fortelle mine foreldre hva naboer og såkalte venner presenterte for meg. Jeg var for forlegen til å bringe på bane hva jeg hadde sett og opplevd. Jeg ante ikke hvordan jeg skulle hankses med det. I mange tiår forble min avhengighet av pornografi min hemmelighet.

Evangeliets innflytelse

Like før jeg ble ferdig med videregående skole, fant et tilsynelatende lite mirakel sted, en hendelse som kom til å få livet mitt til å gå i en annen retning. Tross avstanden mellom mine handlinger og evangeliets normer, fulgte jeg en søndag morgen en sterk tilskyndelse til å gå i kirken og betale tiende. Da jeg kom til møtehuset, spurte jeg etter personer jeg kjente. Ett av navnene jeg nevnte, var Unge menns president da jeg var diakon, den siste gangen jeg hadde vært i kirken. Nå var han biskop i menigheten.

Denne gode biskopen hjalp meg tilbake til Kirken. Jeg bekjente mine synder, og han hjalp meg å sette opp en plan for fremgang. Min omvendelse gikk over mange måneder. Jeg gikk

fremover i prestedømmet. Jeg hadde et kall. Jeg klarte meg faktisk så bra at jeg ble kalt på misjon, og jeg hadde en periode på flere år da min avhengighet var under kontroll.

Fanget i nettet

Da jeg kom hjem fra misjon, strevde jeg ikke med pornografi. Jeg hadde ganske enkelt ikke tilgang til den. Dette forandret seg sent på 1990-tallet, da Internett gjorde seg stadig mer gjeldende. Tilfeldigvis kom jeg over noen pornografiske bilder på nettet, og jeg vendte tilbake til pornografiske steder gang på gang de neste månedene. Nettet hadde fanget meg.

Jeg ønsket å be noen om hjelp, men var ikke sikker på hvem – eller hvordan. Hvordan kunne jeg snakke med mine foreldre om dette? Hvordan kunne jeg innrømme for biskopen at selv om jeg hadde gjort så stor fremgang, kunne jeg ikke slutte å involvere meg i denne umoralske adferden? Jeg ønsket desperat å slutte, men jeg var for flau over min svakhet til å betro meg til noen, så jeg holdt min avhengighet for meg selv.

Jeg fortalte det ikke engang til min kone, som jeg giftet meg med i 2000. Jeg ønsket å fortelle henne om min kamp da vi hadde stevnemøter, men jeg var vettskremt for at hun skulle se ned på meg, eller enda verre, ikke ønske å gifte seg med meg. Så jeg løy. Og jeg fortsatte å gjøre det etter at vi var gift. Jeg snek meg omkring for ikke å bli oppdaget. Jeg gjemte bilder på datamaskinen min. Når min kone

spurte meg om noen spesielle linker på Internett, sa jeg at jeg ikke visste hva hun snakket om. Avhengighet er slik. Den skaper store løgnere. Jeg visste at dette var årsak til et problem i ekteskapet og forvoldte henne stor smerte, men jeg ville ikke innrømme at jeg hadde et problem. Det som var viktigst for meg, var ikke min adferd, men hvordan folk oppfattet meg.

Mitt dobbeltliv – som førte til at jeg tapte Ånden – gjorde meg sårbar for stadig alvorligere synder, innbefattet utroskap. Min kone følte sterkt at noe var galt og fortalte meg det. Med stor anger innrømmet jeg hva jeg hadde gjort.

Dette var mitt laveste punkt, det punktet da jeg innså at *jeg måtte forandre meg*. Rett overfor meg satt den kvinnen jeg elsket. Hun elsket meg. Jeg hadde sviktet henne. Jeg bestemte meg der og da for å gjøre alt som skulle til for å redde vårt forhold og vår familie.

Helbredelse

Jeg begynte å snakke regelmessig med biskopen for å arbeide meg gjennom omvendelsesprosessen og disiplinering i Kirken. Han anbefalte at jeg skulle delta på møtene i Kirkens program for å overvinne avhengighet. Jeg hadde aldri hørt om programmet. Jeg fikk vite at gruppen holdt gratis, konfidensielle møter basert på de 12 trinnene til Anonyme alkoholikere, tilpasset Kirkens læresetninger og prinsipper.

Jeg innrømmer at jeg under de

BEFRIELSE: BARE I GUD

«Strever du med synd eller svakhet? Det kan være noe så enkelt som ikke å ha viljestyrke til å stå tidlig nok opp om morgenen til å ha

tid til skriftstudium og bønn. Det kan være noe så mektig som pornografi på Internett eller mangel på moralsk selvkontroll, slik at du føler du har blitt trukket ned i en avgrunn og det ikke er noe håp for deg. Hater du det du gjør, men er ikke i stand til å finne viljestyrke til å vende deg bort fra det? Da skal du anstrenge deg og ydmyke deg. Herrens sikre kraft er tilstrekkelig til å forandre ditt hjerte, å snu ditt liv, å rense din sjel. Men du må ta det første skritt, som er å ydmyke deg og forstå at du bare i Gud kan finne befrielse.»

Eldste M. Russell Ballard i *De tolv apostlers quorum: «Be Strong in the Lord»*, *Ensign*, juli 2004, 12.

første møtene tenkte: «Jeg trenger ikke være her. Jeg har egentlig ikke et problem med pornografi. Jeg kan slutte når som helst.» Det var naturligvis ikke sant.

Med biskopens oppmuntring fortsatte jeg å delta. Min stolthet begynte å avta, og jeg begynte på trinnene i programmet: Ærlighet, håp, tillit til Gud, sannhet, bekjennelse, forandring i hjerte, ydmykhet, søke tilgivelse, tilbakeføring og forsoning, daglig tilregnelighet, personlig åpenbaring og tjeneste. For første gang på lenge førte jeg et «edruelig» liv, et liv fritt for pornografi. Helbredelsen blir egentlig

aldri fullstendig, men jeg var blitt vist en ny grad av frihet. Den kom fordi jeg ved å delta i de 12 trinnene, forsto hva som lå bak min avhengighet.

Jeg lærte at de fleste som strever med avhengighet, har tatt i bruk en slags «selvmedisinering» for å fylle tomrommene i livet. Smerte, sorg, ensomhet, frykt eller andre former for ubehag kan være triggere som frister folk til å bruke denne selvmedisinering for å føle seg bedre. Noen bruker reseptbelagte medisiner. Andre bruker ulovlige stoffer. Andre bruker alkohol. For meg ga pornografi den kortvarige, kunstige «hurtigfikseren» jeg mente jeg trengte.

Å vite hva som trigget min avhengighet var én ting. Å unngå omgivelser som bidro til min avhengighet, var noe annet. Dette krever at jeg er på vakt 24 timer i døgnet, syv dager i uken resten av livet. Jeg kan ikke bruke Internett «bare for å tittle litt». Hvis jeg er alene, bruker jeg faktisk ikke Internett i det hele tatt. Jeg kan ikke se på en annonse og la tankene oppta meg. Vi har ikke kabel-TV hos oss. Når jeg kjører frem og tilbake til arbeid, unngår jeg bestemte veier, for jeg vet at det er plakater der som kunne trigge upassende tanker. Hvis jeg begynner å bli sløv og tankene begynner å vandre, vender jeg meg til min kone, min biskop og til bønn for å hente styrke.

Min avhengighet påvirker hver minste del av mitt liv, men disse holdsreglene er verdt det. Jeg kan ikke forsømme disse forsvarsverkene, for jeg vet hva min avhengighet kan gjøre med meg og med dem jeg er glad i.

Tillit til Guddommen

Men det gjelder ikke bare å unngå det som er dårlig. Jeg må også gjøre en

konstant, bevisst innsats for å vende meg til det som er godt. Flere av de 12 trinnene har hjulpet meg med dette ved å bringe meg nærmere Gud.

Hver dag når jeg våkner, går jeg ned på mine knær og takker min himmelske Fader for at han har gitt meg anledning til å omvende meg fra mine synder og komme til ham gjennom hans Sønns, Jesu Kristi forsoning. Jeg ber ham la meg vite hans vilje, så jeg kan gjøre den. Jeg ber ham lede meg bort fra fristelse. Jeg ber som om jeg er avhengig av min himmelske Fader hvert minutt på dagen – fordi jeg er det – og jeg har denne bønnen i mitt hjerte hele dagen. Jeg ber igjen hver kveld. Jeg tilbringer også noe tid med Skriftene hver dag, slik at jeg kan rette mine tanker mot det som er dydig. Hvis jeg ikke gjør alt dette til en vane, har jeg ikke Ånden med meg. Hvis jeg blir overlatt til meg selv, er jeg ikke sterk nok til å stå imot fristelse.

Lenge trodde jeg at jeg kunne overvinne min adferd når som helst jeg ønsket ved hjelp av min egen viljestyrke. Men jeg mislyktes helt. Etter en stund ble jeg trett av å gjøre det på egenhånd, spesielt når «på egenhånd» ikke virket. Jeg innså at jeg ikke kunne gjøre det jeg trengte å gjøre uten Herrens hjelp. Ether 12:27 hjalp meg å forstå dette bedre. Herren sa til Moroni: «Min nåde er tilstrekkelig for alle mennesker som ydmyker seg for meg, for hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem.»

Straks jeg gikk til Ham og fremdeles gjorde alt jeg kunne gjøre (se 2 Nephi 25:23), innså jeg at jeg kunne gjøre det langt bedre og bli mye mer

med hans hjelp enn jeg noensinne kunne drømme om ved å stole på egen fortjeneste (se Alma 7:14).

Min hustru og jeg hjelper nå til under møtene i Kirkens program *Overvinn avhengighet*. Hun har lært – og hjelper andre å forstå – at forsoningen ikke bare gjelder dem som arbeider for å overvinne avhengighet, men også for dem som uten selv å ha valgt det er blitt berørt av avhengigheten. Hvis vi vender oss til Frelseren, kan hans nåde virke for oss alle.

For dem som strever med avhengighet og for personene de er glad i, kan jeg vitne at det finnes håp. Det finnes alltid håp i Jesu Kristi evangelium.

Håp i Frelseren

Jeg er Jesus Kristus dypt takknemlig fordi han i bokstavelig forstand reddet meg fra syndens lenker. Avhengighet er som å bli holdt i lenker som «binder menneskenes barn, så de blir tatt til fange og ført ned til elendighetens og smertens evige svelg» (2 Nephi 1:13). Da jeg innså at jeg var i vanskeligheter, visste jeg ikke hvor jeg skulle søke hjelp. Jeg var fortvilet, for jeg kunne ikke befri meg selv fra min vanskelige stilling. Men Herren kunne befri meg. Da jeg vendte meg til ham, var han der for å hjelpe.

Jeg kan si med Ammon: «Ja, jeg vet at jeg ikke er noe. Hva min egen styrke angår, er jeg svak. Derfor vil jeg ikke rose meg selv, men jeg vil rose meg i min Gud, for i hans styrke kan jeg gjøre alle ting» (Alma 26:12). Jeg vet at Gud *kan* hjelpe oss å gjøre alle ting, også overvinne avhengighets lenker. ■

HJELP TIL Å OVERVINNE PORNOGRAFI

Programmet *Overvinn avhengighet*, som LDS Family Services tilbyr, omfatter gratis, konfidensielle møter for personer som strever med avhengighet av alkohol, narkotika (både reseptbelagte og ulovlige stoffer), tobakk, kaffe eller te, pornografi, upassende seksuell adferd, gambling, kodeavhengighet og spiseforstyrrelser. For å finne et møte i nærheten av deg kan du gå inn på www.ldsfamilyservices.org. Din prestedomsleder kan også ha opplysninger om møter i nærheten.

Selv om du ikke kan være tilstede på møtene, kan du ha nytte av studieveiledningen for programmet. *Overvinn avhengighet – En veiledning til å overvinne og helbrede avhengighet* (art.nr. 36764 170) er tilgjengelig på mange språk fra distribusjonssenteret eller som en PDF-fil på www.recoveryworkbook.lds.org.

CombatingPornography.org er et nettsted sponset av Kirken som tilbyr personer som lider av avhengighet, hjelp. Det kan også hjelpe deres ektefelle, foreldre og prestedomsledere.

La dine tanker være prydet med dyd (art.nr. 00460 170) er en brosjyre beregnet på å hjelpe personer som strever med pornografi. Den drøfter hvordan man kan gjenkjenne nedbrytende medier, stå imot og unngå å bli fristet av pornografi og kvitte seg med avhengighet av pornografi. Den regner også opp skriftsteder og andre av Kirkens kilder til omvendelse, kroppens hellighet og hvordan overvinne verdslig innflytelse. Ledere i Kirken og familiemedlemmer kan gi heftet til kjære som strever med pornografi. Heftet er tilgjengelig på distribusjonssenteret på mange språk. Det er også tilgjengelig på amerikansk tegnspråk på DVD.

Andre taler og artikler om dette emnet står oppført på www.liahona.lds.org.

DEN SANNE VEI TIL lykke

Når vi går på den sanne vei til lykke i vår familie og vårt yrke, ber jeg om at vi vil bruke vår kunnskap og innflytelse til å bringe mer rettferdighet, fred, forståelse og frihet til folk over hele verden.

Oppskriften på «det gode liv» har vært debattert i århundrer. Da apostelen Paulus var i Aten på Areopagos, traff han på «epikureiske og stoiske filosofer» (Apostlenes gjerninger 17:18). Stoikerne trodde at det største gode var dyd, mens epikureerne trodde det største gode var fornøyelse. Mange stoikere var blitt stolte og brukte filosofien som et «skalkeskjul for ... ambisjon og lastefullhet». Mange epikureere var blitt hedonister som hadde som motto: «La oss spise og drikke, for i morgen dør vi.»¹

Mange i den akademiske verden har lenge henvist til at Aristoteles hevdet at «intellektuell overveielse» er en oppskrift på «det gode liv». En som nylig skrev i *New York Times Book Review*, hevdet at filosofer i nyere tid «har konkludert med at det ikke finnes en enkeltstående riktig balanse av elementer som utgjør «menneskets gode liv»».²

En artikkel i *New York Times* hevdet: «Ekteskapelig lykke er langt viktigere enn noe annet med hensyn til å avgjøre personlig velbefinnende.» Forfatteren utfordret kolleger til å tilbringe mindre tid «til å forberede

studenter til karrieren» og mer tid til å «forberede dem til å ta sosiale avgjørelser».³

Da jeg leste disse uttalelsene, tenkte jeg over det profeten Joseph Smith forkynnte: «Lykke er hensikten og formålet med vår eksistens; og lykkelige vil vi også til slutt bli hvis vi følger den vei som fører til lykke, og er dydige, rettskafne, trofaste og hellige og holder alle Guds bud.»⁴

Med samme innstilling som i uttalelsen i *New York Times* om ekteskap og profetens optimistiske erklæring, er jeg sikker på at vi kan oppnå den lykke vi ønsker og som Gud ønsker for oss. Hva må vi gjøre for å oppnå den?

Vær takknemlig for din arv

Vær alltid takknemlige for deres velsignelser, spesielt deres arv. Når vi er velsignet med gode foreldre, skulle vi være takknemlige. Dette er den gjelden vi alle skylder for vår arv.

Et gammelt kinesisk ordspråk lyder: «Når du drikker vannet, må du ikke glemme kilden det kommer fra.» Det går tydelig frem i Skriftene at vi skal hedre våre foreldre. Et

**Av eldste
Quentin L. Cook**

i De tolv
apostlers quorum

ordspråk lyder: «Min sønn, hold fast på din fars bud, og forlat ikke din mors lære» (Ordspråkene 6:20). Den store tyske filosof Goethe sa det slik:

*Det som du har lånt fra din fars arv,
må du fortjene på ny for virkelig å eie det!⁵*

Det er tydelig at vi må være takknemlige for våre foreldre og gjøre noe positivt for å erverve det de ville håpe å skjenke oss. Dette er et skritt mot personlig lykke.

Forplikt deg overfor familien

For det annet, forplikt dere overfor familiens evige institusjon som grunnlaget for lykke. I verden generelt velger mange å ikke gifte seg eller å utsette ekteskapet. Familien er en evig institusjon innstiftet av Gud fra før verden ble grunnlagt. De fleste vil gifte seg og bli velsignet med barn. Det er ingen større velsignelse i dette liv enn å få barn. Noen av de mest gripende vers i Skriftene viser den enestående betydning

Jeg forsikrer dere om at den glede, kjærlighet og oppnåelse som oppleves i kjærlige, rettferdige familier, bringer den største glede vi har mulighet til å oppnå.

barn har i vår himmelske Faders plan. De er i sannhet «en gave fra Herren» (Salmene 127:3).

Da jeg var i 20-årene, ga president David O. McKay (1873–1970) et profetisk budskap om ekteskap og barn. Han var 95 år gammel og i sitt siste leveår. Han forkynte at ren kjærlighet mellom en mann og en kvinne «er noe av det fineste på jorden, og å føde og oppdra barn er den største av alle menneskelige plikter».⁶

Deretter uttrykte president McKay sin bekymring for at man i stadig større grad godtok skilsmisse. I 1969 var California den første delstat i USA som tillot skilsmisse der det ble sagt at ingen av partene var skyld i den. Før den tid måtte det være en grunn til å gjøre slutt på et ekteskap, som utroskap eller andre ekstreme forhold. President McKay var tydelig bekymret for at ekteskapet som institusjon var i fare. Han sa: «Det

økende antall skilsmisser i USA i dag er en skremmende trussel for denne nasjons storhet.»⁷

Når vi ser tilbake på det president McKay forkynte, var det i sannhet profetisk. Ansvarlig redaktør for *U.S. News and World Report* har skrevet ned historien og konsekvensene som har funnet sted siden da. Han rapporterer at «antall skilsmisser har blitt mer enn fordoblet siden 1960-årene», og fødsler av ugifte mødre «har steget fra 5 prosent i 1960 til omkring 35 prosent i dag». Han forklarer resultatene og den ugunstige virkningen på barn. Han gjør det klart at «den stabile familie med to biologiske foreldre ... viser seg å være den ideelle institusjon for å forme karakter, for å gi omsorg, for å innprente verdier og for å planlegge et barns fremtid».⁸

Artikkelen i *New York Times* avsluttes slik: «Dagens samfunn ... har en

forkjærlighet for materielle saker og en urgammel frykt for moralske og sosiale saker», og resultatet er at de har en «åndelig blind side».⁹ Var det ikke dette president McKay profeterte?

La meg forsikre dere om at det store flertall av ekteskap mellom trofaste medlemmer av Kirken er gode og lykkelige. Dere som ennå ikke er gift, skulle gå fremover med tro og tillit til det ultimate mål som ekteskap og familie er. Jeg vil råde dere til å finne en rettskaffen ektefelle som dere beundrer og som vil

være deres beste venn. Jeg forsikrer dere om at den glede, kjærlighet og oppnåelse som oppleves i kjærlige, rettferdige familier, bringer den største glede vi har mulighet til å oppnå. Slik lykke er grunnlaget for et vellykket samfunn. De som er rettferdige og ikke i stand til å nå dette målet, er berettiget til enhver velsignelse som vår Fader i himmelen har til sine barn.

Vær involvert på en positiv måte

For det tredje, vær involvert i verden på en positiv måte, og

vær en stor kraft til det gode. En viktig utfordring er å rette seg etter Skriftenes formaning om å leve i verden, men ikke være av verden (se Johannes 17). Som medlem av De tolv apostlers quorum forkynnte president Joseph Fielding Smith, (1876–1972), at selv om vi er i verden, «er vi ikke i verden i den forstand at vi er nødt til å delta i ... slette skikker, ... moter, ... usømmelig underholdning, falske læresetninger og teorier».¹⁰ Dessuten er ditt bidrag der du bor, en del av din utfordring til å være et eksempel,

dele evangeliet med andre og leve ifølge de sannheter du har lært av foreldre og profeter.

For å klare denne utfordringen vil du ønske og trenge å være involvert i verden på en positiv måte. Vi må bli prøvet og testet og funnet verdige til et større rike. President Thomas S. Monson har sagt det slik: «Våre avgjørelser bestemmer vår fremtid.»¹¹

Dette er ikke et lett liv. Det var ikke meningen. Men vi vet at Herren vil la våre prøvelser velsigne oss og være til vårt gode. Han vil gi oss styrke til å stå fast tross motgang. Rettferdighet er belønning i seg selv, og Skriftene lover oss at belønningen for rettferdighet er «fred i denne verden og evig liv i den kommende verden» (D&C 59:23). Jeg råder dere til å være involvert i verden på en positiv måte.

Etterlev og fortell om dine normer

For det fjerde, etterlev dine normer, og fortell dem du er sammen med, om dem. Mange av dere vil møte utfordringer når dere søker arbeid. Dere trenger å være kloke. Jeg anbefaler dere å la potensielle arbeidsgivere få vite at dere har høye etiske og moralske normer, innbefattet forpliktelse overfor familien.

Jeg lærte hvor viktig dette er, tidlig i min karriere. Da jeg var ferdig med jusstudiet ved Stanford universitet, ønsket jeg å arbeide ved et bestemt advokatkontor. Det var ingen medlemmer av Kirken i firmaet, men

advokatene der var karakterfaste og dyktige personer. Etter en formiddag med intervjuer tok seniorpartneren og to andre medarbeidere meg med ut til lunsj. Seniorpartneren spurte om jeg ville ha en alkoholholdig drikk før lunsj og senere om jeg ønsket vin. Jeg avslo begge gangene. Den andre gangen opplyste jeg ham om at jeg var en aktiv siste-dagers-hellig og ikke drakk alkohol.

Jeg ble tilbudt en stilling i firmaet, og noen måneder senere fortalte seniorpartneren meg at tilbudet om alkohol var en test. Han bemerket at det fremgikk av min CV at jeg hadde vært på misjon for Kirken. Han hadde besluttet at han bare ville ansette meg hvis jeg var sann mot min egen kirkes læresetninger. Han betraktet det som en viktig del av karakterfasthet og integritet.

I mine år i San Francisco, California kjente jeg noen medlemmer som unnlot å la sine bekjente vite at de var siste-dagers-hellige. Uten unntak kom de opp i kompromitterende situasjoner som de kunne ha unngått hvis de hadde erklært åpent hva de trodde på.

Vær et lys

Til slutt, vær et lys for menneskene der du bor. Da min hustru og jeg startet som nygifte i San Francisco Bay-området midt på 1960-tallet, var det relativt få siste-dagers-hellige der. I tillegg hadde dette området blitt en magnet for stoffmisbruk og all slags promiskuøs og syndig adferd. En

bekymret stavsprezident på den tiden spurte Kirkens lederskap om lederne skulle oppfordre Kirkens medlemmer til å bli værende i San Francisco Bay-området.

President Harold B. Lee (1899–1973), som da var seniormedlem av De tolv apostlers quorum, fikk i oppdrag å svare. Han kom sammen med en gruppe prestedømsledere og fortalte dem at Herren ikke hadde gitt inspirasjon om å oppføre et tempel i vårt område bare for å få medlemmene til å reise derfra. Hans rettledning var å:

1. Skape Sion i våre hjerter og hjem.
2. Være et lys for andre rundt oss.
3. Fokuserer på templets ordinanser og prinsipper.

Hvis vi vil følge president Lees rettledning i dag, kan vi lykkes med å være i verden, men ikke av verden. Men vi må hver især avgjøre om vi vil se hen til verden eller fokusere på templet.

Gjennom livet vil vi møte mange verdslige utfordringer. En av disse utfordringene er at vi vil oppdage at Kirken og dens læresetninger ikke blir forstått og at de noen ganger blir feilaktig fremstilt. For noen år siden ba eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum Kirkens medlemmer om å la sin røst høre og forsvare troen og korrigere feilaktig informasjon. Han påpekte at det er spesielt viktig at vi deltar i de «nye medier», som er muliggjort av Internett.¹² I en verden med diverse

kommunikasjonsmidler og med medlemmer spredt over hele kloden, er det nødvendig at siste-dagers-hellige svarer på og forsvarer seg mot uansvarlige og unøyaktige beskrivelser av Kirken når de dukker opp. Vi er takknemlige for det som har funnet sted etter eldste Ballards artikkel, og jeg gjentar hans utfordring.

Jeg har tillit til at vi kan oppnå den lykke vi ønsker og som Gud ønsker for oss. Det er min bønn at vi, når vi går på den sanne vei til lykke i vår familie og vårt yrke, vil bruke vår kunnskap og innflytelse til å bringe mer rettferdighet, fred, forståelse og frihet til folk over hele verden. ■

Fra en tale holdt ved Brigham Young University–Hawaii 10. april 2010. Du finner hele teksten på engelsk på <http://devotional.byuh.edu/node/416>.

NOTER

1. Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1902), 1:535–536.
2. Jim Holt, «A Word about the Wise», *New York Times Book Review*, 14. mars 2010, 12.
3. David Brooks, «The Sandra Bullock Trade», *New York Times*, 30. mars 2010, s. A23.
4. Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:134–135.
5. Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, trans. Bayard Taylor (1912), 1:28.
6. David O. McKay, i Conference Report, april 1969, 9.
7. David O. McKay, apr. 1969, 8.
8. Mortimer B. Zuckerman, «Family-Unfriendly Policies», *U.S. News and World Report*, 5. okt. 2007, 72.
9. David Brooks, «The Sandra Bullock Trade», s. A23.
10. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, okt. 1916, 70.
11. Thomas S. Monson, «En innbydelse til opphøyelse», *Lys over Norge*, sept. 1993, 4.
12. M. Russell Ballard, «Vi kan forkynne evangeliet ved hjelp av Internett» *Liahona*, juni 2008, K2.

*Vær involvert
i verden på en
positiv måte, og
vær en stor kraft
til det gode.*

SEIL TRYGT HJEM

Av Richard M. Romney

Kirkens tidsskrifter

Hver dag seiler fiskerne i Visakhapatnam i India ut på sjøen. De fleste dagene er bølgene svake og havet vennlig, og båtene kommer tilbake lastet med fisk. Men til tider er sjøen opprørt. Himmelen blir mørk, truende bølger stiger, og fiskerne er glade bare de kommer seg trygt tilbake til havnen.

Hver dag setter siste-dagers-hellige unge i Visakhapatnam kursen ut i verden. De fleste dager behandler livet dem bra. De får kunnskap og nye venner, og kommer hjem fylt av glede over livet. Men til tider er verden tøff. Nedtrykthet slår som bølgene, fristelsene er store, og tvil gjør den åndelige himmel mørk. På slike dager er de glade når de vender trygt tilbake til fredens havner, havner de kaller hjem.

Selv om livets hav kan være barskt til tider, vet siste-dagers-hellige tenåringer i Visakhapatnam i India at hjemmets havn er en fredens havn.

Bilder på veggene

To av disse siste-dagers-hellige tenåringer, Naga Bushan Ratnam og Pavani Kotala Ratnam, bor sammen med sine foreldre i en liten leilighet langt unna byen, men i nærheten av stålverket der deres far arbeider. Av bildene i leiligheten kan man se hva de prioriterer. Familiebilder fyller en bokhylle nær inngangsdøren, og der de sover, pryder bilder av Frelseren, templet og Det første presidentskap veggene.

«Når jeg våkner, er disse bildene det første jeg ser,» sier Pavani. «Når jeg sovner om kvelden, er de det siste jeg ser.»

Pavani tror at vi alle kan skape fredens havner i våre hjem. «Det er derfor jeg holder det rent rundt meg,» sier hun. «Det er én måte å gjøre det behagelig for Ånden her.» På skolen har jeg alltid *Til styrke for ungdom* med i skolevesken, så hver gang jeg tar frem en bok, ser jeg den.»

Samtaler med søsteren får Naga til å føle fred. «Selvfølgelig snakker vi med våre foreldre og søker deres råd om mange ting,» sier han. «Vår far er disktriktspresident, så vi snakker med ham hele tiden, både offisielt og uoffisielt. Og vi elsker å snakke med vår mor. Men det er noe spesielt ved å kunne dele noe med min søster.» Når Naga blir

Kirken og familien er trygge havner for familien Ratnam (forrige side) og for (med urviserne fra øverst t.v.) Sujith, Sandeep og Hepsiba Batha; Pavani og Naga Ratnam; familien Butty og andre unge fra Visakhapatnam, som har tre grener.

kilometer hver vei på én motorsykkel bare for å komme til møtene. De forteller om troens bønner for Pavani da hun var syk den dagen far ble døpt, om prestedømsvelsignelsen far ga til alvorlig syke Naga under eksamen og om den måten som far alltid rådfører seg med mor, med dem og i bønn med vår himmelske Fader på når store avgjørelser skal tas.

«Jeg har sett positive forandringer etter hvert som familien har utviklet seg i evangeliet,» sier Pavani. «Mine foreldres og min brors eksempel har veiledet meg som er den yngste i familien. Jeg vet at Jesus Kristus har hjulpet meg gjennom hele livet. Jeg har folk rundt meg som hjelper meg og er glad i meg, og jeg har Frelserens kjærlighet. Denne kjærligheten er viktigere for meg enn alt annet.»

Slik kjærlighet kom tydelig til uttrykk da familien reiste til Hong Kong Kina tempel for å bli beseiglet. På jorden, sier Naga, er templet den aller tryggeste havn: «Det er et hellig sted. Bare det å tenke på det gjør vårt hjem til en helligdom.» Og dette

gjør familien Ratnams leilighet til et godt sted å være.

irritert, roer Pavani ham. Naga er litt reservert, så Pavani hjelper ham å bli mer utadvendt.

«Men mest av alt styrker vi hverandre når det gjelder å holde normene,» sier Naga. Pavani ber for eksempel Naga om råd med hensyn til sømmelige klær. «Hvis han mener at de ikke samsvarer med Kirkens normer, bruker jeg dem ikke,» sier hun. Og de snakker ofte om å gjøre tjenester, både i Kirken og i nærmiljøet. Slike samtaler er delvis grunnen til Nagas drøm om en dag å bli kardiolog (hjertespesialist). «Jeg ønsker at mitt arbeid skal være en annen måte å gjøre tjeneste på,» sier han.

Ratman-tenåringene forklarer at å ha prestedømmet i hjemmet også styrker familiens velbefinnende. De mimrer om hvordan deres far førte resten av dem inn i Kirken for åtte år siden, også da de måtte reise – alle fire – 40

Sikkerhet i Skriftene

Hepsiba, Sandeep og Sujith Batha, som bor sammen med sine foreldre midt i byen Visak (som innbyggerne kaller byen), sier at Skriftene er et anker i deres fredens havn. «Ved å lese i Skriftene innbyr vi Ånden til å lede oss på riktig sti, å ta gode avgjørelser i livet,» sier Hepsiba. «Vi innbyr også Ånden til vårt hjem når vi har familiens hjemmeaften og familiebønn.»

Sandeep sier at moren faktisk minner dem på å be hver dag når de drar ut og kommer inn. Når hun sier: «Vær takknemlig,» får det meg til å ønske å være takknemlig for alt.»

Sujith sier at i tillegg til deres hjem er grenens møter

et annet fredens sted, der medlemmer lærer evangeliet sammen og alle er velkomne til å delta, og i aktiviteter der unge med samme normer kan styrke og oppbygge hverandre. «Herren sier at vi er verdens lys,» sier Sujith (se Matteus 5:14). «Når vi er sammen, får vi dette lyset til å brenne klart og føler oss mer vel med å dele det med andre.»

Vel hjemme

Det var ved å dele slik evangeliet ble bragt til familien Butty. Søstre Sandhya og Sudha Butty og deres mor og far kan nesten ikke slutte å smile – de er så ivrige etter å fortelle hvordan de ble kjent med Kirken.

«Vi sluttet oss til Kirken som en familie,» forklarer Sandhya. «Vi hadde lett etter den sanne kirke i lang tid. Vi visste at vi trengte å bli døpt. Så den dag fikk vår far

øye på to eldster. På navneskiltene sto det: "Jesu Kristi Kirke", og han visste at han måtte snakke med dem.»

Samtalene begynte for alvor. «Vi lærte at for å gjøre Faderens vilje led Jesus Kristus for oss, utførte forsoningen og gjorde det mulig for oss å vende tilbake til vår himmelske Fader ved å følge ham,» sier Sudha. Med dette vitnesbyrdet trygt på plass var det å slutte seg til Kirken som å seile hjem gjennom rolig sjø, og familien Butty har frydet seg over sin avgjørelse helt siden da.

Hver dag seiler fiskebåtene ut fra Visakhapatnam. Hver dag setter de unge i Visakhapatnam første og annen gren og Gajuwaka gren kursen ut i verden. Alle kan vende trygt tilbake til en familiehavn. Men for de siste-dagers-hellige er det en havn som ikke bare er trygg nå, men også i evigheten. ■

VENNSKAP

Pavani Kotala Ratnam har lært mye om vennskap ved å etterleve evangeliets prinsipper. «Da vi sluttet oss til Kirken, ble jeg ertet i klassen på skolen fordi jeg aldri ville jukse. Jeg løy aldri. Hvis jeg ble bedt om å gjøre noe godt, gjorde jeg det helt sikkert. Og jeg snakket alltid høflig til alle. Jeg hadde gode venner i kirken, men mine "venner" på skolen likte ikke mine normer. De sa at jeg var sprø og lo av meg mens andre så det.

Jeg snakket med far og mor om hva slags venner jeg skulle ha,» fortsetter hun. «Å snakke med dem var en av de beste avgjørelser jeg har tatt noen gang. De hjalp meg å føle godt for meg selv, å velge venner som bygget meg opp, og å prøve å være vennlig mot alle.

Snart snakket jeg med alle – den svære karen, den beste eleven – jeg snakket med alle. Jeg prøvde å være et godt eksempel. Til å begynne med fant jeg ingen venner som oppmuntret meg, og det var vanskelig. Men lærerne oppmuntret meg. Det hendte at de spurte: "Hva gjør at du er annerledes?"

Andre elever spurte stadig: "Hvorfor oppfører du deg slik?" og "Hvorfor snakker du med den gutten som ikke tilhører din sosiale klasse?"

Men til slutt sluttet disse bølger av motstand å slå mot meg. Jeg visste at jeg var annerledes på en god måte, og at jeg skulle være meg selv og gjøre det som er riktig. Jeg hadde en fast beslutning om det,» sier hun.

I dag kjenner de andre elevene Pavani som en vennlig ung kvinne som har en positiv innflytelse på skolen.

PRESIDENT MONSON ØNSKER Å SE DEG

For ca. 15 år siden fikk jeg diagnosen Parkinsons sykdom. Fire år senere ble helsen min stadig dårligere, og jeg brukte rullestol. Jeg var ytterst frustrert over min situasjon, for hele livet hadde jeg vært svært aktiv.

Omtrent på den tiden dro jeg til en konferanse i Dundee i Skottland, der president Thomas S. Monson, som da var rådgiver i Det første presidentskap, var tilstede. Etter møtet kom et medlem bort til meg.

«Bror Sharkey?»

«Ja?»

«Kom foran i salen for å hilse på president Monson.»

Jeg hadde ikke til hensikt

å gjøre det, men noen minutter senere kom mannen tilbake.

«Bror Sharkey,» sa han, «president Monson venter på deg.»

«Men han kjenner meg ikke,» svarte jeg.

«Han venter likevel på å hilse på deg. Han har hørt om sykdommen din.»

Jeg gikk med på det og gikk for å hilse på president Monson. Han hilste varmt på meg og spurte om jeg ønsket en prestedømsvelsignelse. Jeg sa at det ønsket jeg.

Vi fant et rom, og president Monson spurte hvem jeg ville skulle salve meg. Jeg spurte om vi kunne be biskopen komme. Da en gikk for å finne ham, minnet

en i president Monsons reisefølge ham om at hvis de ikke dro snart, ville de ikke rekke frem til Edinburgh flyplass i tide.

President Monson smilte, henviste til seg selv og meg, og svarte: «Når du er i vår alder, lærer du å prioritere. Vi vil komme tidsnok.»

Da biskopen kom, salvet og velsignet han og president Monson meg. Velsignelsen som president Monson ga meg, var ikke for å bli helbredet. Den handlet om at jeg skulle takle min situasjon og lidelsene som fulgte med. Det var også en velsignelse for at min familie skulle være i stand til å hjelpe meg å takle sykdommen.

Nå, ti år senere, har jeg fremdeles Parkinsons, men i en alder av 74 klarer jeg meg bra. Jeg har virkelig funnet måter å takle sykdommen på. Jeg føler meg bra, og jeg har ikke brukt rullestol siden den dagen jeg mottok velsignelsen. Legen kaller meg sin «stjernepasient».

Jeg vil alltid være president Monson takknemlig for hans godhet, for at han snakket med og velsignet en mann han ikke kjente. Men jeg vil også være takknemlig for det han lærte meg om å bruke prestedømmet.

Vi har forskjellige nøkler og embeder i Kirken, men vi har det samme prestedømme. President Monsons gode gjerning lærte meg at prestedømmet ikke dreier seg om hvem som har det, men om hvordan vi bruker det til velsignelse for vår himmelske Faders barn. ■

George Sharkey, Skottland

President Monson hilste varmt på meg og spurte om jeg ønsket en prestedømsvelsignelse.

VELSIGNET VED PRESTEDØMMET

Jeg sluttet meg til Kirken som enslig mor i 1996, noen år etter at min tvillingsøster, Theresa, var blitt medlem. Da Theresa var døpt, sa en felles venn til meg: «Hvorfor ble hun medlem av den kirken? De lar sine kvinner komme i bakgrunnen.»

Jeg hadde vært sammen med medlemmer av Kirken og visste at min venns forståelse var uriktig – de ekteskapene jeg så blant Kirkens medlemmer var noen av de sterkeste og mest likestilte jeg noen gang hadde sett. Jeg visste at bare menn i Kirken hadde prestedømmet, men jeg følte at de brukte prestedømmet til beste for alle.

Denne sannheten ble styrket for meg da jeg fikk diagnosen brystkreft 11 år etter dåpen. Da jeg fikk nyheten, mottok jeg en åndelig tilskyndelse til at jeg skulle be om en prestedømsvelsignelse, noe jeg gjorde samme kveld. I velsignelsen ble jeg lovet at kreften skulle forsvinne fra kroppen min, at jeg ville bli helbredet og at Ånden ville veilede legene.

Denne velsignelsen var den første av mange jeg mottok de neste tre årene med behandling og operasjoner. Dette ga meg tro til å vite at helbredelsen ville skje fysisk hvis det var Herrens vilje, eller at den ville skje åndelig – og jeg ville motta styrke til å takle min prøvelse.

Jeg opplevde den andre form for

Da jeg fikk nyheten om at jeg hadde brystkreft, mottok jeg en åndelig tilskyndelse om at jeg skulle be om en prestedømsvelsignelse.

helbredelse en natt etter en operasjon. Jeg husker jeg våknet av ekstrem smerte. Akkurat da fikk jeg denne tanken: «Du vet at du vil bli bedre. Du har blitt lovet at ditt legeme skal bli helbredet. Du vet at du vil komme gjennom dette.»

En annen gang våknet jeg midt på natten og var bekymret for fremtiden. «Hva kommer til å skje med meg?» undret jeg. Denne panikken varte et par timer, men det var den

eneste gangen i løpet av min treårige kamp at jeg følte slik engstelse. Den fred som prestedømsvelsignelsene ga meg, holdt meg oppe og gjorde meg i stand til å komme gjennom ting jeg trodde jeg ikke kunne klare.

Prestedømmet fortsatte å styrke meg gjennom postoperativ infeksjon og alvorlig feber. En kveld i denne tiden kom min svoger til sykehuset og ga meg en velsignelse. Feberen hadde steget hele dagen, men etter velsignelsen avtok den jevnt. Jeg var forbløffet, men ikke overrasket.

Jeg så at løftet om at legene ville bli veiledet, ble oppfylt. Da jeg våknet etter en av operasjonene, kom kirurgen for å se til meg.

«Jeg var helt ferdig,» forklarte hun, «men noe sa meg at jeg skulle gå dypere, og jeg fant flere problemområder som jeg kunne fjerne. Vi er heldige som har funnet dem.»

Hun er ikke medlem av Kirken, men løftet i velsignelsen jeg hadde mottatt tidligere, var blitt oppfylt. Ånden hadde veiledet henne.

Jeg er takknemlig for de verdige prestedømsbærerne i menigheten min og for familie som har hjulpet meg og brukt prestedømmet for å velsigne meg. Jeg er takknemlig for deres hustruer som oppholder og støtter dem når de hedrer sitt prestedømme og bruker det til gagn for andre. Mest av alt er jeg takknemlig for at vår himmelske Fader har velsignet oss med sin kraft på jorden, en kraft som er til velsignelse for alle hans barn. ■

Virginia Gillis, Massachusetts, USA

FAR, JEG TRENGER DEG

Jeg flyttet på sprinkleranlegget på en del av gården vår i det nordlige California. Denne dagen var spesielt god fordi far var med og hjalp meg. Da vi var ferdige, hoppet vi inn i våre terrengbiler og satte kursen hjemover og så frem til å spise middag. Far kjørte foran.

På den ene siden av gården rant elven Pit River. Vi kjørte langs kanten av åkeren for ikke å kjøre ned alfalfaen med de store dekkene. Åkeren var på høyre side, og elven, nedenfor en bratt skråning, hadde vi på venstre side. Det var disig, så sikten var dårlig.

Vi kjørte avgårde temmelig fort da jeg kom til å dreie ut fra veien og traff et kratt med høyre bakhjul. Jeg ble

tvunget til å dreie bilen kraftig over til venstre mot elven og ned skråningen. Jeg prøvde å stanse, men skråningen var for bratt, og jeg hadde for stor fart. Jeg var sikker på at jeg kom til å havne i elven. Heldigvis var det et tre på bredden rett foran meg. Det neste jeg husker, er at jeg så ned på kjøretøyet – fra treet! Jeg hadde aldri vært så redd før.

Jeg følte at jeg nettopp hadde vært døden nær, men med unntak av noen få skrammer og småsår var jeg uskadet. Etter at jeg hadde roet meg og pustet dypt, forsto jeg at jeg ikke hadde noen mulighet til å få kjøretøyet opp skråningen alene. Jeg ventet å se min fars hode over kanten av skråningen på utkikk etter meg, men det skjedde ikke. Det fikk meg til å føle meg enda verre.

Jeg kravlet meg opp, men far var ikke å se noe sted. Jeg holdt en stille

bønn til min Fader i himmelen og ba ham sende far tilbake for å hente meg. Så begynte jeg å gå.

I mellomtiden var far nesten hjemme da han syntes han hørte at jeg ropte på ham. Han så seg tilbake for første gang etter at vi hadde dradd fra åkeren. Først da oppdaget han at jeg ikke var bak ham. Han forsto at noe var galt og lette etter meg til han fant meg.

Far fortalte meg senere at han hadde hørt meg si: «Far, jeg trenger deg!» På det tidspunktet var han over 3 kilometer borte. Jeg visste da at en kjærlig Fader i himmelen hadde hørt min bønn og latt min far vite at jeg trengte hans hjelp.

Jeg er takknemlig for Den hellige ånd og at han hvisker sannhet og veiledning til oss. Jeg er også takknemlig for en kjærlig far som levde slik at Den hellige ånd kunne tale til ham og bli hørt. ■

Michael K. Hewett, Utah, USA

Jeg holdt en stille bønn til min Fader i himmelen og ba ham sende far tilbake for å hente meg.

ØNSKER DU EN VELSIGNELSE?

En morgen da jeg var på vei opp en bratt bakke på sydsiden av Brigham Young University, hørte jeg et brak bak meg. Jeg snudde meg og så en ung mann liggende med hodet ned på veien, mens sykkelen hans lå ødelagt flere meter unna. Jeg så sjokkert på til han svakt prøvde å løfte hodet. Da skyndte jeg meg bort til ham sammen med fire andre som hadde kommet oppover bakken.

Den studenten som kom først frem til syklisten, snudde ham forsiktig rundt, og vi oppdaget store kutt på syklistens lepper, nese, hake og øyenbryn. En annen student ringte etter hjelp med mobiltelefonen sin. En ung mor som sto ved siden av meg, tilbød en klut, og den første studenten stoppet blødningen på syklistens leppe med den. En annen kvinne og jeg ble stående og vente på at ambulansen skulle komme.

Den skadede mannen glippet med øynene, og han så forvirret på ansiktene rundt seg.

«Hvor er jeg?» sa han. «Hva skjedde?»

Studenten som holdt kluten mot leppene hans, svarte: «Du er på sydsiden av universitetsplassen. Du veltet med sykkelen.»

Syklisten stønnet. «Det gjør vondt,» sa han. «Hjelp meg.»

Studenten sa at hjelp var underveis og spurte hva den unge mannen het.

«David,» sa han og ynket seg. «Hvor er jeg?» spurte han igjen.

En eldre mann i dress – sannsynligvis en professor – nærmet seg og spurte David om han ønsket en velsignelse. Han nikket takknemlig.

Professoren tidde litt. «Men jeg har ikke olje,» sa han og så seg om. De andre ristet på hodet. Den skadede unge mannen stønnet og pekte svakt mot lommen sin. Studenten som sto ved siden av ham, stakk hånden ned i den og trakk ut en stor nøkkelring hvor det var festet en liten beholder innviet olje.

«Han har litt!» utbrøt studenten.

Syklisten roet seg straks professoren

Den skadede unge mannen stønnet og pekte svakt mot lommen sin. Studenten som sto ved siden av ham, stakk hånden ned i den og trakk ut en liten beholder innviet olje.

og de mannlige studentene la sine hender på hans hode og ga ham en velsignelse. Også jeg følte ro da professoren lovet den unge mannen at han ville komme seg, føle fred og komme nærmere Frelseren gjennom denne erfaringen.

Snart kom ambulansen og tok syklisten med seg. Da jeg gikk til undervisningen, gikk det opp for meg at han hadde innviet olje på seg så han kunne bruke prestedømmet til å velsigne noen som trengte det. Men denne dagen ble han selv velsignet. Jeg gikk derfra med stor kjærlighet til trofaste menn som lever slik at de er klare til å velsigne andre, og til Herren som også velsigner dem. ■

Lia McClanahan, Utah, USA

KRAFTEN I utdannelse

By Suzy Taggy Coelho Caldas
Nelsen

Da min mor vokste opp, kjente hun ikke til annet enn avvisning, sult og fattigdom. Hun fikk ikke mye formell skolegang, men hun skjønte verdien av utdannelse og dens kraft til å forandre liv. Hun sydde sammen papirbiter for å lage skrivebok til meg til skolebruk, og gjorde én ting klart: Utdannelse kunne hjelpe meg å unngå et liv i fattigdom.

Beskjeden begynnelse

Jeg ble født i det nordlige Brasil mer enn tre måneder for tidlig. For 30 år siden var det nesten sjanseløst for et for tidlig født barn å overleve i det kakerlakkbefengte offentlige sykehuset. Legene fortalte mor at jeg ville dø innen få timer. Jeg døde ikke. Herren hjalp meg å overleve.

Da jeg var omkring fem år gammel, forlot min far min mor, mine fire søsken og meg. Mor hadde også blitt forlatt av sine foreldre da hun var liten, så hun hadde ingen familie å vende seg til for å få støtte. Vi hadde ikke

*Min mor ba meg
arbeide hardt på skolen,
for det var det eneste
som kunne overvinne
fattigdom.*

nok penger til å leie et hus, istedenfor leide vi et jordstykke. Vi bygget hus av trebiter, papir og plast med tak av tørt løv. Vi hadde ikke andre møbler enn en hengekøye, som to eller tre personer ofte delte, og sengen vår, som vi laget av noen utbrettede kartonger. Vi hadde ikke rennende vann, ikke elektrisitet. Vi hadde ingenting.

Mor arbeidet som husmor og vasket tøy for folk. Jeg gikk sammen med henne til elven og hjalp som best jeg kunne. Deretter spaserte vi i mange timer for å levere tøyet. Denne tiden da vi arbeidet side ved side, var dyrebart for meg. Det var da jeg utviklet et forhold til min mor.

Selv om vi arbeidet hardt, syntes

det aldri som vi hadde nok penger. Noen ganger hadde vi knapt noe å spise. Mor ga oss sin mat og gikk noen ganger i dagevis uten mat selv. Vi drakk vann og gikk til sengs, for det var alt vi kunne gjøre for å unngå å kjenne sulten gnage.

Vet du hvordan du kan dele ett egg på seks personer? Det vet jeg.

Jeg hadde en liten vennegjeng da jeg var ung, men etter hvert som vi ble eldre, slo vi inn på forskjellige veier. Pikene begynte å selge kroppen for å tjene penger, og guttene stjal. Da de ba meg bli med, følte jeg noe inne i meg som sa at det ikke var riktig. Jeg vet at Herren var oppmerksom på meg også da, før jeg ble medlem av Kirken, og jeg har fortsatt å se tegn på hans hånd i mitt liv.

Ikke gi opp skolen

Mine søsken og jeg hadde lenge stått på venteliste til offentlige skoler. Da vi endelig fikk anledning til å skrive oss inn, fortalte mor meg mye godt om skolegang. Hun sa at hvis

jeg tok utdannelsen alvorlig, ville jeg en dag bli noe. Jeg kommer aldri til å glemme hennes ord: «Jeg er lei for at jeg ikke er i stand til å gi deg et godt liv. Jeg er lei for at du måtte lære på den tunge måten så tidlig i livet hvor viktig arbeid er, men nå får du anledning til å skaffe deg en utdanning. Uansett hva som skjer, må du aldri gi opp skolen, for den er det eneste som vil føre deg bort fra dette livet.»

Da jeg var begynt på skolen, måtte vi være oppfinnsomme for å skaffe skolemateriell. Jeg fant ubrukte papirbiter i søppeldunker og tok dem med hjem. Mor sydde dem sammen for å lage skrivebok. Hun kjøpte en blyant som hun delte i tre, slik at mine to søstre og jeg kunne ha hver vår del å skrive med på skolen. Våre andre to søsken var ennå ikke gamle nok til å gå på skolen sammen med oss.

En ny tro

Fordi mor hadde lidd så mye hele livet, trodde hun ikke at det kunne

*Min mor sendte meg
avgårde til skolen
med en hjemmelaget
skrivebok og en tred-
jedel av en blyant.*

være noen Gud. Det gjorde heller ikke jeg gjennom hele barndommen. Men etter hvert som jeg ble eldre, begynte jeg å stille spørsmål om Gud. Jeg spurte meg selv hvorfor min familie aldri fikk en sjanse til å ha et godt liv, og hvorfor jeg aldri hadde leker, nok mat eller nye klær. Hver gang jeg stilte disse spørsmålene, følte jeg noe i mitt hjerte som sa at jeg ikke var alene. Denne følelsen trøstet meg i mange år.

Da jeg var omkring 13 år gammel, kom siste-dagers-hellige misjonærer hjem til oss. De besvarte alle mine spørsmål og lærte meg om Jesus Kristus. De fortalte meg at det var en kirke der jeg kunne lære mer om evangeliet i spesielle klasser for personer på min alder. De lærte meg å be. De fortalte meg om Mormons bok. Da jeg ble døpt, var ingen av min familie tilstede.

Jeg følte meg ensom, men jeg visste at jeg gjorde det rette. Jeg ble kjent med et nytt liv – et liv med håp, lykke, tro og kjærlighet. Jeg visste at mine jevnaldrende søkte trøst i narkotika og umoral. Jeg fant min i en kjærlig himmelsk Fader og hans Sønnss evangelium. Etter dåpen visste jeg at Herren hadde vært oppmerksom på meg hele livet.

Jeg lærte mye om evangeliet. Jeg traff mennesker som hadde samme tro som meg. Noen av medlemmene fikk vite litt om mitt liv når de besøkte meg hjemme. Gavmildt hjalp de meg å kjøpe klær og sko til kirkebruk og skrivebøker til skolen. Jeg var regelmessig barnevakt for medlemmer

FÅ OPPLÆRING

«Herren ønsker at dere skal lære opp deres sinn og hender uansett hvilket felt dere har valgt. Enten det er å reparere kjøleskap eller arbeide som en dyktig kirurg, må dere få opplæring. ... Du vil bringe Kirken heder og du vil bli rikelig velsignet på grunn av den opplæringen.»

President Gordon B. Hinckley (1910–2008): «En profets rettledning og bønn for ungdom», *Liahona*, apr. 2001, 35.

Da jeg kom inn på sykepleierskolen, visste jeg at det ville bli hardt, men jeg visste også at Herren ville være med meg.

INSTITUTT

Uansett hvor du får din utdanning, kan du komme sammen med andre unge voksne på ett av over 500 Religions-institutter rundt om i verden. Du kan finne et sted i nærheten av deg ved å kontakte dine lokale prestedømsledere eller gå inn på www.lds.org/institutes.

av Kirken og tjente mer penger enn noen gang før. Siden jeg var så ung, kunne det ha vært lett for meg å vike bort fra evangeliet. Men med støtte fra Kirkens medlemmer holdt jeg fast ved min nye tro.

Evangeliet har virkelig forandret mitt liv. Etter at jeg var blitt døpt, følte jeg at jeg hadde mer energi til å lære på skolen. Jeg lærte mye og ble privatlærer. Hvis jeg ikke kunne et fag, studerte jeg det til jeg kunne det så

godt at jeg *kunne* undervise i det. Jeg brukte pengene til å hjelpe til hjemme.

Jeg mottok min patriarkalske velsignelse og ble rådet til å reise på misjon, for Herren hadde en spesiell velsignelse i forbindelse med min misjon som for alltid ville forandre livet for meg. Jeg visste ikke hva det betydde, men jeg visste at jeg ville forstå det med tiden hvis jeg var lydig.

Nye anledninger

Jeg virket i Brasil Curitiba misjon fra 2000 til 2002. På grunn av min kontakt med en spesiell ledsager ble jeg

i stand til å reise til USA for å studere. Jeg visste at dette virkelig ville forandre mitt liv for alltid. Jeg visste at min himmelske Fader var oppmerksom på meg og hadde en spesiell plan for meg. Denne anledningen til å få mer utdanning var et svar på mine bønner.

Jeg visste det ville være en utfordring å lære et nytt språk, men jeg visste også at det var mulig hvis jeg arbeidet hardt nok. Jeg studerte ved det engelske språksenteret ved Brigham Young University og brukte opptil 10 timer om dagen på biblioteket. En av lærerne mine foreslo at vi skulle be om tungemålgaven, så hver kveld ba jeg til min himmelske Fader om denne gaven. Han hjalp meg virkelig.

Etter at jeg var ferdig med mine studier ved det engelske språksenteret, kunne jeg komme inn ved flere universiteter. Jeg bestemte meg for å begynne ved Brigham Young University – Idaho og søke på sykepleierutdanningen. Jeg hørte at det var svært vanskelig å bli opptatt der, spesielt for utenlandske studenter. Derfor studerte jeg hardt. Vennene mine ertet meg og sa at jeg skulle flytte inn på biblioteket siden jeg tilbragte så mye tid der. Også når det ble stengt, dro jeg hjem og fortsatte å studere.

Når det var vanskelig, husket jeg president Gordon B. Hinckleys ord (1910–2008): «Dere trenger all den utdanning dere kan få. Ofre en bil, ofre hva som helst som måtte kreves for å gjøre dere kvalifisert til å arbeide i verden.»¹ Jeg visste at dette var ord

«Ofre hva som helst som måtte kreves for å gjøre dere kvalifisert til å arbeide i verden.» Jeg visste at dette var ord fra en Guds profet, og jeg tok dem alvorlig.

fra en Guds profet, og jeg tok dem alvorlig.

Da jeg kom inn på sykepleierskolen, ble jeg fylt av takknemlighet og glede. Jeg visste at det ville være hardt og at jeg måtte fortsette å ofre noe, men jeg visste at Herren ville være med meg.

Mens jeg studerte, traff jeg min mann, og vi giftet oss i 2007. Min mor sluttet seg også til Kirken det året. Hun fortalte meg at hun aldri hadde visst hvorfor jeg var så glad, tross alt det fryktelige som hadde hendt oss. Men da hun var blitt medlem av Kirken, forsto hun det. Jesu Kristi evangelium har velsignet min familie, og jeg er glad for å se min mor bli velsignet etter alt det hun har ofret. Jeg vil alltid være takknemlig for henne.

I begynnelsen av 2010 forberedte jeg meg til eksamen – og jeg var gravid med vårt første barn. To måneder før jeg skulle ta sykepleiereksamen, oppsto det komplikasjoner med svangerskapet, og barnet vårt ble født med keisersnitt. Mine lærere sa at jeg skulle ta pause fra skolen og ta eksamen senere. Men jeg var så nær – bare to måneder unna!

Så min mann og jeg organiserte omhyggelig vår tid slik at vi kunne prioritere riktig og jeg kunne fullføre min utdanning. Jeg planla min studietid slik at jeg kunne gi min mann og vår sønn den oppmerksomhet de trengte. Noen ganger var min manns foreldre hos vår sønn mens jeg var på forelesninger. To gode studiekameraer hjalp meg å gjennomgå studiestoff. Jeg følte at Herren hadde sendt alle disse personene for å støtte meg gjennom denne vanskelige tiden.

Et bedre liv

Etter eksamen besto jeg prøven for å bli autorisert sykepleier og begynte å arbeide som sykepleier for å bidra til å forsørge familien mens min mann fullfører sin utdanning. Selv om jeg ikke planlegger å arbeide når min mann begynner sitt yrkesaktive liv, bidrar min utdanning til at jeg føler meg forberedt til å arbeide i fremtiden hvis en tragedie skulle ramme oss eller økonomiske vanskeligheter krever det.

Mor hadde rett: utdanning *har virkelig* kraft til å forandre liv. Den har forandret mitt, og den vil forandre mine barns liv. Jeg håper de vil forstå at jeg har lykket fordi jeg fulgte Herrens plan for meg. Han ønsket at jeg skulle få en utdanning, og han hjalp meg hvert skritt på veien. Jeg håper mine barn lærer å arbeide slik jeg gjorde, og at de vil verdsette utdanning like høyt som jeg gjør. ■

NOTE

1. Gordon B. Hinckley: «En profets rettledning og bønn for ungdom», *Liahona*, april 2001, 34.

VEDVARENDE UTDANNELSE

Det vedvarende utdannelsesfond (PEF) ble opprettet i 2001 for å hjelpe medlemmer av Kirken å få den utdanning og opplæring de trenger for å bli selvhjulpne. Medlemmer av Kirken som kvalifiserer seg til programmet, mottar et lån som hjelper til med å betale for utdannelsen. De tilbakebetaler lånet når de har kommet i arbeid. For å kvalifisere seg til et PEF-lån må en søker oppfylle flere kriterier, bl.a. følgende:

- Være et verdig, aktivt medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Enslige mannlige søkere mellom 19 og 26 år må være hjemvendte misjonærer eller ha en godkjent grunn til unntak.
- Bli godtatt av prestedømsledere.
- Være innskrevet i Institutt, med mindre vedkommende er gift eller over 30 år.
- Bo, arbeide og gå på skole i et land som er godkjent av PEF. PEF-lån er tilgjengelig for medlemmer i mer enn 40 land.
- Forplikte seg til selv å betale så mye av skoleutgiftene som mulig, ta eksamen og få bedre arbeid og tilbakebetale hele lånet.

Hvis du er interessert i å søke om et lån gjennom PEF, kan du kontakte din lokale prestedømsleder. Lær mer om programmet ved å gå inn på pef.lds.org.

«Hvordan kan jeg vite om mine prøvelser er ment å hjelpe meg å bli bedre, eller om dette er min himmelske Faders måte å advare meg på og fortelle at jeg er på gal vei?»

Prøvelser kan hjelpe deg å bli bedre – uansett hvilken grunn – hvis du bruker dem til å vokse åndelig. Din samvittighet vil la deg vite om du er på gal vei. Hvis du føler dårlig for noe du har gjort, skal du be til vår himmelske Fader og be ham om tilgivelse.

Prøv å ordne opp i ethvert problem du har forårsaket. Du kan også søke veiledning hos dine foreldre og prestedømsledere. Disse trinnene vil hjelpe deg å føle bedre og få deg til å gå i riktig retning.

Prøvelser som ikke er et resultat av synd, kan også hjelpe deg å bli bedre. Denne slags prøvelser kan prøve din tro eller tålmodighet, eller kan lære deg noe om deg selv. For å bruke disse prøvelsene til å vokse kan du spørre deg selv hva du kan lære av dem og hva du kan gjøre bedre.

Din tro kan styrkes gjennom prøvelser hvis du ber om vår himmelske Faders hjelp. Slik Frelseren gjorde da han led, kan du be «mer inntrengende» (se Lukas 22:44). Vår himmelske Fader kan fjerne prøvelsen, eller han kan styrke deg så du bærer den lett (se Mosiah 24:14-15).

Venner og familie kan hjelpe

En av måtene som min himmelske Fader advarer meg på når jeg tar fatt nedover gal vei, er at han inspirerer venner eller familiemedlemmer til å dele sitt vitnesbyrd eller en personlig opplevelse med meg. Hvis jeg føler meg skyldig eller ønsker å forandre meg når de deler sine følelser med meg, vet jeg at jeg trenger å omvende meg og foreta noen forandringer i livet.

Luis S., 17 år, Florida, USA

Undersøk ditt hjerte

Undersøk ditt hjerte for å finne ut om det du gjør virkelig er noe vår Fader i himmelen ønsker at du skal gjøre. Vi har Den hellige ånd i vårt liv til å lære oss godt fra ondt. Hvis du søker Gud og ber, vil Den hellige ånd vise deg hva du må gjøre. Enten prøvelsen er for å undervise eller advare, har den samme hensikt: Å hjelpe deg å vokse og bli fullkommen i Kristus hvis du reagerer med tro på og tillit til Herren.

Emily B., 18 år, California, USA

Herren vil trøste deg

Vår himmelske Fader har ment at alle prøvelser skal bli styrkende erfaringer og gjøre deg til en bedre person. Det kommer alt an på hvordan du takler dem. Jeg vet at noen prøvelser synes for store til at vi kan mestre dem, men de vil være en velsignelse for oss med tiden hvis vi har tro. Jeg prøver alltid å huske hva Herren sa til oss: «Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere» (Johannes 14:18). Med denne kunnskapen kan du overvinne enhver prøvelse du møter, og du vil vokse deg sterkere. Hvis du føler at vår himmelske Fader gir deg en advarsel om at du har slått inn på gal vei, skal du ha tro og lytte til Åndens tilskyndelser, slik at du kan holde fast i jernstangen. Han elsker deg og ønsker alltid at du skal være så

god du bare kan mens han hjelper deg gjennom livet.

Olivia B., 18 år, Minnesota, USA

Hold deg på rett sti

Vi skulle lese i Skriftene og be hver dag, og hvis vi gjøre dette og er i harmoni med Den hellige ånd, vil Gud la

oss vite hvilke valg vi skulle og ikke skulle ta. Hvis du tror du går på en sti som din Fader i himmelen ikke ville velge for deg, må du vende om. Hold deg alltid på den snevre og smale.

Elizabeth P., 15 år, Pennsylvania, USA

Tenk på det

Jeg føler at den beste måten å finne ut hva som er hensikten med prøvelsen, er å faste og be oppriktig om den. Prøv også å tenke på dette. Hvis du kan overvinne prøvelsen, vil du da bli et bedre menneske, eller vil du forbli uforandret? Hvis du tror at du blir bedre og lykkeligere ved å overvinne prøvelsen, da er du på riktig vei.

Ammon K., 16 år, Utah, USA

Be for å lære av prøvelser

Vår himmelske Fader gir oss alltid prøvelser gjennom livet, og de skal styrke oss i hans evangelium og i vår

tro. Hvis vi går på en dårlig sti, er det konsekvensene av dårlige valg. Be alltid, så Gud vil styrke deg og hjelpe deg å forstå hva godt som kan komme ut av prøvelsen. Jeg har et fast vitnesbyrd om at prøvelsene vår himmelske Fader lar oss møte,

er for å oppbygge oss, styrke vårt vitnesbyrd, hjelpe oss å ikke falle igjen eller hjelpe andre gjennom vår erfaring.

Ruddy R., 17 år, Guayas, Ecuador

Prøvelser kan advare

Jeg tror at alle prøvelser er ment å gjøre oss sterkere, også når det ikke synes slik noen ganger. Da jeg var 14, ble jeg syk og måtte være borte fra skolen i åtte måneder og gjøre skolearbeidet hjemme. Denne prøvelsen bidro til å gjøre meg til en bedre, sterkere person. Det hjalp meg til å verdsette det jeg har. Noen ganger kan prøvelser få oss til å revurdere hvor vi går i livet, så de kan være en god advarselbjelle.

Jennifer P., 17 år, North Island, New Zealand

Vær tålmodig

Hvis vanskelighetene er en følge av å ha brutt et bud, er dette sannsynligvis en advarsel. Men hvis de er utenfor din kontroll, kan de hjelpe deg å vokse. Jeg ville spørre min himmelske Fader om det er noe du trenger

å forandre eller lære av denne erfaringen, og hvis det er slik, be ham la deg vite hva det er. Be om styrke og trøst. Og vær tålmodig. Svaret kan være underveis.

Michaela P., 17 år, Idaho, USA

BLI MER LIK FRELSEN

«Vår himmelske Fader, som elsker oss fullkomment, tillater at vi får erfaringer som lar oss utvikle de trekk

og egenskaper vi trenger for å bli mer og mer lik Kristus. Våre prøvelser kommer i mange former, men alle vil hjelpe oss å bli mer lik Frelseren hvis vi lærer å se det gode som følger av hver erfaring. Når vi forstår denne læren, føler vi en sterkere forvisning om vår Faders kjærlighet. I dette liv får vi kanskje aldri vite hvorfor vi opplever det vi gjør, men vi kan ha tillit til at vi kan vokse av erfaringen.»

Eldste James B. Martino i De sytti: «Alle ting samvirker til det gode», *Liahona*, mai 2010, 101.

NESTE SPØRSMÅL

«Jeg blir overveldet når jeg tenker på alt jeg må gjøre for å etterleve evangeliet. Hvor skal jeg begynne?»

Send oss ditt svar innen 15. juli 2011 til:

Liahona, Questions & Answers 7/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller send e-post: liahona@ldschurch.org

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende opplysninger og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og fotografi.

Ditt eksempel

Å etterleve evangeliet styrker ikke bare deg, men også andre.

Jeg har stor beundring og respekt for unge menn som hedrer Det aronske prestedømme. La meg fortelle dere om tre av dem som kommer fra Nairobi Kenya stav i Afrika.

Martin blir sterk

I en alder av 14 år befant Martin fra Westlands gren seg borte fra sitt hjem i Nairobi. Han gikk på en kostkole og var det eneste medlem av Kirken der. På Martins skole ble det noen dager i uken bare servert te og brød til frokost. Med 700 elever hadde ikke skoleadministrasjonen mulighet til å sørge for en spesiell meny for én, så Martin valgte å drikke vann til brødet.

På søndager måtte han gå i

Martin

ER VIKTIG

kirken sammen med de andre elevene. Der måtte han lytte til religiøse læresetninger han noen ganger visste var forvrengt. Av og til kastet skolekameratene blikk på ham mens de snakket lavt om hans «underlige» tro. Det hendte også at noen kalte ham en djeveltilbeder.

Disse utfordringene styrket Martin istedenfor å svekke ham. Han ble veldig oppmuntret av månedlige besøk av foreldrene og hyppige budskap fra sin grenspresident, som alltid sendte det siste nummeret av *New Era*. Å lese det hjalp ham å få større mot til å møte disse prøvelsene.

Joseph er aldri borte

Joseph fra Riruta menighet er lærer i Det aronske prestedømme. Han er trofast mot evangeliet til tross for at han er det eneste medlem av Kirken på en stor skole der mange av hans jevnaldrende bruker narkotika og deltar i andre dårlige aktiviteter. Joseph har aldri vært borte fra kirken. Han kommer alltid tidlig, og han er ren og klar til å utføre oppdrag som hans quorumpresident og biskop gir ham. Han hjelper til med å klargjøre nadverden nesten hver søndag.

Humphrey utfører oppdrag pr. post

Humphrey fra Upper Hill menighet er også lærer. Han ble døpt inn i Kirken for bare to år siden. Som Martin gjorde, går Humphrey nå på en kostskole. En av

grunnene til at hans tro har vokst veldig siden han sluttet seg til Kirken, er at han mottar alle sine Seminar-oppgaver pr. post, utfører dem og sender dem straks tilbake til sin Seminar-lærer.

Når kostskolen er over, må Humphrey vanligvis gå 45 minutter én vei på søndager for å få skyss til kirken. Men han kommer alltid tidlig til kirken og er klar til å utføre oppdragene han blir gitt.

Hver gang han får i oppdrag å tale, forbereder Humphrey seg flittig. Det er klart for alle som lytter, at han har lagt mye arbeid i å forberede talen.

Etterlev normene

I det meste av verden fortsetter moralnormene å brytes ned. Unge som søker å slutte seg til noe godt, verdifullt og anstendig, vet

Joseph

Av eldste
Joseph W. Sitati
i De sytti

Humphrey

ofte ikke hvor de kan finne det. Skoler har gått inn for den feilaktige idé at moralnormer blir definert av den enkelte, og de varierer.

Men ved å etterleve normene i din tro kan du hjelpe dine jevnaldrende å være vitne til den stabilitet, tillit, fred og glede som evangeliet gir. Ditt eksempel kan forberede andre til å bli mottagelige for det gjengitte evangeliums læresetninger. Plikt overfor Gud for unge menn og Personlig fremgang for unge kvinner kan hjelpe deg å komme nærmere Gud og oppnå voksnes og jevnaldrendes tillit.

Det største eksempel

Enten du er en ung mann eller en ung kvinne, hedrer du prestedømmet når du lever slik at dine jevnaldrende og andre rundt deg ser at du virkelig følger Frelseren. Frelserens liv som ung er et fantastisk eksempel for deg. Da han var bare 12 år, ble han trukket mot sin himmelske Faders verk, samtidig som han hedret sine jordiske foreldre. Skriftene forteller at han underviste andre i templet. Han forundret eldre, lærde personer med sin forståelse av læren (se Lukas 2:42–52). Frelseren viste at man som 12-åring ikke er for ung til å begynne

å forstå det dype i evangeliet hvis vi er verdige til å ha Ånden med oss.

Skriftene inneholder mange flere unge rollemodeller som var tapre i sin tro: Josef, sønn av Jakob; Daniel, Nephi og andre. I tillegg kan vi se hen til profeter og apostler i de siste dager for å finne eksempler i vår tid.

Gjengivelsen av Det aronske prestedømme er bevis på at vår himmelske Fader har tillit til Kirkens unge menn og unge kvinner. Han forventer at dere unge menn skal bruke prestedømmet til å velsigne hans barn, både unge og gamle. Dere gjør dette ved å undervise i evangeliet, døpe, forrette nadverden, hjelpe de syke og rammede, besøke hjem for å styrke familier og utføre de oppdrag dere får av deres biskop eller grenspresident. Gjennom tjenesten deres i Det aronske prestedømme føler folk den kjærlighet vår himmelske Fader har til dem. På samme måte kan dere unge kvinner følge Frelserens eksempel ved å leve verdig til å reise til templet, gjøre tjenester for folk rundt dere, ta dere av dem som lider nød, og utvikle deres sterke sider og talenter.

I mange av Kirkens enheter har jeg sett unge menn utføre disse prestedømsplikter med ærbødighet og verdighet. Jeg har også sett unge kvinner tjene av hele sitt hjerte og hele sin sjel. Slik tjeneste og måten den blir utført på, styrker din tro på Gud Faderen og på hans Sønn, Jesus Kristus. Den kan også styrke troen hos dem du betjener. ■

JULIET ER BETRODD

Unge kvinner, dere er et eksempel på samme måte som unge menn: Ved å etterleve evangeliet. Etter hvert som dere arbeider på Personlig fremgang, vil dere lære prinsipper som vil hjelpe dere å vite hvem dere er som Guds døtre og hva vår himmelske Fader forventer av dere.

Juliet er ett eksempel. Juliet er medlem av Westlands gren og ble døpt i Kirken som barn. Tross vanskelige omstendigheter, bl.a. å bli oppdratt av en enslig mor uten regelmessig inntekt, hadde Juliet høye verdinormer som imponerte skolens stab i den grad at hun ble utpekt til skolens ledende tillitsvalgte jente. Hun er i bokstavelig forstand den mest betrodde elev på skolen.

Juliet har lært at hun hedrer prestedømmet ved å etterleve evangeliets normer. Hennes eksempel viser at unge menn og unge kvinner som hedrer prestedømmet, kan oppnå Guds og menneskers gunst.

Lære og pakter

121:41-43

Joseph Smith underviste om Herrens måte å utøve prestedømmets myndighet på.

Overtalelse

Overtalelse – å oppfordre andre til å tro eller gjøre noe ved å resonnerer eller tale for en sak.

Langmodighet

Langmodighet – tålmodighet.

«Slik Herren er tålmodig med oss, la oss være tålmodige med dem vi tjener. Forstå at de, som oss, er ufullkomne. I likhet med oss gjør de feil. I likhet med oss ønsker de at andre skal la tvilen komme dem til gode.

Gi aldri noen opp. Dette innebærer at vi ikke må gi oss selv opp.»

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap: «Fortsett i tålmodighet», *Liahona*, mai 2010, 58.

Mildhet og saktmodighet

Her er noe Skriftene lærer oss om mildhet og saktmodighet:

- De er en del av Åndens frukt (se Galaterbrevet 5:22–23).
- Mildhet er et kjennetegn på Herrens tjenere (se 1 Tessalonikerbrev 2:7; 2 Timoteus 2:24).
- De saktmodige skal arve jorden

41 Ingen makt eller innflytelse kan eller bør utøves i kraft av prestedømmet – uten ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet,

42 ved vennlighet og ren kunnskap som storlig skal utvide sjelen, uten hyklari og uten svik.

43 Irettesett i tide, klart og tydelig når Den Hellige Ånd tilskynder, og vis deretter større kjærlighet mot den som du har irettesatt, for at han ikke skal betrakte deg som sin fiende.

(se Salme 37:11; Matteus 5:5).

- Saktmodighet er et tegn på tro på Kristus (se Moroni 7:39).
- Saktmodighet fører til Den hellige ånds nærvær (se Moroni 8:26).

Oppriktig kjærlighet

Oppriktig – ekte, ikke falsk eller tilgjort.

Har noen vist deg oppriktig

kjærlighet nylig? Hvordan kan du vise slik kjærlighet til andre? Skriv om det i dagboken din.

Uten hyklari og uten svik

Hyklari – å late som man er noe man ikke er.

Svik – bedragerisk, listig.

Irettesett i tide klart og tydelig

Irettesett – å refse eller korrigere mildt, gi uttrykk for at en handling eller opptreden ikke godtas.

I tide – raskt, tidlig, før det er for sent.

Klart og tydelig – med tydelige ord.

Når Den hellige ånd tilskynder

«En inspirert, kjærlig irettesettelse kan være en oppfordring

til enhet. Hvis vi unnlater å irettesette når Den hellige ånd tilskynder til det, fører det til disharmoni.»

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap: «Vær ette», *Liahona*, sept. 2008, 6.

Redaktørens anmerkning: Denne siden er ikke ment som en altomfattende forklaring av de utvalgte skriftstedene, men tar isteden sikte på å være et utgangspunkt for ditt eget studium.

DEN HELDIGE LUND

FOTO: JOHN TELFORD

Det som skjedde her, forandret verden. La det forandre ditt liv.

ÅNDENS TEGN

Av Pedro Ovalles

Jeg var på heltidsmisjon i Den dominikanske republikk og var nettopp blitt forflyttet til et nytt område som hadde ord på seg for å være et sted hvor det var vanskelig å finne noen å undervise. Da jeg kom dit, hadde vi bare én undersøker. Han het Oriviades. Han hadde vært i kirken før, men fordi han var døv og kommuniserte med tegnspråk, hadde tidligere misjonærer ikke vært i stand til å undervise ham.

En dag bestemte min ledsager og jeg oss for å faste og be om et mirakel som ville gjøre det mulig for oss å undervise Oriviades. Vi gjorde en avtale med ham på et tidspunkt da en i hans familie kunne hjelpe til med å oversette, for hverken min ledsager eller jeg kunne tegnspråk.

Men da vi kom til Oriviades, var ingen av hans familiemedlemmer der. Da Oriviades forsvant et øyeblikk for å finne en stol, benyttet min ledsager og jeg anledningen til å be om at Ånden ville lede oss. Før vi avsluttet bønnen, følte jeg sterkt Åndens tilstedeværelse.

Oriviades begynte å gjøre tegn, men vi forsto ham ikke. Vi bare smilte til ham, så på hverandre og prøvde å finne ut hva vi skulle gjøre. Vi bestemte oss for å skrive en beskjed med forslag til neste avtale og håpe på at vi da ville

ha en oversetter. Men plutselig følte vi begge sterkt at vi skulle bli værende og prøve å undervise ham. «La oss i hvert fall prøve – Ånden vil hjelpe oss,» sa jeg til min ledsager.

Vi prøvde å bruke tegninger og enkle tegn mens vi underviste i lek-sjonen. Etter hvert begynte vi å forstå Oriviades' tegn og kunne svare ham med tegn. Det syntes som han forsto oss fullt ut.

Vi følte oss tilskyndet til å bære vitnesbyrd for ham. Vi viste ham et bilde av Det første syn, og jeg skrev på et stykke papir: «Jeg vet det er sant.»

Oriviades svarte med tegn: «Jeg vet

det er sant – Gud har fortalt meg det. Jeg har bedt og vet at det er sant.»

Min ledsager og jeg forlot ham med tårer i øynene. Jeg visste at Gud hadde latt oss vitne om det gjengitte evangelium for denne undersøkeren, og at Den hellige ånd hadde bragt vårt budskap inn i hans hjerte (se 2 Nephi 33:1). Jeg lærte at vi ikke trenger å snakke fullkomment eller være veltalende når vi forkynner evangeliet – noen ganger trenger vi ikke snakke i det hele tatt.

Det er utrolig hvordan enkle ting som faste, bønn og tro kan utrette store mirakler for oss og for dem vi tjener. ■

Lær en **mann** å fiske

Av Adam C. Olson

Kirkens tidsskrifter

Ezra stoppet å padle sin lille uttriggerkano og iakttok solen som sank ned i Stillehavet på den andre siden av bukten. I årevis hadde han fisket her sammen med sin far, men i dag var det vanskelig for ham å betrakte det velkjente synet gjennom tårene.

I dag var han alene.

Mens kanoen gynget svakt på vannet, kunne han høre ordene som hans far så ofte hadde uttalt: «Vær oppmerksom, Ezra. En dag når jeg er borte, vil du trenge å vite hvordan du skal forsørge familien.»

I dag var den dagen hans far hadde varslet ham om og prøvd å forberede ham til. Men den hadde kommet for snart. Han var bare 16 år. Han var ikke klar.

Ansvaret

Ezra forguder sin far. Han hadde ventet utålmodig i mange år før hans far sa at i en alder av syv år var Ezra endelig gammel nok til å hjelpe ham å sette ut fiskegarn og sjekke dem.

Fisket ga ikke mye penger, men nok til å forsørge Ezra, hans fem søstre og deres mor, til å støtte Ezras eldste søster på misjon i USA og til å hjelpe deres naboer. Ezra var også i stand til å begynne å spare penger til sin egen misjon.

Men nå var hans far borte. Hans død var uventet, og den knuste Ezras hjerte. Å miste

sin far betydde å miste sin helt, sin biskop, sin læremester.

Men i tillegg til sorgen innså han noe fryktelig: Det ansvaret som hans far hadde prøvd å forberede ham til, var plutselig hans. Ezra måtte forsørge familien nå.

Bønnen

Han kunne ikke engang tenke på å fiske den første uken etter farens død. Følelsene var for ubearbeidet. Tanken på å ta sin fars kano, bruke sin fars garn og gjøre sin fars arbeid uten ham var ikke til å holde ut.

En uke etterpå visste han at familien trengte at han satte i gang, men byrden var overveldende. Enda så sterkt Ezra ønsket å være som sin far, innså han mer enn noen sinne hvor langt unna han var dette målet.

«Jeg følte at det ikke var noe håp,» sier han. «Jeg syntes det var vanskelig den første gangen å gå i min fars fotspor. Da jeg tok kanoen ut på sjøen, følte jeg hans fravær. Jeg husket ordene min far hadde uttalt, og jeg følte vekten av ansvaret for min familie.»

I det grunne vannet i Stillehavet vendte han seg til den eneste som kunne hjelpe ham – Ham som hans far hadde lært ham å sette sin lit til.

«Vis meg hvor min far fisket,» ba Ezra. «Hjelp meg å oppfylle min fars ønske for meg.»

Da Ezra, en 16 år gammel gutt fra Samoa, trengte hjelp, søkte han denne der hans far hadde lært ham: hos sin himmelske Fader.

Ezra og hans venn Fetu kommer tilbake i en utriggerkano etter å ha dratt inn garnene.

Svaret

I den tidlige kveldens stillhet etter denne bønnen følte Ezra at noe ble forandret. Han følte seg ledet til farens fiskested, og det hans far hadde lært ham, husket han da det trengtes.

«Etter den bønnen fikk jeg ekstra styrke,» sier han. «Jeg visste at min himmelske Fader ville hjelpe meg.»

På samme måte som Frelseren viste sine apostler hvor de skulle kaste ut sine garn, fikk også Ezra hjelp. «Jeg fikk en mengde fisk den dagen,» sier han.

Som far, så sønn

Selv om Ezra hadde tvilt på at han kunne gjøre det hans far gjorde, lærte han at han kunne gjøre mer enn han trodde.

«Det har skjedd en stor forandring i mitt liv – måten jeg tenker på, ser og gjør ting på,» sier Ezra. «Jeg forsto at jeg kan gjøre det min far gjorde.»

Ezra har blitt mer lik sin far enn han trodde han kunne bli. Han har fulgt i sin fars fotspor som fisker – og som lærer.

Den andre uken Ezra fisket, spurte hans venn Fetu om han kunne bli med og lære. Ezra har lært Fetu å fiske, og Fetu har hjulpet Ezra med arbeidet og holdt ham med selskap.

«Jeg er takknemlig for anledningen til å lære andre slik min far lærte meg,» sier Ezra. «Det gjør meg glad å vite at jeg ikke bare er fisker i likhet med min far, men også lærer.»

Lær en mann å fiske

Det sies at hvis man gir en mann en fisk, har man gitt ham mat for en dag, men hvis man lærer ham å fiske, har man gitt ham mat

Ezra planlegger å reise på misjon. Han minnes at vår himmelske Fader svarte da han kalte på Ham. «Jeg ønsker å være i stand til å svare Ham når han kaller meg,» sier Ezra.

Ezra sier om det å måtte overta sin fars rolle som forsørger: «Jeg syntes det var vanskelig den første gangen å gå i min fars fotspor.»

for hele livet. Ezras far gjorde i sannhet det siste.

Men Ezra lærte mye mer av sin far enn å fiske. Han lærte at han kunne stole på sin himmelske Fader. Denne kunnskapen vil komme ham til nytte gjennom hele livet i enda større grad enn å kunne fiske.

Ezra vet hvor sårt han trenger sin himmelske Faders hjelp, og er derfor omhyggelig med på en verdig måte å oppfylle sine oppgaver som prest, et embete hans far ordinerte ham til uken før han døde. Han planlegger også fisket slik at det ikke kommer i konflikt med skole og Seminar.

Dessuten sparer han det han kan av fisket, slik at han en dag kan bli menneskefisker (se Matteus 4:19).

«Under en familiens hjemmeaften uttrykte min far sitt ønske om at vi alle skulle reise på misjon,» sier Ezra. «Det er mitt største mål.»

Ezra minnes at Herren svarte da han kalte på Ham. «Jeg ønsker å være i stand til å svare *Ham* når han kaller *meg*.» ■

Hva SVØMMING lærte meg

*Svømming lærte meg at ikke alt gruppepress er dårlig.
Noen ganger bidrar det til at du lykkes.*

Av Marissa Thompson

Jeg var syv år gammel og kunne ikke svømme. Derfor meldte min mor meg på et svømmekurs om ettermiddagene sammen med min venninne Angie. Til slutt etter hver time pleide læreren ta oss med ut til midten av svømmebassenger for å trene. Vi var alltid trygge i midten, for læreren holdt oss under magen, og vi hadde svømmebelte på ryggen.

Gruppepress i bassenget

En dag hadde ikke Angie og jeg svømmebelter på oss, så vi holdt oss i bassengkanten. Angie bestemte seg for å prøve å svømme over til den andre kanten av hjørnet, vel en meter unna. Jeg nølte til å begynne med, men hun utfordret meg. Selv om jeg var redd, pustet jeg inn så dypt jeg kunne og dukket ned i vannet og håpet å nå den andre siden. Istedenfor å flyte lett slik jeg hadde gjort før med svømmebeltet på, begynte jeg å synke. Jeg fikk panikk. Jeg visste jeg kom til å drukne. Så husket jeg noe læreren hadde sagt til meg noen uker tidligere: «Hvis du mister kontrollen mens du svømmer, skal du bare strekke en av armene rett opp fra vannet, så vil noen komme og hjelpe deg.»

Med dette i tankene strakte jeg armen ut i den retningen jeg trodde var oppover. Jeg følte ikke luften. Jeg strakte armen i alle retninger, men kjente ikke at den kom ut av vannet.

Akkurat da traff hodet mitt bassengkanten. Angie var der og ventet på meg. Jeg tror ikke hun forsto at jeg holdt på å «drukne».

Noen uker senere var jeg ved en innsjø sammen med familien. Jeg kunne fremdeles ikke svømme, så jeg vasset rundt i det grunne vannet. Jeg var der i omkring 10 minutter da jeg så en av venninnene mine komme ut i vannet. Jeg ble forferdet. «Tenk om Stephanie finner ut at jeg ikke kan

svømme!» tenkte jeg. Jeg ville bli så flau. Derfor la jeg meg raskt ned på knærne og begynte å late som om jeg svømte – jeg gikk på armene og sparket med føttene. Stephanie hoppet ut i vannet og begynte å svømme ordentlig.

Dette gjorde meg enda mer forlegen. Etter en stund kom hun bort og snakket med meg. Så svømte hun avgårde i en annen retning og lot meg igjen i krusningene etter hennes perfekte, koordinerte svømmetak. Jeg begynte igjen å late som om jeg svømte, og følte meg dum.

Etter noen minutter bestemte jeg meg for å ikke være så engstelig og heller prøve å svømme. Jeg var på

grunt vann, så jeg løftet armene opp fra bunnen og begynte å padle som en hund. Det fungerte. Jeg fløt. Det var bare noen sekunder, men jeg fløt. Jeg gjorde det om og om igjen hele kvelden. Innen vi dro derfra, kunne jeg svømme over hele vannet.

Gruppepress er sterkt

Når jeg tenker tilbake på disse to hendelsene, blir jeg forbløffet over hvor sterkt gruppepress er. Én dag gjorde det nesten at jeg druknet. En annen dag motiverte det meg til å lære å svømme. Slik er det med gruppepress – det kan enten være negativt eller positivt, men det er alltid sterkt.

Gruppepress var én årsak til at fariseerne ikke ville tro på Kristi ord: «De ville heller ha ære av mennesker enn ære av Gud» (Johannes 12:43). I sin drøm så Lehi folk som skammet seg over Herren på grunn av personer som latterliggjorde dem og pekte fingre fra den store og rommelige bygningen (se 1 Nephi 8:26–28).

Jeg kjenner til denne negative siden av gruppepress – den siden som får folk til å vende seg bort fra det de vet er riktig. Jeg har blitt ertet på grunn av mine siste-dagers-hellige normer. Jeg har hatt venner som har

ønsket at jeg skulle stjele klær i butikker, jukse under eksamen og være slem mot andre. Istedenfor å ønske at jeg skulle flyte og lykkes, var det som om de var ankere som trakk meg ned og prøvde å drukne meg.

Men jeg har også hatt venner som har motivert meg til å gjøre noe godt – noe som har gjort mitt liv bedre, ikke verre. Da jeg gikk i åttende klasse,

overtalte min venn Ali meg til å søke å bli opptatt i drillkorpsset neste skoleår. Dette var ikke lett, for tanken på å melde meg på en aktivitet som ny på en stor videregående skole skremte meg. Ali overtalte meg til å gjøre noe bra som jeg kanskje aldri ville ha gjort uten litt oppmuntring fra en venn. Og takket være dette vennlige presset fra en jevnaldrende tilpasset jeg meg livet på videregående skole langt lettere.

Gode venner motiverte meg hele tiden gjennom videregående skole og høyskole, og ga meg mot til å melde meg til elevråd, gå inn for å få gode karakterer og gi næring til et vitnesbyrd om evangeliet. Disse vennene hadde en positiv innflytelse på meg. De ønsket at jeg skulle lykkes, og de hjalp meg å vokse.

Disse erfaringene har lært meg at ikke alt gruppepress er dårlig, slik mange gjerne tror. Det avhenger av hva slags press det er og hvem det kommer fra. Jeg har lært at når jeg omgir meg med riktig innflytelse, er jeg mindre tilbøyelig til å synke ned til verdens veier. Positivt press fra Kirken og fra venner med høye normer er den kraft som har fungert som et svømmebelte for meg og holdt meg flytende. ■

Min far ga meg en spesiell gave julen før han døde. Det var et halskjede med en liten sølvbjelle. Det minnet meg om alltid å lytte til Ånden og holde meg ren. Det er en dyrebar skatt for meg.

Sett din LIT til Herren

Fra et intervju med Elaine S. Dalton, Unge kvinners president; av Megan Withers Roxas

«Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte» (Ordspr. 3:5).

Som liten pike fulgte jeg min far overalt. Jeg beundret ham alltid for hans hengivenhet overfor Herren. Han viste meg en høy norm for uselvisk tjeneste. Han tok seg en uke fri fra arbeidet hvert år. Men istedenfor å reise på tur pleide han be familien hjelpe ham å male enkens hus ved siden av. Dette er bare ett eksempel på mange tjenestegjerninger. Han tenkte alltid på andre.

Da jeg gikk på high school, ble far alvorlig syk. Jeg ba stadig min himmelske Fader om å velsigne far

så han kunne bli frisk. Han var på sykehuset en måned, og så døde han.

Dette var en tragedie for familien. Dette virket ikke riktig for oss, for vi trengte far. Jeg ba om å forstå hvorfor dette skjedde og hvorfor vår himmelske Fader ikke hadde besvart mine bønner. Jeg følte det som om himlene var tause. Jeg fikk ikke svar på mine bønner. Jeg følte at min himmelske Fader hadde forlatt meg. Men jeg fortsatte å be.

Et år senere var jeg på et nadverdsmøte der taleren leste et skriftsted fra Ordspråkene:

«Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand! Kjenn ham på alle dine veier!

Så skal han gjøre dine stier rette» (Ordspr. 3:5-6).

Ånden vitnet for meg at dette var svar på mine bønner! Jeg måtte stole på Herren. Det tok lang tid å motta dette svaret, og det var ikke det svaret jeg hadde ønsket, men det var det *mest* fantastiske svar på bønn. Det var ikke meningen at jeg skulle forstå hvorfor dette hendte. Det var meningen at jeg skulle stole på Herren.

Når man stoler på Herren, kan man gjøre alt – også om det er virkelig hardt – fordi han virkelig gjør våre stier rette. Han vil gå ved din side. Han vil holde deg i hånden. Han vil sende sine engler til å være rundt deg. Det er mitt vitnesbyrd. Og det er sant for oss alle. ■

Et spesielt vitne

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum deler noen tanker med oss om dette emnet.

Hvilke velsignelser mottar vi gjennom Den gjenopprettede kirke?

Fra «Gjenopprettelsens budskap», Liahona, mai 2007, 85–88; «Hva søker dere?» Liahona, mai 2005, 84–87.

Fylden av Jesu Kristi evangelium har blitt gjengitt til jorden.

Vår kirke er middelet hvorved menn og kvinner finner vår Frelser og hans evangelium.

Joseph Smith var en Guds profet og gjenoppretter av alt som var viktig for å bygge opp Guds rike og gjøre forberedelser til vår Herre Jesu Kristi annet komme.

Det er gjennom Frelserens gjenopprettede kirke vi mottar alle de frelsende ordinanser som er nødvendige for å vende tilbake til ham.

Prestedømmets nøkler har blitt gjengitt til menneskene, med myndighet til å besegle på jorden og i himlene.

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten for å lære mer om Primærs tema denne måneden.

Evangeliets første prinsipper og ordinanser

gjør det mulig for meg å bo hos Gud igjen.

Av Ana Maria Coburn og Cristina Franco

«Vi tror at evangeliets første prinsipper og ordinanser er: for det første, tro på Herren Jesus Kristus, for det annet, omvendelse, for det tredje, dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, for det fjerde, håndspåleggelse for Den Hellige Ånds gave» (4. trosartikkel).

Den fjerde trosartikkelen handler om fire viktige prinsipper og ordinanser i evangeliet som du må følge for å kunne leve med vår himmelske Fader igjen.

For det første, du må ha tro på Jesus Kristus. Å ha tro på Jesus Kristus er å tro at han lever, at han er Frelseren og at han elsker deg, selv om du aldri har sett ham. Når du har tro på Kristus, ønsker du å gjøre det han ber deg gjøre, som å be, være tilstede i kirken, være snill og holde budene.

En viktig ting som Jesus har bedt deg gjøre, er å bli døpt når du er åtte år gammel (eller eldre). Du vil bli døpt ved nedsenkning – slik Jesus ble. Det betyr at hele kroppen

din vil være under vann. Din dåp vil bli utført av en som har prestedømmets myndighet til å døpe. Når du blir døpt, gir du også din himmelske Fader et løfte. Du lover at du vil holde budene, og hvis du gjør det, lover han at du vil ha Den hellige ånd hos deg.

Når du er blitt døpt, vil du motta Den hellige ånds gave. En som har prestedømmet, vil legge sine hender på ditt hode for å gi deg Den hellige ånds gave. Den hellige ånd vil lede, undervise og trøste deg og vitne om Jesus Kristus.

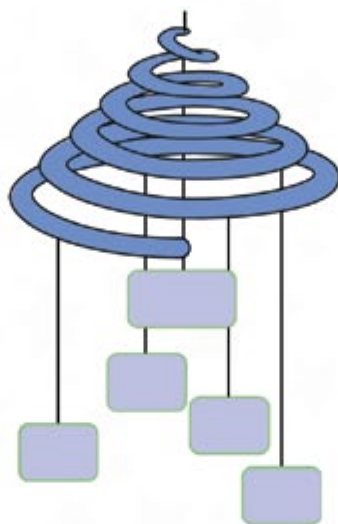
Fra den dagen du ble født og til du er åtte år, er du ren og uskyldig

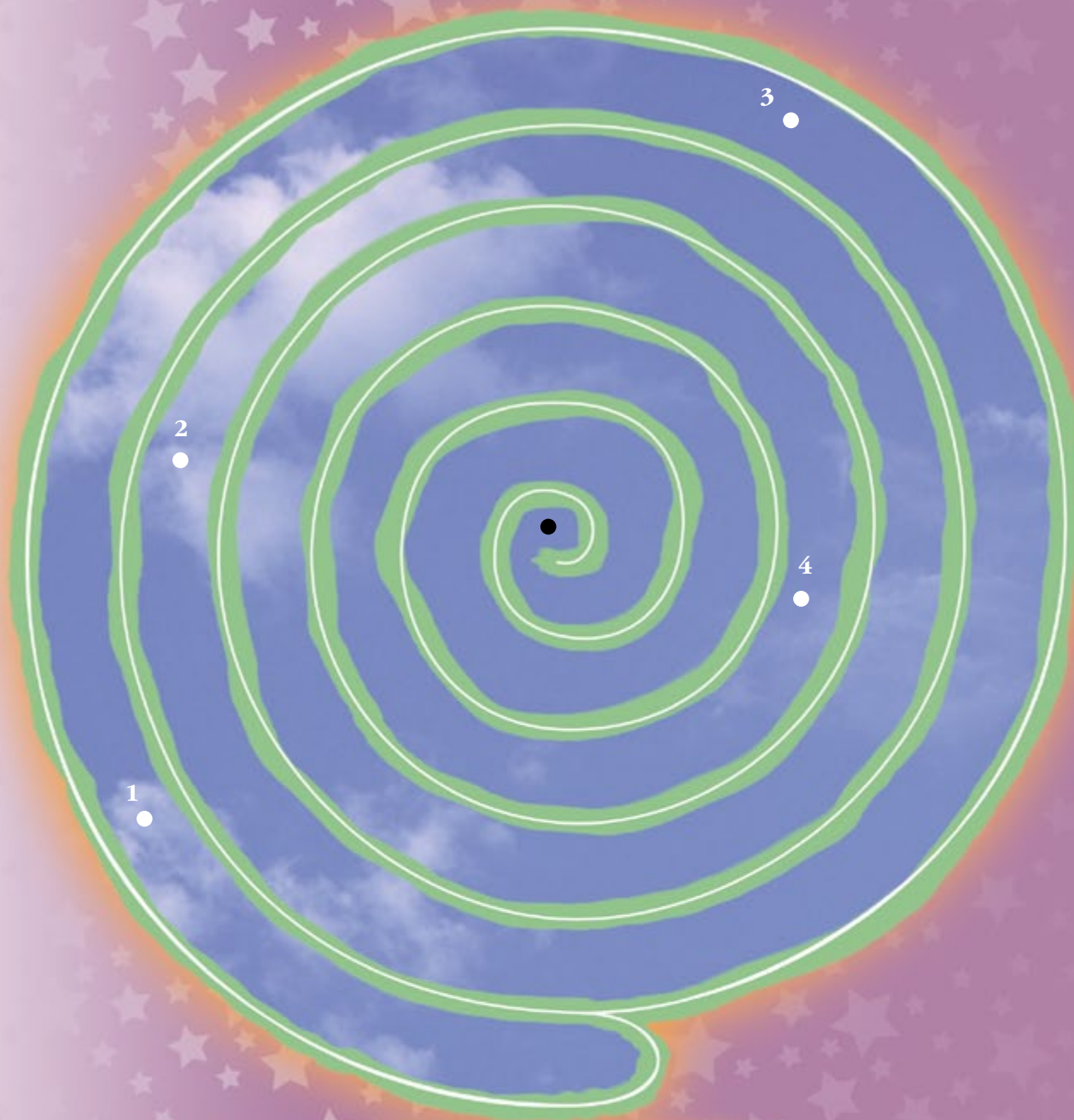
på grunn av Jesu Kristi forsoning. Etter at du har fylt åtte år og er døpt, må du omvende deg fra alt du gjør galt. Å omvende seg er å være lei seg og be vår himmelske Fader og alle du har gjort noe galt mot, om tilgivelse. Når du har omvendt deg, må du prøve hardt å ikke gjøre den samme feilen om igjen og å være mer lydig mot budene. Forsoningen gjør det mulig for deg å bli ren igjen hvis du omvender deg.

Å ha tro på Jesus Kristus, omvende seg, bli døpt ved nedsenkning og motta Den hellige ånds gave er viktig, for dette vil hjelpe deg å vende tilbake for å bo med din familie for evig og med vår himmelske Fader og Jesus Kristus. ■

Aktivitet

Du kan lage denne uroen som en påminnelse om evangeliets første prinsipper og ordinanser. Lim side 63 på tykt papir. Klipp ut fem skilt. Klipp deretter ut uroen langs de hele linjene. Klipp eller stikk hull som anvist. Heng skiltene fra uroen med hyssing eller bånd.

●
Evangeliets
første prinsipper og
ordinanser er:

●
1. Tro på den Herre
Jesus Kristus

●
2. Omvendelse

●
3. Dåp ved
nedsenkning
til syndenes
forlatelse.

●
4. Håndspåleggelse
for Den hellige
ånds gave.

Slå av OG fortell

Jeg vil holde mitt sinn og
legeme hellig og rent.»
Mine evangelienormer

Av Danielle Kennington

Basert på en sann historie

«Vær trofast og gi ikke etter for noen fristelse» (Lêp 9:13).

Connor satte seg foran familiens datamaskin og skrev inn adressen vennen hans hadde gitt ham. «Du må se det!» hadde vennen hans sagt.

Men straks nettstedet kom opp, følte Connor seg ille. Han prøvde raskt å lukke siden, men jo mer han klikket, dess styggere bilder dukket opp. I panikk slo Connor av med bryteren på maskinen og løp inn på rommet sitt.

Connor var lei seg fordi han hadde sett de bildene. Etter at han var blitt døpt for noen måneder siden, hadde han begynt å føle Den hellige ånds spesielle fred. Men etter å ha sett de bildene følte ikke Connor noen fred i det hele tatt. Han følte seg skyldig og var redd noen skulle få vite hva han hadde sett.

Connor var stille under middagen. Han prøvde å lytte til familiens

samtale, men han tenkte stadig på bildene han hadde sett. Den vonde følelsen i magen ble ikke borte.

Da han holdt bønn om kvelden, fortalte Connor vår himmelske Fader om bildene han hadde sett. Han sa at han var lei seg og ikke ville gjøre det igjen. Etter bønnen følte han seg litt roligere, men han følte også at han skulle gå og snakke med mor. Connor hadde egentlig ikke lyst til å fortelle henne hva som hadde skjedd. Tenk om hun ble sint eller skuffet!

Til slutt bestemte Connor seg for å snakke med henne. Han gikk inn på mors rom og satte seg på sengen hennes, der hun lå og leste.

«Mor, kan jeg snakke med deg?» spurte han.

«Ja visst, vennen min,» sa mor.
«Hva er det?»

Han fortalte henne alt. Han fortalte henne hva vennen hadde sagt, og hva han så da han gikk inn på nettstedet. Mor så oppmerksomt på ham, men hun virket ikke sint.

«Jeg visste ikke hva jeg skulle

gjøre,» sa Connor. «Jeg bare slo av datamaskinen og løp min vei. Jeg er så lei meg, mor. Jeg skulle ikke ha skrevet inn den adressen, men jeg visste ikke at den var stygg.»

Mor ga Connor en klem.
«Connor, jeg er så lei for at du så de bildene,» sa hun. «Noen mennesker prøver å lure barn til å se dårlige ting. Men du gjorde det rette. Hvis du ser stygge bilder på maskinen, må du «slå av og fortelle det». Det betyr at du skal trykke på bryteren for å slå av datamaskinen og straks komme til meg og fortelle det. Du gjorde nøyaktig det du skulle.»

Connor ble så lettet!

«Connor, jeg vil du skal vite at det ikke er din feil,» sa mor. «Det var et uhell, og du trenger ikke føle skyld for det som hendte.»

«Men, mor, hvis jeg gjorde det rette, hvorfor følte jeg meg så ille innvendig?»

«Den hellige ånd lar oss vite når noe er farlig,» forklarte mor. «Den følelsen du hadde var Den hellige ånd som sa at du skulle komme deg unna. Jeg skal installere et filter på datamaskinen vår som vil blokkere for dårlige steder, men noen ganger kan de likevel trenge gjennom. Så hvis noe som dette skulle skje igjen, vet du hva du skal gjøre, ikke sant?»

«Slå av datamaskinen og fortelle deg om det,» sa Connor.

«Akkurat!» sa mor.

Før Connor la seg igjen, holdt han bønn og takket vår himmelske Fader for at han følte seg lettet. Mens han ba, følte han Den hellige ånds fred. Han visste at alt ville være bra. ■

SIKKERHETSTIPS FOR INTERNETT

- Få mors eller fars tillatelse før du bruker Internett.
- Bruk Internett bare når andre personer – som dine foreldre – er i nærheten.
- Med mindre mor eller far gir deg tillatelse, skal du aldri oppgi virkelig navn, alder, adresse, telefonnummer eller andre personlige opplysninger.
- Merk dine favorittnettsteder slik at du ikke må søke etter dem.

Du flykter fra et upassende nettsted ved å:

1. Slå av skjermen eller datamaskinen.

2. Fortelle det til en voksen.

3. Aldri besøke stedet igjen.

4. Hvis noen viser deg et upassende sted, skal du ikke være redd for å gå din vei.

Hvis du ser etter et trygt, morsomt nettsted, kan du undersøke friend.lids.org. Vi har bl.a. historier, fargeleggingssider, videoer, bildevisninger og spill.

Primær-barna i Ville-Marie menighet, Montréal Québec stav, og deres lærere og ledere frydet seg over å besøke området rundt Montréal Québec tempel. De var rolige og ærbødige da tempelpresidentskapet ønsket dem velkommen og viste dem rundt på området. De frydet seg over å se de fargerike blomstene og det vakre templet. De så også en film om templet, og alle fikk et lite kort med et bilde av templet.

Michael G. (t. h.), 11 år, fra Panama, er henrykt for sine karatetimer, og han arbeider flittig på skolen. En gang ble han «rektor for en dag» på skolen på grunn av sine gode karakterer.

Michael er allerede en modig misjonær. Da Kirken hadde en informasjonsstand på et internasjonalt marked i nærheten av der han bor, sto Michael og hans foreldre ved inngangen, delte ut brosjyrer om Kirken og inviterte folk til å besøke Kirkens stand. Han ga også et utdelingskort til en venns familie, og misjonærene underviste dem om Kirken. Han ser frem til å bli heltidsmisjonær.

Send tegning, foto, erfaring, vitnesbyrd eller brev som e-post til liahona@ldschurch.org, med «Our Page» i emnelinjen. Eller send det til:

Liahona, Our Page

50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT, 84150-0024, USA

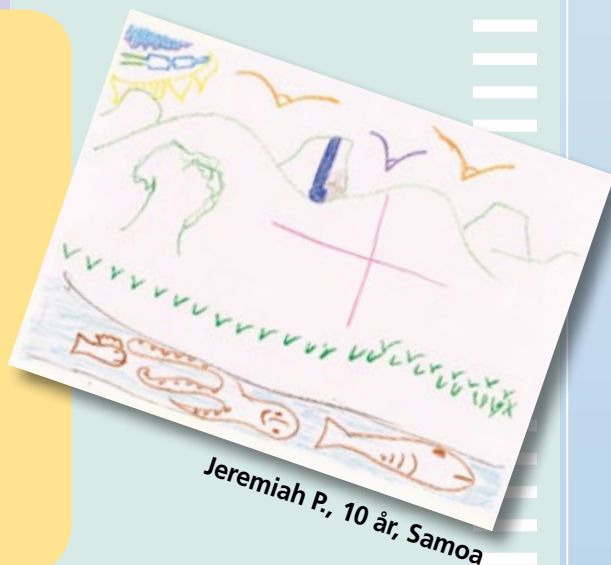
Alle bidrag må inneholde barnets fulle navn, kjønn og alder, i tillegg til fars eller mors navn, menighet eller gren, stav eller distrikt, samt fars eller mors skriftlige samtykke (e-post er i orden) til å bruke barnets foto og bidrag. Bidrag kan bli redigert med hensyn til klarhet eller lengde.

EN BØNN OM TRØST

En natt drømte jeg to ganger at huset vårt sto i brann og at alt brant opp. Etterpå var jeg veldig redd. Derfor ba jeg til min himmelske Fader om at jeg ikke skulle drømme det samme om igjen. Da jeg sovnet igjen, drømte jeg at jeg befant meg i en nydelig eng. Jeg følte meg helt rolig og var ikke redd mer.

Nivia Angelica A., 10 år, Mexico

Jeremiah P., 10 år, Samoa

Min store avgjørelse

Av Rebecca Shaw

Basert på en sann historie

«Deres barn skal døpes til sine synders forlatelse når de er åtte år gamle, og motta håndspåleggelsen» (L&P 68:27).

«**N**icole, Johnsons kommer igjen i kveld,» sa mor. «Har du bedt slik de ba deg gjøre?»

«Nei, ikke ennå,» sa jeg.

Eldste og søster Johnson er et misjonærektepar i menigheten vår. De har kommet til vår hjemmeaften for å undervise meg i misjonærleksjonene.

Min familie har ikke alltid gått i kirken, så det var en del ting jeg ikke forsto. Nå som jeg snart fyller åtte, sier mor at jeg må bestemme meg for om jeg vil bli døpt.

Forrige uke fortalte eldste og søster Johnson meg om hvordan Joseph Smith ba for å finne sannheten. Så ba de meg om å be for å bestemme om jeg vil bli døpt.

«Legg merke til hva du føler,» sa søster Johnson. «Det er slik Den hellige ånd hjelper oss å vite hva som er sant.»

Jeg tenkte at jeg kanskje kunne vente til jeg blir 14 slik Joseph Smith var.

I leksjonen i kveld laget eldste Johnson et tårn av beger som han stablet oppå hverandre. Han sa at hvis vi ikke har en god grunnvoll, faller hele tårnet ned.

«Hvorfor tror du Kirken har en så sterk grunnvoll?» spurte han.

Jeg husket leksjonen i forrige uke. «Kanskje det er fordi vår himmelske Fader og Jesus fortalte Joseph Smith hvordan han skulle gjenopprette den,» sa jeg.

«Riktig,» sa eldste Johnson. «Og vi har levende profeter og apostler som holder den på riktig spor.»

Det hørtes fornuftig ut. Jeg hadde alltid en god følelse når jeg hørte om president Thomas S. Monson.

Så stilte søster Johnson meg det spørsmålet jeg gruet meg for.

«Har du bedt om å få vite om du skal bli døpt?»

«Nei, ikke ennå,» sa jeg.

«Ønsker du å bli døpt?» spurte søster Johnson.

Jeg ønsket jeg kunne svare henne, men jeg trakk bare på skuldrene.

Min lillesøster tror jeg er redd for å bli dukket ned i vannet, for det ville hun være redd for. Men jeg liker vannet, så jeg var ikke sikker på hva som bekymret meg.

«Er du redd ansvaret?» spurte søster Johnson.

Straks søster Jonson sa det, visste jeg at hun hadde rett. Mor sa at når jeg er døpt, er jeg ansvarlig. Det betyr at jeg har ansvar for det jeg velger. Jeg må være nøye med å

«**V**år himmelske Fader visste at du ville ... måtte ta avgjørelser som du ikke fullt ut ville ha forutsetninger for å ta på egen hånd. ... Han gjorde det mulig for deg å motta hjelp ... gjennom Den hellige ånd.»

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum: «Motta åndelig veiledning», *Liahona*, nov. 2009, s. 6.

holde Guds bud. Jeg er ikke sikker på at jeg er klar til det ansvaret. Hva om jeg slutter å gå i kirken slik min far gjorde?

«Når du fyller åtte, har du ansvar for dine valg selv om du ikke blir døpt,» sa søster Johnson. «Men når du er blitt døpt og bekreftet, vil du ha mye mer hjelp til å ta gode valg.

Det er fordi du vil ha Den hellige ånds gave.»

Vi snakket om noen av budene jeg må holde. Jeg visste allerede at røyking og alkohol og narkotika er skadelig, så det hørtes ikke vanskelig ut å holde Vidsomsordet.

Etter at Johnsons hadde gått, var jeg ikke lenger redd for å bli døpt.

Jeg ønsket å ta riktige valg og holde vår himmelske Faders bud. Og jeg var så glad for at Den hellige ånd ville hjelpe meg.

Jeg gikk inn på rommet mitt og knelte ved siden av sengen. Mens jeg ba, ble jeg sikker på at det var en god idé å bli døpt. Jeg visste at denne følelsen var svar på min bønn. ■

Et mildt svar

Av Laura Hunter

Basert på en sann historie

«Mildt svar demper harme, men et sårende ord vekker vrede» (Ordspråkene 15:1).

5.

Tror du det vil
fungere med Lise?

Neste gang skal
du prøve og se hva
som skjer.

6.

Jeg vil ha alvevingene!

7. Anne husket hva far hadde sagt
til henne.

Lise, har du lyst til å ha på deg kronen
min? Du kan være prinsesse, så kan
jeg være feen din.

8.

Javel, jeg kan være en
nydelig prinsesse!

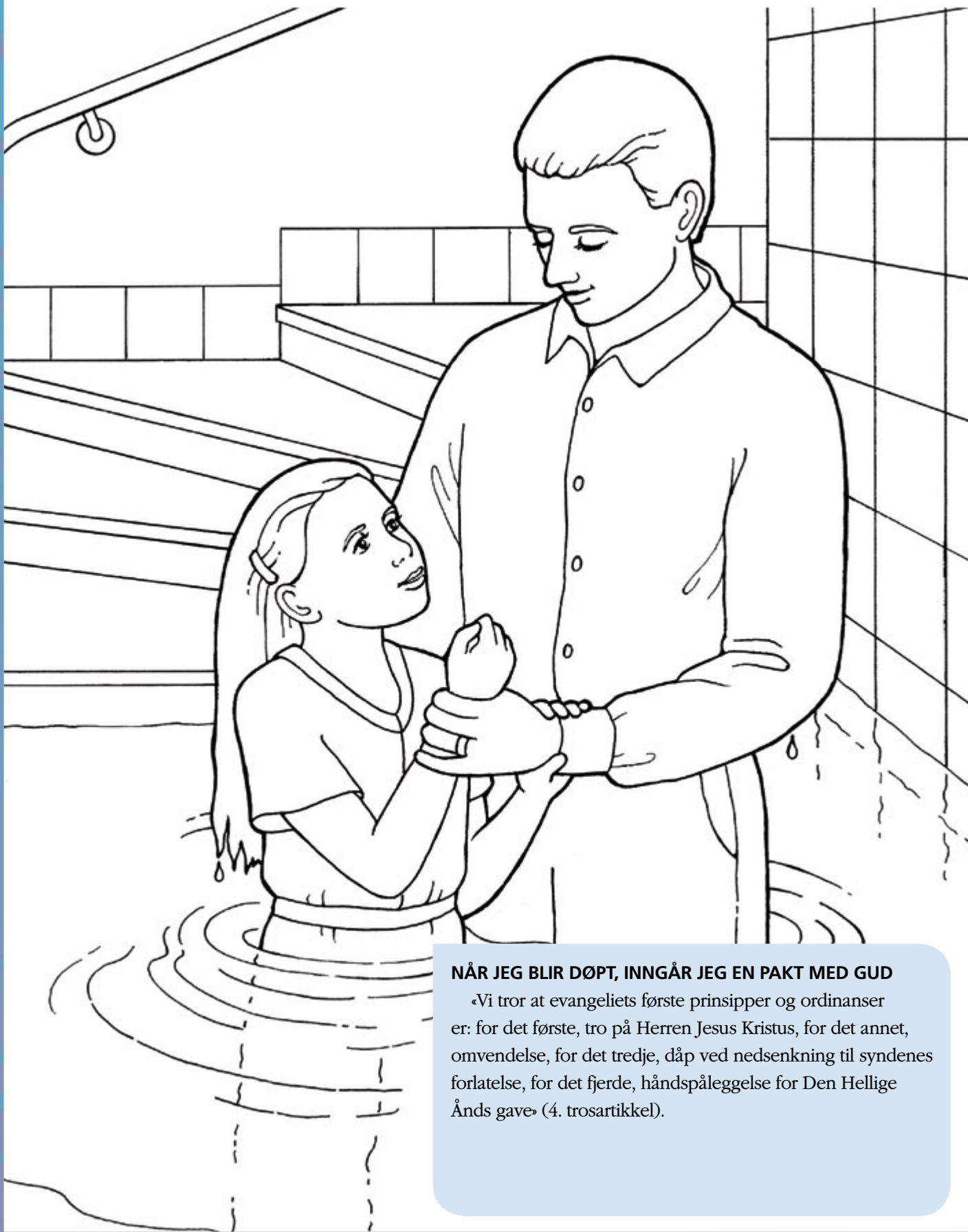
Kom, deres høyhet.
La oss leke!

Noen ganger er det vanskelig å huske å gi et mildt svar når du er sint. Be mor eller far hjelpe deg å klippe ut en av "mildt svar"-påminnerne. Du kan feste den på en skjorte, en dør, en bok eller hvor du vil for å minne deg på å gi milde svar.

NÅR JEG BLIR DØPT, INNGÅR JEG EN PAKT MED GUD

«Vi tror at evangeliets første prinsipper og ordinanser er: for det første, tro på Herren Jesus Kristus, for det annet, omvendelse, for det tredje, dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, for det fjerde, håndspåleggelse for Den Hellige Ånds gave» (4. trosartikkel).

Behovet for kartotekførere **stiger** over hele verden

Av Hikari Loftus

Kirkens tidsskrifter

Over hele verden er det mange som søker etter sine forfedre.

Over hele verden er det også mange andre som gjør dette mulig.

Kartotekføring for FamilySearch, som ble innført på Internett i 2006 og som drives av frivillige over hele verden, er prosessen med å hente ut fysiske opptegnelser (som for eksempel de som finnes på mikrofilm) og føre informasjonen fra dem inn i en søkbar Internett-database.

Med 122 000 kartotekførere, både medlemmer og ikke-medlemmer, som har bearbeidet 547 978 000 opptegnelser siden starten, har kartotekføring for FamilySearch vært en bemerkelsesverdig suksess. De som koordinerer kartotekføringen har imidlertid nå et nytt mål: kartotekføring av opptegnelser på andre språk enn engelsk.

«Stadig flere av navnene vi kartotekfører, er ikke-engelske navn,» sier Jim Ericson, markedsføringssjef for FamilySearch. «Vi prøver å engasjere flere som snakker andre språk, slik at vi kan gjøre en bedre jobb med ikke-engelske navn.»

Selv om arbeidet med å kartotekføre engelske opptegnelser stadig vokser, er veksten i internasjonale opptegnelser langt større. Prosjekter blir tilgjengelige fra en rekke land etter hvert som flere myndigheter og formyndere over opptegnelser blir oppmerksomme på hvilke tjenester FamilySearch kan tilby, sier bror Ericson.

FamilySearch-medarbeidere begynner med

å hente opptegnelser fra myndigheter, biblioteker og lignende kilder og lage digitale kopier av dem. Disse kopiene blir så samlet i små grupper kalt «bunker», som er tilgjengelige for frivillige på Internett. De frivillige logger inn på FamilySearch, laster ned en bunke og skriver inn dataene de ser på skjermen. Disse dataene blir så gjort lettere tilgjengelige for slektsforskere. Hver bunke er en samling med arbeid som en frivillig kan gjennomføre på cirka 30 minutter, sier Katie Gale, prosjektkoordinator for FamilySearch.

Frivillige som deltar i kartotekføring for FamilySearch, kan være personer med et annet morsmål enn engelsk (nettstedet er foreløpig tilgjengelig på syv språk), men det kan også være personer som har språkkunnskaper etter misjonærtjeneste, studier eller annen opplæring.

Selv om det ikke finnes prosjekter i et land hvor du har bodd eller tjenestegjort, kan det finnes prosjekter i andre land som benytter samme språk.

Da Kiev Ukraina tempel ble bygget, deltok ukrainske hellige i et initiativ for å finne og

kartotekføre navn som kunne bringes til templet etter dets innvielse. Da templet ble innviet, var det 401 kartotekførere fra Ukraina, Russland, Nord- og Syd-Amerika og Europa som arbeidet med Kiev-prosjektet, og de hel-

lige kunne bringe 200 000 ukrainske navn til templet.

Etter hvert som kartotekføringsarbeidet utvikler seg i et område, vil FamilySearch-med-

arbeidere som klargjør kartotekføringsbunker, utpeke vekstområder og om mulig øke tilgangen på prosjekter med tilknytning til dette området.

Med dagens fremdrift i kartotekføringen kan

det ta enkelte land opptil 10 år å fullføre de bunkene som allerede finnes – og derfor er det behov for flere kartotekførere. Mange bunker på andre språk enn engelsk tar i snitt mellom to og seks år å fullføre.

«Hvis prosjektet trekker i langdrag, er det ikke av verdi for noen,» sier Paul Starkey, driftsformann for kartotekføring for FamilySearch. «Hele hensikten med kartotekføring er å gjøre disse opptegnelsene [elektronisk] tilgjengelige slik at folk kan finne sine forfedre. Vi prøver å fullføre prosjektene så fort som mulig.»

Kirken eier rundt 2,4 millioner mikrofilmruller med genealogiske opptegnelser som er lagret i Granite Mountain arkivhvelv. Bare disse

BEGYNN MED KARTOTEKFØRING NÅ

Kom i gang ved å gå inn på indexing.familysearch.org.

Velg ett av syv språk å jobbe med i rullegardinmenyen.

Klikk på **Get Started**.

Programvaren for kartotekføring vil automatisk bli lastet ned og starte.

Øv deg på en treningsbunke for å bli kjent med programvaren.

Begynn å kartotekføre! Du kan velge en bunke fra et hvilket som helst prosjekt, ordnet etter land. ■

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN © IRI

inneholder rundt 15 milliarder opptegnelser som venter på å bli kartotekført. Utallige andre fysiske opptegnelser finnes over hele verden.

«[Å finne et navn og personlige opptegnelser] er en opplevelse som vender slektsforskernes hjerte til sine forfedre,» sier bror Ericson. «Kirkens medlemmer kan bruke opplysningene som er kartotekført, til å dokumentere sine slektslinjer og tilby sine forfedre templets frelsende ordinanser.»

Selv om så å si hvem som helst med tilgang til en datamaskin kan delta i det enkle kartotekføringsarbeidet, må ikke dets betydning undervurderes, sier søster Gale. «Hvis folk [kunne] se kartotekføringen i det større perspektiv som slektsforskning gir, ville de forstått hvor viktig den er og hvorfor vi trenger flere frivillige.»

«Vi trenger flere som er engasjert i kartotekføring,» sier bror Ericson, «og vi ber folk om å fortelle sine venner og familiemedlemmer om dette programmet, enten de er medlem av Kirken eller ikke. Dette er ikke bare for Kirkens medlemmer. En morsom vekselvirkning oppnås når alle arbeider med et felles mål.» ■

FamilySearch sine koordinatore har et nytt mål for frivillige: kartotekføring på andre språk enn engelsk.

Stadig flere blir selvhjulpne i Ecuador

Av Heather Wrigley

Kirkens tidsskrifter

«**P**ersonlig frihet og ansvar som borger er avhengig av å hjelpe den enkelte å hjelpe seg selv,» sa president Ezra Taft Benson (1899–1994), Kirkens trettende president, i sin åpningstale for Benson Institute Agriculture and Food Institute and Corporation, et program i regi av Kirkens veldedighetstjeneste.

Med selvhjelpenhet som mål, har Benson-instituttet hjulpet tusenvis av mennesker å forbedre matvareproduksjon, ernæring og helse, og dermed økt livskvaliteten for noen av verdens fattige.

I 2009 reiste medlemmer av Benson-instituttet til Ecuador, et land med mye landbruk. I dette landet med nesten 15 millioner innbyggere er imidlertid 23 prosent av barn under fem år kronisk underernært, ifølge Verdens helseorganisasjon. Benson-instituttet bidrar til å redusere denne underernæringen og bryte fattigdomssirkelen.

En mor til seks sa at før Benson-instituttet kom, var det ofte vanskelig å forsørge familien: «Det er så trist å være mor og være så fattig at man ikke kan gi sine barn et måltid eller en porsjon brød hver dag,» sa hun.

Familiene som samarbeidet med Benson-instituttet, lærte forbedrede planteteknikker, avlingsrotasjon, smådyrhold, balansert ernæring, personlig hygiene og riktig tilberedelse av mat.

Sulten, som var en daglig prøvelse for mange, forekommer sjeldnere etter innføringen av de nye landbruksteknikkene. Familiene har opplevd en sterk økning i matproduksjonen, slik at de nå kan bygge seg opp et matvarelager i

tillegg til å selge produkter med fortjeneste. I tillegg har familiene fått bedre helse på grunn av bedret kosthold og hygiene. De nydyrkede matvarene har gitt dem næringsstoffer de tidligere manglet i kosten sin.

Familier som har samarbeidet med Benson-instituttet, har fått bedre helse etter å ha gjort forbedringer i kosthold og hygiene.

«Før hadde vi barn som ikke klarte å henge med,» sa en lokal lærer. «Etter programmet har barna lært mye raskere. Før hadde vi barn som ofte ble syke, men nå blir de ikke syke lenger. Før sovnet de i timen, men ikke nå lenger. Før så de mye mer slitne ut, men etter programmet ser de friskere og mer energiske ut.»

Alle Kirkens velferdsinitiativer bygger på velprøvde prinsipper for selvhjelpenhet. Dette, sammen med Benson-instituttets lange erfaring og store kunnskap, fortsetter å velsigne tusenvis av mennesker over hele verden. ■

Se en film om prosjektet i Ecuador på engelsk og spansk på Internett-adressen <http://lds.org/church/news/growing-self-sufficiency-in-ecuador>

Vær et lys for verden, sier apostler til sentralamerikanske hellige

Ethvert medlem av Kirken må utvikle dyp tro på Kristus, sa eldste M. Russell Ballard og eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum til medlemmer i Guatemala, Honduras og Nicaragua på sine oppdrag i Sentral-Amerika i januar 2011. Sammen med andre kirkeledere rådet de medlemmene til å styrke sine familier gjennom bønn, skriftstudium, tempelarbeid, familiens hjemmeaften, helligholdelse av sabbatsdagen, lydighet mot Herrens bud og å fortelle andre rundt seg om sin tro.

Eldste Christofferson og eldste Ballard presiderte over konferanser i en rekke staver og deltok på temakvelder for lokale prestedømsledere, foreldre og ektepar, unge enslige voksne og ungdom. De møtte også 1100 misjonærer i fire misjoner, stavspreidentskaper, biskoper og grenspresidenter.

Eldste Scott vender tilbake til Mosambik

«Dere er noen av de mest dyrebare barn på jorden, og Gud elsker dere,» sa eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum til siste-dagers-hellige i Mosambik under et besøk til området Afrika sydøst nylig. Elleve år etter at han innviet dette landet for evangeliets forkynnelse, vendte eldste Scott tilbake i januar 2011 og fikk se at Kirken har gjort stor fremgang.

Da eldste Scott besøkte Mosambik første gang, var det bare 40 medlemmer av Kirken der, og landet hørte inn under Syd-Afrika Johannesburg misjon. Da han kom dit for andre gang, hadde Kirken vokst til over 5000 medlemmer fordelt på 2 distrikter, 19 grener og 3 grupper over hele landet. Mosambik er også hovedsete for Mosambik Maputo misjon, som dekker hele Mosambik og Angola.

Før han forlot landet, tok eldste Scott seg tid

FOTO GIENGITT MED TILLATELSE FRA ELDSTE NEIL L. ANDERSEN

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum her sammen med medlemmer og misjonærer i Stillehavsområdet.

til å møte og takke leger som var i Mosambik for å delta i Kirkens humanitærhjelpsprogram.

Eldste Bednar og eldste Andersen styrker hellige i Stillehavsområdet

Kirkens medlemmer i Stillehavsområdet ble nylig undervist, oppmuntret og oppbygget av to medlemmer av De tolv apostlers quorum, eldste David A. Bednar og eldste Neil L. Andersen.

Eldste Bednar møtte misjonærer og medlemmer i New Zealand, på Tonga, Hawaii og Marshalløyene. For medlemmene på Marshalløyene var eldste Bednars besøk en viktig begivenhet, ettersom det antas at det er første gang et medlem av De tolv apostlers quorum har besøkt øynasjonen.

Eldste Andersen utførte oppdrag i Australia, Papua Ny-Guinea, New Zealand og Fransk Polynesia.

«På våre reiser til øyene i havet og like til jordens ende, ser vi at Kirken finnes overalt,» sa eldste Bednar. «Den er veietablert, den vokser og det finnes mange trofaste, gode mennesker. Det er virkelig et mirakel.» ■

Du finner mer om vår tids profeter og apostlers virksomhet på Internett-adressen lds.org/study/prophets-speak-today.

Tro og familie motiverer nykaledonere til tempelbesøk

I januar tilbragte 147 medlemmer av Kirken fra Ny-Caledonia en måned i Hamilton på New Zealand for å gå i templet der.

For mange var det første gang de var i et sistedagers-hellig tempel. For andre var det en årlig begivenhet.

«Vi har ikke noe tempel på Ny-Caledonia, og de fleste medlemmene kommer fra svært ringe kår,» sa Georgie Guidi, et medlem av gruppen. «Foreldrene arbeider hele året for å spare penger

til turen.» Templet ligger over 1600 km fra disse medlemmenes hjem.

Han sa at grunnen til at de er så villige til å reise til New Zealand er at opplevelsene de har der, styrker deres tro på Jesus Kristus og knytter deres familier sammen.

Gerard Mou-Tham, distriktpresident på Ny-Caledonia, tilføyde at «det å komme til templet er en anledning for mange til å øke sin tro og komme nærmere Gud». ■

KORT FRA FLERE STEDER I VERDEN

Statsministeren på Salomonøyene mottar familieerklæringer

Kirken overrakte et eksemplar av «Familien – En erklæring til verden» (*Liahona* og *Ensign*, nov. 2010, 128) til statsministeren på Salomonøyene, Danny Philip, i en kort seremoni fredag 21. januar 2011.

Eldste Dirk Smibert, områdesytti, og andre representanter for Kirken møtte statsministeren i hans bolig og overrakte ham erklæringen og en statuett av en familie.

Datoer for El Salvador tempel bekjentgjort

Kirkens første presidentskap har invitert medlemmer og offentligheten til omvisning i San Salvador El Salvador tempel under dets første åpne hus, som

arrangeres fra fredag 1. juli 2011 til og med lørdag 23. juli 2011, unntatt på søndager.

En kulturell feiring vil bli arrangert lørdag 20. august 2011, etterfulgt av innvielsen dagen etter.

Nettsted gjør det mulig for medlemmer å bruke sine talenter til å bygge opp Kirken

«Helping in the Vineyard» er et nytt nettsted opprettet av Kirken for å støtte opp under det voksende antall frivillighetsprosjekter Kirkens medlemmer kan hjelpe til med. Prosjektene omfatter oversettelse, kartotekføring for FamilySearch, fotografering, merking av filmklipp og bilder samt redigeringsarbeid. Arbeidet kan utføres hvor som helst så lenge man har Internett-tilgang.

Skaperne av Vineyard håper å få 10 000 frivillige til å registrere seg og delta i prosjekter via Internett i løpet av 2011. Medlemmer

kan registrere seg for å delta på vineyard.lds.org. For tiden er det bare tilgjengelig på engelsk.

Museum åpner nye barneutstillinger

Kirkehistorisk museum i Salt Lake City har avduket to nye utstillinger med verker fra kreative læringsmiljøer og barnekunst.

The Gospel Blesses My Life [*Evangeliet velsigner mitt liv*] viser kunst av barn fra 42 land over hele verden. Kunsten skildrer hvordan kunnskap om Jesu Kristi evangelium velsigner mennesker.

A Book of Mormon Fiesta [*Mormons bok-fiesta: A Latin American Celebration*] [*En latinamerikansk feiring*] har interaktive innslag som markerer den latinamerikanske kulturarv i Kirken og forteller latinamerikanske medlemmers historier.

Du finner mer informasjon om utstillingene på churchhistorymuseum.org. ■

KOMMENTARER

Mot til å bli sterkere

Jeg tenker daglig på råd og veiledning jeg får i *Liahona*. *Liahona* hjelper meg med mine daglige avgjørelser, og jeg blir ivrigere til å etterleve evangeliet. Bladet gir meg mot til å bli litt sterkere.

Ramon Cristopher Hipolito Villaluna,
Filippinene

Løser umulige problemer

Budskapene i *Liahona* holder meg sterk. Når jeg trenger å ta tilsynelatende umulige avgjørelser, leser jeg budskapene om igjen og finner den perfekte løsningen. Dere må aldri slutte med budskapene fra Det første presidentskap eller «Sagt av siste-dagers-hellige».

Evelyn Forson, Ghana

Dette er sannheten

Liahona har vært en rettesnor i mitt liv siden jeg ble medlem av Kirken for 15 år siden, og jeg har mottatt sterke tilskyndelser fra Ånden mens jeg har lest i det. Det er min tilflukt når jeg er lei meg. Når jeg leser historiene om hellige over hele verden og generalautoritetenes ord, føler jeg trygghet, fred og en bekreftelse på at dette er sannheten.

Felipe Urbina, Costa Rica

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet.

IDEER TIL FAMILIENS HJEMMEAFTEN

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmefest. Dette er noen få eksempler.

«**Den sanne vei til lykke**», s. 28: Etter å ha presentert artikkelen for familien, skulle dere overveie følgende spørsmål: Hvordan påvirker de avgjørelsene vi tar nå, vår fremtidige lykke? Hvordan kan vi være sikre på at vi tar gode avgjørelser?

«**Kraften i utdanning**», s. 42: Forfatteren av denne artikkelen ble motivert av det president Gordon B. Hinckley sa om utdanning: «Dere trenger all den utdanning dere kan få. Ofte hva som helst som måtte kreves for å gjøre dere kvalifisert til å arbeide i verden.» Snakk sammen som familie om offer og hvilke velsignelser vi får ved å ofre.

«**Lær en mann å fiske**», s. 54: Les eller

gi et sammendrag av denne artikkelen for familien. Hvordan forberedte Ezra seg på prøvelser? Hvordan hjalp vår himmelske Fader ham? Drøft hva dere som familie kan gjøre for å forberede dere.

«**Stol på Herren**», s. 60: Les artikkelen som familie. Vurder å be familiens medlemmer fortelle om tilfeller hvor deres bønner har blitt besvart. Snakk om de forskjellige måtene vår himmelske Fader kan besvare bønner på og viktigheten av å stole på ham.

Min datters spørsmål

Som biskop i vår menighet oppfordret jeg foreldre til å gi sine barn anledninger til å undervise på familiens hjemmefest. Min hustru og jeg bestemte oss for å gjøre som jeg sa.

Sønnen vår underviste først, og vi gledet oss over hans leksjon om bønn. Neste mandag var det vår datters tur. Hun ble døpt bare noen måneder tidligere. Emnet var Guds skaperverk. Hun stilte en rekke spørsmål som vi besvarte etter tur. Så bar hun vitnesbyrd og avsluttet.

Min sønn utbrøt: «Du har ikke undervist oss ennå. Du har bare stilt spørsmål.» Jeg

fortalte imidlertid familien at jeg ble rørt da min hustru, idet hun besvarte et av spørsmålene, sa at hun er takknemlig til Gud for at han har skapt familier og gitt henne en flott familie med en kjærlig mann. Jeg fortalte dem at mitt hjerte ble fylt av takknemlighet da min yngste datter besvarte spørsmålet «Hvem skapte verden?» med å rope ut: «Jesus.» Jeg syntes også mange andre svar var overveldende forstandige.

Så selv om min datter ikke «underviste» slik min sønn forventet, er leksjonen hennes – og andre som mine barn har holdt – noen av de beste familiens hjemmefester vi har hatt.

Richard Ikegbu, Nigeria

BYGG PÅ EN SIKKER GRUNNVOLL

Av Joshua J. Perkey

Kirkens tidsskrifter

Ikke langt fra den store elven Ohio ligger en liten by i utkanten av Louisville i Kentucky. Den heter Anchorage. Den var en gang et sted med gårder der en elvebåtkaptein etablerte sitt siste transportsted. Nå har den blitt hjemsted for familier fra mange forskjellige trosretninger.

Det var i kirken og hjemme der og mens jeg utforsket den fantastiske verden under skogene av morbær-, eike-, lønne, kastanje- og piletrær, jeg lærte om en av kristenhetens grunnvoller: At Jesus kom som mesterlæreren og lærte oss om godhet og integritet.

Mine foreldre var gode mennesker og trofaste i sin kirke. De lærte meg å være et godt menneske og at det er visse ting som er riktige, som å være vennlig mot andre, og visse ting som ikke er riktige, som å stjele. På den annen side lærte de meg også at det ett menneske tror er sant, er like gyldig som det en annen tror er sant, selv om disse oppfatningene er prinsipielt forskjellige. Slik jeg forstår det, er det i denne filosofien ingen evige prinsipper som er sanne for alle mennesker, bare personlige meninger som intelligente personer har rett og plikt til å godta som sanne for dem.

På grunn av disse underliggende prinsipper for moral relativisme, var det vanskelig for meg å tro det de siste-dagers-hellige misjonærene

lærte meg om behovet for forsoningen, prestedømsmyndighet og profeter. Ja, min omvendelsesprosess tok meg seks lange år da jeg konstant utfordret meg selv og spurte hvem jeg var, hva jeg trodde og om det faktisk kunne være en Gud som hadde etablert evige prinsipper for sannhet og villfarelse, synd og konsekvenser.

Bemerkelsesverdig nok mottok jeg åndelig bekreftelse, men ikke før jeg var ydmyk

nok til å akseptere den. Først fikk jeg et vitnesbyrd om dåp, deretter om Mormons bok og deretter om Joseph Smith som en sann profet. Ytterligere vitnesbyrd fulgte, linje på linje, om dagens profeter og apostler.

Et vitnesbyrd kan bli urokkelig.

Til slutt kom jeg til et punkt i livet da jeg ikke bare trodde at evangeliet var sant – jeg visste det. Høydepunktet med mange små vitnesbyrd dannet en grunnvoll som min tro var sikker på, et festningsverk som utfordringer mot vitnesbyrd knuses mot.

Det er vår guddommelige rett å søke svar fra Herren. Og vi må fortsette å gi oss selv åndelig næring hver dag så vårt vitnesbyrd forblir sterkt. Men jeg vet også at det ifølge Herrens program ikke er produktivt å fortsette å tvile på prinsipper som vi har mottatt et vitnesbyrd om. Det kan faktisk føre til frafall.

Jeg kjemper ikke lenger med min ungdoms moralske relativisme. Jeg vet at når profeten taler, kommer hans ord fra Gud. Når jeg opplever situasjoner som utfordrer mitt vitnesbyrd, stoler jeg på vitnesbyrdet jeg allerede har mottatt, og deretter gjør jeg mitt beste for å etterleve det. Det er veien til fred, det er veien til lykke. ■

Kirkens velferdsplan

MARKERING AV 75 ÅR MED SELVHJULPENHET OG TJENESTE

«Vår primære hensikt var å etablere ... et system som ville fjerne lediggangens forbannelse og forsorgsvesenets onder, og gjeninnføre uavhengighet, flid, sparsommelighet og selvspekt blant våre medlemmer. Kirkens mål er å hjelpe mennesker å hjelpe seg selv. Arbeid skal gjenvinne sin posisjon som det styrende prinsipp i livet til Kirkens medlemmer.»

President Heber J. Grant (1856–1945), i Conference Report, okt. 1936, 3; se også Læresetninger fra Kirkens presidenter: Heber J. Grant (2003), 115.

INNHOOLD

- 82** Et brev fra Det første presidentskap
- 83** På Herrens måte
- 84** 75 år med fremtidsrettet livsførsel
- 85** Forstå viktigheten av selvhjulpenhet
- 92** Hvordan styrke vår barmhjertighetstjeneste ved å følge Frelseren
- 93** Manges styrke
- 96** Gjør velferdsprinsipper til en del av ditt liv

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE
DET FØRSTE PRESIDENTSKAPS KONTOR
47 EAST SOUTH TEMPLE STREET, SALT LAKE CITY, UTAH 84150-1000

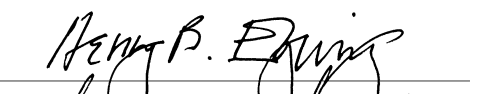
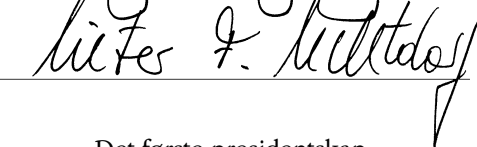
1. juni 2011

Kjære brødre og søstre

I år er det 75 år siden Kirkens velferdsprogram ble innledet. De følgende sider vil forklare noe av programmets historie. De vil også gjøre deg kjent med Kirkens internasjonale velferdsprosjekter og vise hvordan velferdsprinsipper fungerer for Kirkens medlemmer rundt om i verden.

Årsdagen tjener også som en oppfordring og påminnelse for oss alle om å bli mer selvhjulpne og følge Frelseren med hensyn til å hjelpe mennesker å hjelpe seg selv. Vi innbyr deg og din familie til ydmykt å overveie og handle ifølge prinsippene for velferd og selvhjulpenhet når dere leser denne spesielle delen.

Med vennlig hilsen

Det første presidentskap

På Herrens måte

Det var en tid da aksjemarkedet gikk svært dårlig. Banker og andre finansinstitusjoner gikk konkurs. Arbeidsløsheten steg i været. Folk mistet sine hjem. Myndighetene iverksatte omfattende programmer for å prøve å reversere nedgangen. Flere og flere ble nødt til å vende seg til det offentlige for å skaffe seg mat og andre nødvendigheter.

Beskrivelsen av 1930-årene kan også anvendes på nyere tider. Da, så vel som nå, har Kirkens velferdsplan vært tilgjengelig for å «hjelp folk å hjelpe seg selv»,¹ under katastrofer, under omfattende økonomiske depresjoner og nedgangstider, og under de mindre, mer personlige utfordringer som familier og enkeltpersoner kan oppleve når som helst.

Selv om velferdsplanen slik vi kjenner den i dag, ikke ble introdusert før i 1936, har hellige i *enhver* evangelieutdeling praktisert prinsipper for fremtidsrettet livsførsel fordi Frelseren Jesus Kristus er arkitekten for velferdsplanen. President Thomas S. Monson har sagt: «Herren sørget for en fremgangsmåte da han erklærte: "Og lagerhuset skal opprettholdes ved gaver som innvies til kirken, og enker og foreldreløse skal forsørges, likeledes de fattige." (L&p 83:6.) Så kom påminnelsen: «Men det er nødvendig at det skjer på min måte. (L&p 104:16).»²

For å hjelpe på Herrens måte må vi selv bli selvhjulpne og deretter søke å hjelpe andre å bli selvhjulpne. «Selvoppofrende menn og kvinner hjelper til med å få dette inspirerte programmet i gang,» sa president Monson. «Planen ville i virkeligheten ikke la seg realisere om den bare var grunnlagt på menneskelig anstrengelse, for dette programmet virker gjennom tro, slik Herren har foreskrevet det.»³

75-årsdagen for velferdsplanen – som markeres i

år – gir siste-dagers-hellige anledning til å tenke over grunnleggende prinsipper som å bli selvhjulpne, vise omsorg for fattige og trengende, og tjene andre. Når vi etterlever disse prinsippene, er vi bedre i stand til å avhjelpe lidelse, bygge opp karakter og fremme enhet.

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Heber J. Grant (2003), 115.
2. Se Thomas S. Monson: «Herrens fremgangsmåte», *Lys over Norge*, apr. 1978, 7.
3. Se Thomas S. Monson, *Lys over Norge*, apr. 1978, 7.

«Det egentlige og langsiktige mål med velferdsplanen er å bygge opp karakteren til Kirkens medlemmer, dem som gir og dem som mottar, å få frem alt det beste i dem og få Åndens latente rikdommer til å blomstre og bære frukt, det som når alt kommer til alt, er denne kirkes egentlige oppgave, formål og hensikt.»

President J. Reuben Clark jr. (1871–1961), førstestående i Det første presidentskap, i Glen L. Rudd, *Pure Religion: The Story of Church Welfare Since 1930* (1995), 301.

Hellige i enhver evangelieutdeling har fulgt Frelserens eksempel og tatt seg av fattige og trengende.

Fotografier på side 81–Øverst: Medlemmer lossert mat ved biskopens sentrale lagerhus i Salt Lake City, 1937. Midten: Filippinske ungdommer planter frøplanter i en kjøkkenhage. Nederst: Medlemmer arbeider på en velferdsfarm i Utah, 1948

75 år med fremtidsrettet livsførsel

Selv om Kirkens velferdsplan ennå ikke var formalisert, forsto de første hellige hvor viktig det var å være selvforsynte, ta seg av de fattige og trengende, og tjene andre. Profeten Joseph Smith sa: «Et menneske som er fylt med Guds kjærlighet, er ikke tilfreds med bare å velsigne sin familie, men reiser omkring i hele verden, ivrig oppsatt på å velsigne hele menneskeheten.»¹

Ikke lenge etter at Kirken var opprettet, ble det oppført små biskopens lagerhus og tiendekontorer for å hjelpe de trengende. Joseph Smith innførte innsamling av fasteoffer i Kirtland, Ohio, i 1830-årene.² Tiendeprinsippet ble også innført i denne perioden (se L&P 119). Tiende og fasteoffer ble betalt med arbeid, produkter og andre varer. Biskoper og grenspresidenter hadde tilsyn med distribueringen av disse ressursene slik de gjør i dag.³

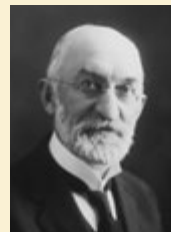
Mange av de første hellige strevde med å forsørge seg selv. For å bekjempe lediggang gikk Kirkens ledere og medlemmer sammen om å finne måter å skape tilstrekkelig levebrød på. Noen fikk arbeid med å oppføre kirkebygninger og fullføre offentlige prosjekter. Andre drev gårder og solgte produkter for å livnære seg selv og familien. Etter hvert som de hellige samarbeidet, ble de velsignet med nok til å dekke sine behov.

Vi har andre utfordringer i dag, men siste-dagers-hellige fortsetter å sørge for seg selv og ta seg av de fattige og trengende ved å følge Frelserens læresetninger og tidligere generasjoners eksempel.

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 420.
2. Se Howard W. Hunter, «Fast Day», *Ensign*, nov. 1985, 72.
3. Se Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 2, 4.

Informasjonen i denne tidslinjen er hentet fra følgende kilder, med mindre annet er angitt: Susan Clayton Rather, Supporting the Rescue of All That Is Finest (2005); Glen L. Rudd, Key Moments in Church Welfare Services (2008); Glen L. Rudd, Important Events for Historical Church Welfare (1999); Glen L. Rudd, A Brief History of the Church Employment Program (1998); Glen L. Rudd, Pure Religion (1995).

1936

- 6. april: President Heber J. Grant og hans rådgivere kunngjør Kirkens sikkerhetsplan under generalkonferansen.
- Oktober: Kirken organiserer velferdskomiteen på generalplan.

«Når vi faster, ... blir vi sultne. Og en kort stund føler vi i bokstavelig forstand det samme som de sultne og trengende. Når vi gjør dette, får vi en større forståelse for den nød de måtte føle. Når vi gir et offer til biskopen for å lindre andres lidelse, gjør vi ikke bare noe storartet for andre, men vi gjør noe stort for oss selv også.»

Eldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008)
i De tolv apostlers quorum, «Fasteloven»,
Liahona, juli 2001, 90; *Ensign*, mai 2001, 73.

De siste-dagers-hellige i Californias Central Valley arbeider i en vingård som Kirken eier i Madera, California, USA. Vingården produserer mange hundre tonn rosiner til bruk for fattige utover hele verden.

Forstå viktigheten av selvhjulpenhet

Mange medlemmer tenker kanskje på velferd som et program for å hjelpe medlemmer som midlertidig er i en vanskelig situasjon. Men formålet med Kirkens velferdsplan er langt mer omfattende. Den fremmer også selvhjulpenhet som livsstil. President Thomas S. Monson har sagt at selvhjulpenhet – «evnen, forpliktelsen og innsatsen for å sørge for livets nødvendigheter for seg selv og familien»¹ – er et vesentlig element i vårt timelige og åndelige velbefinnende.²

Det er ikke nok bare å ha et ønske om å bli selvhjulpne. Vi må gjøre en bevisst, aktiv innsats for å sørge for våre egne og familiens behov. Biskop H. David Burton, presiderende biskop, minner oss om at når vi har gjort alt vi kan for å være selvhjulpne, «kan vi frimodig vende oss til Herren og be om det vi fremdeles måtte mangle».³ Å være selvhjulpne gjør at vi kan være til velsignelse for andre. Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum sier: «Først når vi er selvhjulpne, kan vi virkelig ta etter Frelseren og tjene og velsigne andre.»⁴

Selvhjulpenhet involverer flere sider av et balansert liv, bl.a. (1) utdanning, (2) helse, (3) arbeid, (4) familiens hjemmeproduksjon og lager, (5) familiens økonomi og (6) åndelig styrke.

T.v., øverst: Nederlandske siste-dagers-hellige høster og laster poteter for tyske medlemmer i 1947. Over: Opplæring i matproduksjon i Ecuador har hjulpet medlemmer å dyrke mer produktive kjøkkenhager.

1937

- Kirken oppretter det første biskopens sentrale lagerhus, i Salt Lake City.

1938

- Tomt til Welfare Square blir kjøpt i Salt Lake City, og byggingen settes i gang.
- April: Kirkens sikkerhetsplan gis navnet Kirkens velferdsplan.
- 12. august: Kirken åpner sin første Deseret Industries bruktbutikk, i Salt Lake City.

1. Utdannelse

Herren har befalt oss å søke «lærdom ved studium og også ved tro» (1&p 88:118). President Gordon B. Hinckley (1910–2008) sa: «Vi tror på utdannelse. Denne kirke oppfordrer til utdannelse. Det påhviler ethvert medlem av denne kirke, som et påbud fra Herren, å skaffe seg all den utdannelse man kan... Det påhviler de siste-dagers-hellige som en erklæring fra Herren selv å utdanne vårt sinn og våre hender.»⁵

Å skaffe seg en utdannelse var målet til Roberto Flete Gonzalez fra Den dominikanske republikk, som begynte på college like etter at han kom hjem fra misjon. Hans far gikk med på å betale for ham slik at Roberto kunne konsentrere seg om studiene, men kort tid etterpå døde Robertos far, og familien satt igjen i en fryktelig økonomisk situasjon.

Roberto sluttet på skolen og begynte å arbeide for forsørge seg selv, sin mor og søster. Han lurte på hvordan han noen gang kunne fullføre utdannelsen.

Noen uker senere kunngjorde president Hinckley «et dristig initiativ» som ville hjelpe unge i utviklingsland å «komme seg ut av fattigdommen som de og generasjoner før dem har levd i».⁶ Roberto søkte om og ble innvilget et PEF-lån, som gjorde at han

kunne fortsette sine studier. Denne muligheten hjalp ikke bare til med den umiddelbare finansieringen, men hjalp også Roberto til å ha tro nok til å gifte seg og skape en evig familie, for han visste at han ville kunne forsørge dem.

Roberto fullførte medisinstudiet mens han var biskop, og ble det første medlem av Kirken i det dominikanske nasjonale utvalg for medisinske læresteder. Men de beste resultatene, sier han, har vist seg hjemme. «Det har skjedd forandringer i min familie, for vi er nå fjernere fra fattigdommen,» sier han. «Jeg er takknemlig for at min sønn ikke må leve slik jeg gjorde, for vi har kommet oss ut av den onde sirkelen.»

Mer informasjon kan du finne i delen om utdannelse og lesekunst på providentliving.org og besmart.com, et nettsted som hjelper siste-dagers-hellig ungdom å forberede seg til høyere utdannelse.

«Alt sant vi kan lære mens vi er i dette liv, vil være med oss i oppstandelsen. Og alt vi kan lære, vil styrke vår evne til å tjene.»

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, «Utdannelse for det virkelige liv», *Ensign*, okt. 2002, 21.

1939

- Det første lagerhus og den første hermetikkfabrikk på Welfare Square settes i gang.

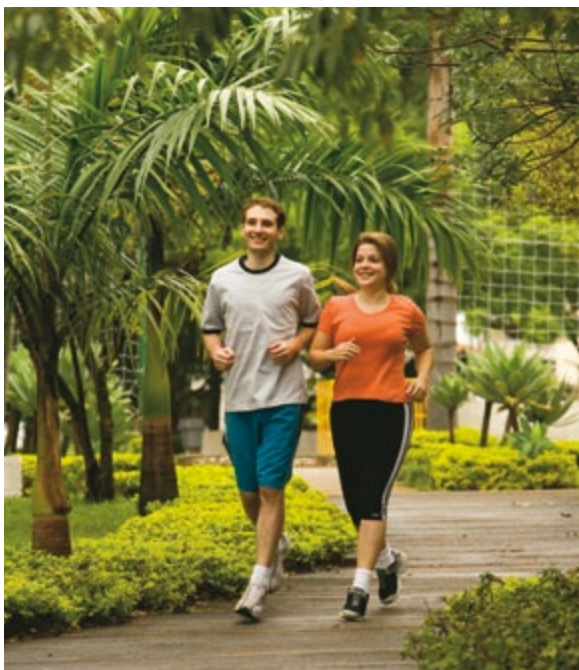

1940

- 27. august: President David O. McKay innvier kornsiloen på Welfare Square. Kirkens medlemmer donerte mer enn 70 000 timer arbeid for å bygge den.

1941

- 20. april: Det første meieri på Welfare Square settes i drift.

Lengst t.v.: Siste-
dagers-hellige
studenter skaffer
seg utdannelse
for å være bedre
forberedt på å møte
dagens strenge og
konkurranspregede
verden. T.v.: Mosjon
og riktig kosthold er
en viktig bestand-
del av å behandle
vårt legeme med
omtanke og
respekt.

2. Helse

Fordi vi er skapt i Guds bilde (se 1 Mosebok 1:27), er vårt legeme et tempel og skulle behandles med omtanke og respekt (se 1 Korinterbrev 3:16–17).

Visdomsordet, som finnes i Lære og pakter 89, er Herrens helselov og ble åpenbart for Joseph Smith i 1833. Det lærer oss at vi skulle spise nærende mat og unngå skadelige stoffer. Apostler og profeter har siden lært oss at vi skulle holde oss unna alle stoffer eller all praksis som skader vårt legeme eller sinn, og som kan føre til avhengighet.⁷

Sainimere Balenacagi fra Fiji lærte dette som tenåring da hun var i et bryllup med noen venner som ikke var medlemmer av Kirken. Mange der, også Sainimeres venner, drakk og røykte og oppfordret henne til å drikke. «Jeg hadde lært hele mitt liv å etterleve evangeliets normer, så jeg avslo uten å nøle,» sier Sainimere.

Hun vet at velsignelsene ved å rette seg etter Visdomsordet gjelder mer enn fysisk helse: «Jeg har funnet ekstra beskyttelse ved at jeg er i stand til å ta bedre valg fordi Den hellige ånd er med meg. Jeg ser klart at normer ikke begrenser vår frihet. De beskytter oss mot konsekvenser som fører til begrenset frihet.»

Mer informasjon finner du under delen for fysisk helse på providentliving.org.

Sainimere Bale-
nacagi kjenner til
både de fysiske og
åndelige velsig-
nelser ved å følge
Visdomsordet.

«Vårt legeme er virkelig et Guds tempel. Derfor må du og jeg omhyggelig overveie hva vi tar inn i vårt tempel, hva vi tar på vårt tempel, hva vi gjør overfor vårt tempel, og hva vi gjør med vårt tempel.»

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum, «Ye Are the Temple of God», *Ensign*, sept. 2001, 18.

1948

- 1. mars: Kirken åpner et regionalt arbeidskontor i Salt Lake City.

1960

- Mars: Et nytt meieri på Welfare Square fullføres.

1963

- Pastaproduksjon og en ny hermetikkfabrikk på Welfare Square settes i gang.

Øverst: En ung kvinne får hjelp ved et arbeidskontor i Mexico. Over: Oséias Portinari sier at arbeidsformidlingskontoret i São Paulo i Brasil «gir arbeidsløse medlemmer et bedre syn på livet».

3. Arbeid

I mange menigheter og grener er det å finne seg arbeid det mest presserende behov medlemmer står overfor når de streber etter å bli selvhjulpne. Prestedømsquorumer og medlemmer av menighetsrådet kan hjelpe disse medlemmer. De skulle arbeide tett med disse personene, finne nyttige ressurser i samfunnet, mentorer som personlig kan hjelpe dem som trenger det, og ledige jobber. Kraften i medlemmer som arbeider sammen i tro for å velsigne de nødstedte, vil ofte føre til at man lykkes med et godt arbeid.

I noen områder av verden har Kirken opprettet

«Vår himmelske Fader ber bare om at vi gjør vårt beste – at vi arbeider for full kapasitet, uansett hvor stor eller liten den måtte være.»

President Dieter F. Uchtdorf, annetterådsgiver i Det første presidentskap, «To prinsipper for enhver økonomi», *Liahona* og *Ensign*, nov. 2009, 56.

arbeidskontorer. For tiden finnes det mer enn 300 sentre i 56 land som tilbyr slike tjenester som yrkeskurs, møter via Internett og personlig jobbbrådgivning. Kirkens nye nettsted LDSjobs.org sørger også for hjelpemidler for arbeidssøkere, arbeidsgivere og ledere i Kirken.

Etter at Oséias Portinari fra Brasil ble oppsagt, brukte han over to måneder på å søke ny jobb. Da han ikke klarte å finne jobb, arbeidet han som frivillig ved det lokale arbeidskontoret i São Paulo. Å hjelpe andre med å søke jobb ga Oséias mulighet til å forbedre sine egne ferdigheter med hensyn til intervjuer og jobbsøking. Han gikk på jobbsøkerkurset flere ganger og ble til slutt instruktør. Mens han flittig hjalp andre, begynte Oséias til sin overraskelse snart å bli oppringt av mulige arbeidsgivere, noe som førte til at han fikk en god stilling.

Oséias er takknemlig for Kirkens hjelpemidler som gir arbeidsløse medlemmer en bedre innstilling til livet. Han sier: «Jeg vet at når vi gjør en innsats, åpner Herren dører.»

Du finner mer informasjon på LDSjobs.org, employment.lds.org eller ditt nærmeste arbeidsformidlingskontor.

1973

- Kirken etablerer Kirkens sosialtjeneste for å hjelpe familier.

1976

- Velferdsfasiliteter finnes over hele USA og Canada.
- 29. mars: Et nytt biskopens lagerhus på Welfare Square fullføres.

1978

- Kirken danner en beredskapsskomité for å hjelpe millioner av mennesker i verden som rammes av katastrofer.

4. Familiens hjemmeproduksjon og lager

I 2007 utga Kirken *Forbered alt som er nødvendig – Familiens hjemmelager*, en brosjyre som forklarer en enkel måte å skaffe seg et familiens hjemmelager på. Det første presidentskap oppfordrer medlemmer over hele verden til å gå inn for å ha et grunnlager av mat og vann og noen sparepenger. Medlemmer kan begynne med å produsere eller kjøpe noen få ekstra artikler og sette til side litt penger hver uke, slik omstendighetene tillater dem. Ved å følge dette mønsteret over tid kan medlemmer opprette et hjemmelager og en økonomisk reserve tilpasset sitt behov.⁸

Da familien Lugo fra Valencia, Venezuela, hadde hørt dette rådet, følte de seg inspirert til å begynne på sitt eget hjemmelager. Hver uke begynte de å sette til side litt mat, vann og penger. Selv med sine begrensede ressurser klarte de å opparbeide en beskjeden reserve etter noen få måneder. Senere samme år gjorde en streik blant arbeiderne i Venezuela at mange sto i fare for å miste sitt arbeid. Bror Omar Lugo var blant dem som til slutt mistet sitt arbeid.

Det tok nesten to år før bror Lugo fant seg en ny jobb. I løpet av den tiden levde bror Lugo og familien av sine sparepenger og sitt matlager. Tross utfordringen forbundet med arbeidsløsheten følte familien Lugo fred og ro fordi de var forberedt. De møtte tillitsfullt den usikre fremtiden fordi de visste at de hadde fulgt rettleidingen om gradvis å bygge opp sitt hjemmelager.⁹

Mer informasjon finner du under delen for familiens hjemmelager på providentliving.org, eller se brosjyren *Forbered alt som er nødvendig – Familiens hjemmelager*.

Familier i Kongo demokratiske republikk går sammen om å dyrke kassava til mat og for å lage mel av roten til daglig bruk og til lagring for lengre tid.

«Dette nye [hjemmelager-] programmet er noe alle kan bruke. Første skritt er å begynne. Annet skritt er å fortsette. Det er ikke så viktig hvor hurtig vi kommer dit, som det er at vi begynner og fortsetter i forhold til våre muligheter.»

Biskop H. David Burton, presiderende biskop, i «Familiens hjemmelager – Et nytt budskap», *Liahona*, mars 2009, 14; *Ensign*, mars 2009, 60.

1980-årene

- De første arbeidskontorer utenfor USA blir opprettet, i Argentina, Chile, Paraguay og Uruguay.

1981

- Kirken bygger en Deseret Industries bruktbutikk på Welfare Square.

1982

- 10. september: USAs president Ronald Reagan besøker velferdsplassen i Ogden, Utah.

Devon og Michaela Stephens sier at å sette opp et budsjett har hjulpet dem å få «full kontroll» over sin økonomi.

5. Familiens økonomi

Et annet aspekt ved fremtidsrettet livsførsel er fornuftig styring av inntekt og utgifter. Det første presidentskap har gitt følgende rettleiding:

«Vi ber dere inntrengende om å være forsiktige med å bruke penger, og være disiplinerte når dere gjør innkjøp for å unngå gjeld ...

Hvis du har betalt din gjeld og har en økonomisk

reserve, selv om den er liten, vil du og din familie føle større sikkerhet og fred.»¹⁰

God familieøkonomi begynner med å betale tiende og offergaver. Når medlemmer setter Herren først, er de bedre i stand til å sørge for seg selv og andre.

En annen side ved god økonomisk styring innebærer å vite hvor stor inntekt en har og hvor store utgiftene er. Da Devon og Michaela Stephens fra Arizona, USA satte opp et budsjett, hadde de bare en vag idé om hvor mye penger de brukte hver måned. Men å sette opp et budsjett med bestemte kategorier hjalp dem å «komme ut av skyene og ned på jorden», sier Michaela. «Det var skremmende å finne ut at vi hadde mindre penger enn vi trodde, men det var også svært oppmuntrende plutselig å føle at vi hadde full kontroll over det vi hadde.»

Mer informasjon finner du under delen for familiens økonomi på **providentliving.org**, eller se brosjyren *Forbered alt som er nødvendig – Familiens økonomi*.

«Vi har alle ansvar for å forsørge oss selv og vår familie, både timelig og åndelig. For å forsørge på en fremtidsrettet måte må vi praktisere prinsippene for fremtidsrettet livsførsel: Vi må med glede leve innenfor rammen av våre midler, være tilfreds med det vi har, unngå unødvendig gjeld og flittig spare og forberede oss til dårligere tider og krisesituasjoner.»

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, «Fremtidsrettede forsørgere, timelig og åndelig», *Liahona*, og *Ensign*, mai 2009, 8.

1983

- Det presiderende biskopsråd får i oppgave å lede Kirkens velferdsprogram.

1985

- Kirkens humanitærtjeneste settes i gang.

1990-årene

- Kirken bruker sitt humanitære senter for å sortere overskuddslagre av klær og andre varer til utskipping over hele verden for å avhjelpe fattigdom og katastrofer.

1996

- Kirken etablerer Latter-day Saint Charities (Kirkens veldedighetstjeneste) for å lette humanitær innsats i utvalgte land.¹
- Velferdstjenesten bygger sine første biskopens lagerhus og hjemmelagersentre utenfor USA, i Mexico.
- Renovering av Welfare Square påbegynnes.

6. Åndelig styrke

Åndelig styrke er avgjørende for vårt timelige og evige velbefinnende. Alle erfarer prøvelser. Ved å strebe etter større åndelig styrke får vi hjelp til å møte disse prøvelsene på en god måte, og det gir oss håp om bedre tider.

Nirina Josephson-Randriamiharisoa fra Madagaskar bor for tiden i Frankrike mens hun fortsetter sin utdannelse. Da hun kom dit, strevde hun med ensomhet og hjemlengsel. «Jeg søkte trøst gjennom bønn, skriftlesing og Den hellige ånds milde hvirken,» sier Nirina. «Dette bragte meg nærmere min himmelske Fader og Frelseren, og jeg følte fred.»

Med tiden fikk Nirina venner og deltok i aktiviteter både i og utenfor Kirken, og hun var glad. Men så ble hennes verden rystet av tragiske nyheter hjemmefra. «En morgen fikk jeg beskjed om at min bror var død. Jeg ante ikke at jeg kunne bli så bedrøvet. I dagene og ukene som fulgte, kjempet jeg meg gjennom stunder med ensomhet, sinne og fortvilelse. Selv de mest dagligdagse gjøremålene ble store utfordringer.»

Noen måneder senere døde også en nær venninne. Denne sorgen i tillegg gjorde Nirinas allerede tunge byrde enda tyngre. Et øyeblikk overveide Nirina å slutte å gå i kirken, men så husket hun at de samme tingene som hadde holdt henne oppe i tidligere vanskeligheter, også kunne styrke henne nå.

«Som jeg gjorde da jeg først kom til Frankrike, søkte jeg også nå trøst i bønn, skriftlesing og Den hellige ånd. Gjennom dette oppdaget jeg i enda sterkere grad at Ånden og læren om evige familier kan gi oss trøst, og at Jesu Kristi forsoning virkelig påvirker vårt liv,» sier hun.

«Uansett hvilke prøvelser vi møter, er det ingen "blindveier" sammen med Herren. Hans plan er en plan for lykke.»

Mer informasjon om selvhjelpenhet og fremtidsrettet livsførsel finnes i *Providing in the Lord's Way: Summary of A Leader's Guide to Welfare*, som er tilgjengelig på mange språk på providentliving.org.

NOTER

1. *Providing in the Lord's Way: Summary of A Leader's Guide to Welfare* (booklet, 2009), 1.
2. Se Thomas S. Monson: «Retningsgivende prinsipper for personlig velferd og velferd i familien», *Lys over Norge*, febr. 1987, 3; *Ensign*, sept. 1986, 3.
3. H. David Burton, «Arbeidets velsignelser», *Liahona*, des. 2009, 37; *Ensign*, des. 2009, 43.
4. Robert D. Hales, «A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action», i *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (hefte, 2009), 2.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 724.
6. Gordon B. Hinckley: «Det vedvarende utdannelsesfond», *Liahona*, juli 2001, 62; *Ensign*, mai 2001, 52.
7. Se for eksempel Russell M. Nelson, «Avhengighet eller frihet», *Lys over Norge*, jan. 1989, 6; M. Russell Ballard, «Hvor listig er ikke den ondes plan!», *Liahona*, og *Ensign*, nov. 2010, 108.
8. Se *Forbered alt som er nødvendig – Familiens hjemmelager* (hefte, 2007).
9. Se «Familiens hjemmelager: Et nytt budskap», *Liahona*, mars 2009, 12-13; *Ensign*, mars 2009, 58-59.
10. *Forbered alt som er nødvendig – Familiens økonomi* (hefte, 2007).

Nirina Josephson-Randriamiharisoa har funnet ut at ved konsekvent å etterleve evangeliet kan dette holde oss oppe også gjennom de vanskeligste tider.

«Et sterkt vitnesbyrd gir fred, trøst og trygghet. Det utvikler en overbevisning om at når Frelserens lære følges til punkt og prikke, vil livet bli godt å leve, fremtiden kjennes trygg, og vi vil ha evne til å overvinne de utfordringer som krysser vår vei. Et vitnesbyrd utvikler seg fra å forstå sannhet som følge av bønn og meditasjon over Skriftenes lære. Det styrkes ved å etterleve disse sannheter med tro som er forankret i en sikker tillit til at de lovede resultater vil komme.»

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum, «Den forandringskraft som ligger i tro og karakter», *Liahona* og *Ensign*, nov. 2010, 46.

1997

- LDS Social Services (Kirkens sosialhjelp) har et rekordhøyt antall plasseringer av adopterte på ett år med 629 – det høyeste i det 20. århundre.²

1999

- Mars: Velferdstjenesten innleder et større initiativ for å etablere opptil 50 nye arbeidskontorer utover verden.
- LDS Social Services får nytt navn, LDS Family Services (Kirkens familietjeneste), og programmet utvides.

Hvordan styrke vår barmhjertighetstjeneste ved å følge Frelseren

«Den som vil berge sitt liv, skal miste det,» forkynte Frelseren. «Men den som mister sitt liv for min skyld, han skal berge det» (Lukas 9:24).

President Thomas S. Monson har sagt om denne formaningen: «Jeg tror Frelseren forteller oss at med mindre vi glemmer oss selv i tjeneste for andre, er det liten mening med vårt eget liv. De som lever bare for seg selv, vil til slutt skrumpe inn og, billedlig talt, miste sitt liv, mens de som glemmer seg selv i tjeneste for andre, vokser og blomstrer — og dermed redder sitt liv.¹

Det kan være vanskelig å finne nødvendig tid og energi til å hjelpe familie, naboer, menighet eller grenens medlemmer, lokalsamfunnet eller til og med fremmede. Når kan vi hjelpe og hvordan, spesielt når vi alle har begrenset tid? Hvordan kan vi tjene andre når våre omstendigheter begrenser vår evne?

Vårt forbilde er naturligvis Frelseren Jesus Kristus, som har bedt oss følge ham (se Matteus 4:19). Selv om vi ikke tar del i hans guddommelige kall, kan vi

ta del i hans gjerning. Apostelen Peter beskrev denne gjerning og sa at Jesus «gikk omkring og gjorde vel» (Apostlenes gjerninger 10:38).

Jesus helbredet de syke og velsignet de som var plaget (se Matteus 9:20–22; Markus 8:22–25). Vi vil kanskje ikke utføre de samme mektige mirakler, men vi kan trøste og ta oss av behovene til dem som er døende, syke eller sørgende.

Frelseren mett på mirakuløst vis dem som ikke hadde mat (se Matteus 14:15–21). Vi kan gi et generøst fasteoffer, hjelpe til med Kirkens velferdsprosjekter som matproduksjon og bidra i samfunnets innsats for å gi de trengende mat.

Jesus var oppmerksom på hver enkelt og betjente dem (se Lukas 8:45–48). Når vi søker å følge hans eksempel, vil Ånden åpne våre øyne så vi ser den lidende, den ensomme og den fremmede. Og vi kan bli ledet til å bidra til å dekke deres behov.

Jesus tilbragte tid med andre, også når han ikke hadde planlagt det (se Lukas 24:29) og også

2001

- Et nytt yrkeskurs blir iverksatt ved arbeidskontorene. Materiell for selvstendig næringsdrivende introduseres et år senere.
- 5. september: Etter at Welfare Square er ferdig renoveret, holdes en gjeninnvielsesseremoni.

2003

- 25. januar: Nettstedet for fremtidsrettet livsførsel blir igangsatt, providentliving.org.
- Et forslag om å øke antall biskopens lagerhus utover verden blir godkjent.
- Kirken starter fire store humanitære prosjekter: opplæring i gjenopplivning av nyfødte, rent vann, utdeling av rullestoler og øyebehandling.

når han måtte takle sine egne bekymringer (se Matteus 14). Vi blir rådet til å yte tjeneste i visdom og orden og ikke «løpe hurtigere enn [vi har] styrke til» (Mosiah 4:27). Men noen ganger får vi de største anledninger til å tjene og velsigne andre når det er minst beleilig. I Frelserens lignelse avbrøt den barmhjertige samaritan sin reise, der og da, for å ta seg av den sårede mannens behov (se Lukas 10:30–37).

Ingen unngikk Frelserens oppmerksomhet eller var for ubetydelig til at han ville hjelpe (se Matteus 9:9–13). Slik Frelseren gjorde, kan også vi vise andre kjærlighet og løfte dem opp, lære dem noe bedre og innby dem til å slutte seg til oss i det gode liv som Frelseren tilbyr.

Vår himmelske Fader kjenner våre unike evner, omstendigheter og ønsker, og han vet hvordan vi kan bruke dem til å hjelpe andre. Når vi kommer nærmere ham og søker hans veiledning, vil han hjelpe oss å vite hvem, hvor og hvordan vi skal tjene.

Se tjenestedelen under **LDS.org** for å få idéer til hvordan du kan tjene i Kirken, i samfunnet, i misjonærsammenheng og i humanitærtjeneste.

NOTE

1. Thomas S. Monson: «Hva har jeg gjort for noen i dag?» *Liahona* og *Ensign*, nov. 2009, 85.

«En ren og usmittet gudsyndelse for Gud og Faderen er dette: å se til farløse og enker i deres nød, og å holde seg uplettet av verden» (Jakobs brev 1:27).

Lengst t.v.: Bror Chiroque, en Unge menns president i Chulucanas, Peru, arbeider sammen med Alex, et medlem av lærernes quorum, for å lage krykker til en skadet mann i deres gren.

Fasteoffer, i likhet med dem som disse diakonene samler inn, er vesentlige for å hjelpe de trengende.

Manges styrke

Fasteloven

Herren ga fasteloven for å velsigne sitt folk og sørge for en måte å ta seg av de trengende på. Han lærte de hellige å «dele [sine] midler med de fattige, ... og de skal legges frem for min kirkes biskop ... for å bli fordelt blant de fattige og trengende» (L&P 42:31, 34). Fasteoffer er en primærressurs for Herrens lagerhus. Kirkens medlemmer oppfordres til å gi et fasteoffer som minst tilsvarer verdien av de to måltidene de ikke spiser når de faster. President Spencer W. Kimball (1895–1985) ba medlemmene gi «mye, mye mer – ti ganger mer når vi er i stand til å gjøre det».¹

Når vi forstår og etterlever fasteloven, får vi større kjærlighet til og medfølelse med de mindre heldigstilte. Faste, ledsaget av bønn, er en form for sann tilbedelse. Når vi adlyder fasteloven, får vi åndelig styrke, timelige velsignelser og et sterkere ønske om å tjene andre.

2009

- Juni: Et nytt adopsjonsnettsted er opprettet, ItsAboutLove.org.³

2010

- April: Et nytt nettsted for arbeidsformidling er opprettet, LDSjobs.org, for tiden tilgjengelig på engelsk, spansk og portugisisk.
- Matproduksjon er lagt til de humanitære prosjektene.

NOTER

1. Se «Humanitarian Activities Worldwide», providentliving.org/content/display/0,11666,4600-1-2323-1,00.html.
2. Se C. Ross Clement, «LDS Family Services» (ikke utgitt historie utarbeidet for LDS Family Services, 10. mai 2000).
3. Se Kimberly Bowen, «LDS Family Services Launches New Web Site», *Ensign*, sept. 2009, 78.

Som et tegn på den økte kraften vi får når vi forener oss for å tjene andre, hjelper prestedomsbrødre i Louisiana, USA til med å fjerne et tre som har falt ned etter orkanen Katrina i 2005.

Prosjekter som ferskenproduksjon sørger for forskjellige næringsrike matkilder som både opprettholder og lyser opp livet for dem som ellers ville ha sultet.

President Thomas S. Monson har sagt: «Begrepet fasteoffer forekommer så tidlig som på Jesajas tid, da han talte om sann faste og oppfordret folket til å faste og "bryte ditt brød til den som sulter, og la hjemløse stakkarer komme i hus" [Jesaja 58:7]. Profeten Joseph Smith innførte praksisen med å samle inn fasteoffer er opprettet, ItsAboutLove.org.³ sendte De tolv apostlers quorum et generelt brev til Kirken, der de definerte "fasteprinsippene" og sa: "La dette være et eksempel for alle hellige, og det vil aldri mer bli noen mangel på brød. Når de fattige sulter, skal de som har, faste en dag og gi det de ellers ville ha spist, til biskopen

så de fattige får det, og alle vil nyte overflod i lange tider... Så lenge de hellige vil etterleve dette prinsippet med glade hjerter og lyse åsyn, vil de alltid ha i overflod."²

Matproduksjon

Produksjon og bearbeiding av mat for å gi til de sultne har vært en hjørnestein i velferdsplanen siden den ble innført. Det som begynte som spredte kjøkkenhager og arbeidsprosjekter i Utah, ble til et stort nettverk på mer enn 1000 gårder og matproduksjonsprosjekter i Kirkens staver og menigheter. Velferdsgårder ble drevet i Nord-Amerika, Europa, Australia og Polynesia. I 1980-årene ble disse gårdene og produksjonsprosjektene slått sammen, utvidet og forbedret. Noen mindre prosjekter ble solgt.

Som i fortiden blir disse gårdene og prosjektene støttet av medlemmer av Kirken som står for det meste av arbeidet – alle som frivillige. Medlemmer bidrar med hundretusenvis av dager hvert år for å produsere, bearbeide og distribuere mat som vil gis til de trengende. Mer enn 45 millioner kg korn, bønner, kjøtt, frukt, grønnsaker og annen mat blir produsert hvert år og sikrer at biskopene har mat tilgjengelig til å hjelpe trengende. I områder der Kirken ikke har

«Hvis ethvert medlem av denne kirke overholdt fasten og bidro generøst, ville de fattige og trengende – ikke bare i Kirken, men også mange andre – bli velsignet og sørget for.»

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), «Rise to a Larger Vision of the Work», *Ensign*, mai 1990, 97.

Som et ledd i en innsats som pågår for å dekke folks mest grunnleggende behov, samler unge kvinner i Hong Kong inn såpe og andre hygieneartikler til katastrofeofre.

Prosjekter for å hjelpe andre styrker båndene mellom oss og hjelper oss å utvikle Kristus-lignende egenskaper. Her vasker unge siste-dagers-hellige i Mexico, som deltar i forskjønnelse av et nabolag, et hjem.

lagerhus eller slike ikke er lett tilgjengelige, bruker biskoper og grenspresidenter fasteofferet til å sørge for de nødvendige varer og tjenester.

Herrens lagerhus

Siden velferdsprogrammet ble innført i 1936, har medlemmer av Kirken arbeidet sammen for å lindre lidelse hos folk som er i nød. Økonomiske nedgangstider, naturkatastrofer, arbeidsløshet, sykdom og funksjonshemninger eller tider med tap har krevet at de siste-dagers-hellige har arbeidet sammen under prestedømmets ledelse for å sikre at behov blir dekket og at enkeltpersoner og familier blir hjulpet. I årenes løp har millioner av medlemmer villig gitt av sin tid og sine talenter for å hjelpe andre og erstatte, slik president Monson sier det, «svakheten til én person som står alene, [med] styrken til mange som arbeider sammen».³

Da president Heber J. Grant talte om velferdssystemet i 1936, så han for seg at «intet nytt maskineri i Kirken» ville være nødvendig, men at «stavs- og menighetsorganisasjonene, prestedømsquorumene, Hjelpeforeningen og de forskjellige hjelpeorganisasjonene [ville] bidra med den maksimale tjeneste [de] kunne fremskaffe for Kirkens generelle

velferd».⁴ Herren hadde allerede etablert den nødvendige organisasjon for å velsigne de fattige og trengende – prestedømsquorumene var på plass, Hjelpeforeninger var organisert, og Guds prestedømme var på jorden.

Kirkens medlemmer, med arbeidet de viet til dette, med sine talenter og evner, ble en integrert del av Herrens lagerhus. I tillegg til fasteofferet som blir betalt til Kirkens fasteofferfond, kan prestedømsledere benytte alle medlemmenes tid, talenter, evner og krefter til å hjelpe de som er i nød.

Ved å akseptere anledningen til å hjelpe andre som er i en vanskelig situasjon, viser vi vår kjærlighet til Gud og hans barn. Dette er velferd i det reneste lys, og når den praktiseres trofast, vil den oppløfte både giver og mottaker, slik profeter i vår tid har sett det for seg.

NOTER

1. Spencer W. Kimball, i Conference Report, apr. 1974, 184.
2. Thomas S. Monson: «Vær et forbilde», *Lys over Norge*, jan. 1997, 43.
3. Thomas S. Monson, i «Messages of Inspiration from President Monson», *Church News*, febr. 6, 2010, 2.
4. Heber J. Grant, i James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind. (1965–75), 6:19; store bokstaver modernisert.

«Til alle som kan høre min røst, erklærer jeg at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges velferdsplan er inspirert av Den allmektige Gud. Vår Herre Jesus Kristus er virkelig dens arkitekt. Han kaller på deg og meg: "Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham" (Johannes' åpenbaring 3:20).

«Måtte vi høre hans røst, måtte vi åpne vårt hjertes dør for hans nærvær, og måtte han være vår stadige ledsager når vi streber etter å tjene hans barn.»

President Thomas S. Monson, "The Way of the Lord," i *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (hefte, 2009), 12.

Gjør velferdsprinsipper til en del av ditt liv

Å etterleve velferdsprinsipper dreier seg om å omsette tro på Jesus Kristus i handling – ved å eliminere unødvendig gjeld, leve innenfor rammen av våre midler og opprette familiens hjemmelager og økonomiske reserver, for eksempel. Vår tro får oss til å utdanne vårt sinn og våre hender og arbeide hver dag av vårt liv for å være selvhjelpen. Når vi har tatt oss av våre egne behov, er vi bedre i stand til å forsørge oss selv og tjene andre. Måtte vi følge rådet om ikke bare å gjøre godt, men strebe etter å være god, ikke bare å gjøre det bedre, men være bedre.¹ Lydighet mot Herrens rettledning bringer timelige og åndelige velsignelser. Det gjør at vi møter livets utfordringer bevæpnet med mot og selvtillit istedenfor frykt og tvil.

President Thomas S. Monson minner oss på vår plikt til å oppfylte og velsigne andre:

«Mine brødre og søstre, la oss stille oss selv spørsmålet ... : "Hva har jeg gjort for noen i dag?" Må ordene i en kjent salme trenge inn i vår sjel og finne bolig i vårt hjerte:

Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?

Har jeg hjulpet en sjel i nød?

Har jeg gjort noen glad, slik som Herren meg ba?

Om ei blir jeg selv i nød.

Har jeg noen hungrige mett i dag

fordi jeg var villig å gi?

Har jeg hjulpet den triste og trette på vei,

sto jeg syke og nødstedte bi?

Den tjeneste vi alle har blitt kalt til, er vår Herre Jesu Kristi tjeneste.² ■

NOTER

1. Se Robert D. Hales, «A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action», i *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (hefte, 2009), 1.
2. Thomas S. Monson: «Hva har jeg gjort for noen i dag?» *Liahona* og *Ensign*, nov. 2009, 87.

YTERLIGERE RESSURSER

Er du interessert i å lære mer om emnene som er omtalt på disse sidene? Flere brosjyrer, DVD'er, nettsteder og andre ressurser kan være nyttige for deg. Se 75yearsofwelfare.org for mer informasjon.

Hans stadige omsorg, av Greg Olsen

«Selges ikke fem spurver for to skilling? Og ikke én av dem er glemt hos Gud.

Men til og med hvert hår dere har på hodet, er talt. Frykt ikke! Dere er mer enn mange spurver» (Lukas 12:6–7).

I 1829 viste oldtidens apostler Peter, Jakob og Johannes seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery, og overdro Det melkisedekske prestedømme til dem. Gjennom den samme ordinasjonsprosess er alle verdige mannlige medlemmer av Kirken i stand til å motta og bruke prestedømmet – myndighet til å handle i Guds navn. Se side 14, 16 og 19.